

954.891⁹³

KUN

R

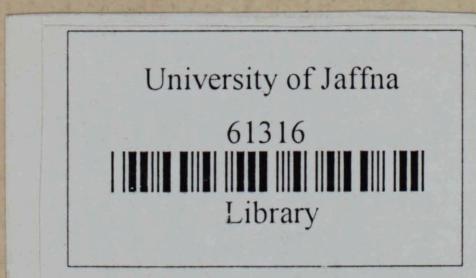
2007
2011

கோ னே ஸ்வரம்

(கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட 15ஆம் நூற்றுண்டுவரை)

954.93
KUR
R

செல்லத்துரை குணசிங்கம் B. A. Hons. (Cey.), M. A. (Cey.)
வரலாற்றுத்துறை, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
பேராதனை வளாகம்.

61316

பேராதனை

REFERENCE
1973
For Permanent Use in the Library

61316

முதற் பதிப்பு — ஆடி 1973

First Edition — July 1973

பதிப்புரிமை — செல்லத்துரை குணசிங்கம்
அக்குறைன் அச்சகம், அக்குறைன்.

KONESVARAM
by
SELLATHURAI GUNASINGAM
Dept. of History,
Peradeniya Campus,
University of Sri Lanka.

Printed in Akurana
At Akurana Printers, July 1973.

உள்ளே

அணிந்துரை	பக்கம்
முன்னுரை	iv—vii
கோணேஸ்வரக் கோவிலின் தோற்றக் காலம் எது?	viii
2 கி. பி. 3ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்து	1—36
3 கி. பி. 9ஆம் நூ. வரையுள்ள காலம்	37—72
4 சோழராட்சிக் காலமும் அதற்குச் சிறிது பிற்பட்ட காலமும்	73—116
இந்நூலாக்கத்திற்குப் பயன்பட்டவை	117—124

என்னைப் படிக்க வைத்து வழிப்படுத்திய,
 யா/புத்துார் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின்
 முன்னினதாள் (1948 — 1965) அதிபர்
திரு. சு. குமாரசுவாமி அவர்கட்டு
 (தம்பசிட்டி, பருத்தித்துறை.)

REFERENCE
 For Permanent Use in the Library

அணிந்துரை

கலாநிதி க. கைலாசபதி

(தமிழ், இந்துப் பண்பாட்டுத்துறைத் தலைவர்,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழக வித்தியாலங்கார வளாகம்.)

தாய் மொழி மூலம் தமது உயர் கல்வியைப் பயின்று பட்ட ஞம் பெற்ற மாணவர்கள், பல்வேறு துறைகளில் உயர்தரமான ஆராய்ச்சிகளையும் தாய் மொழியிலேயே செய்யும் காலம் இப்பொழுது நடந்து கொண்டிருக்கிறது. எமது பல்கலைக் கழகத்திலே கலைத்துறைப் பாடங்கள் சிலவற்றில் முதுகலைமாணிகளிடிலே சிங்கள—தமிழ் மாணுக்கர் மேம்பட்ட ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருவதை நாம் காண்கிறோம். நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட, சரிநுட்பம் வாய்ந்த, துல்லியமான ஆராய்ச்சிகளைத் தாய்மொழி மூலமாய்ச் செய்துவரும் புதிய தலைமுறையினருக்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்நூலாசிரியர் திரு. செ. குணசிங்கத்தை நான் அவ்வப்போது உரையாடல்களினிடையே விதந்துரைப்ப துண்டு.

‘பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டுப் பாண்டி நாட்டின் நிர்வாகம் பற்றிய ஆராய்ச்சி’ என்னும் தலைப்பில் எம். ஏ. பார்ட்சைக்காக இந்நூலாசிரியர், (பேராதனை) இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சமர்ப்பித்த ஆய்வுரையைக் கூர்ந்தாராய்ந்து மதிப்பீடு செய்த வர்களில் ஒருவன் என்ற வகையில், ஆசிரியரது அறிவாற்றலைச் சில வருடங்களுக்கு முன்னரே நான் அறிந்திருந்தேன். அக்காலத்தையொட்டி, சிந்தனை என்ற கலை, சமூக விஞ்ஞானச் சஞ்சிகையில், ‘பாண்டியர் வரலாற்றில் பஞ்சவர் ஆட்சிமுறை’ எனும் பொருள் குறித்து ஆசிரியர் எழுதிய கட்டுரை, சிந்தனையைத் தூண்டுவதாயும் விஷயத்தைப் புதிதாக மீண்டும் மதிப்பிடுவதாயும் அமைந்திருந்தது. தடம்பட்ட வழியிலே செல்லாமல் துணி வுடலும் தன்னம்பிக்கையுடனும் மெய்ப்பொருளை நாடும் மனவுறுதி ஆசிரியரிடத்துக் காணப்பட்டது. 1971ஆம் ஆண்டு ஆசிரியரது கள்ளியங்காட்டுச் செப்பேடுகள் என்னும் நாலுக்கு இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை வழங்கிய சாகித்தியப் பரிசு திடைத்தது.

இத்தகைய பின்னணியிலேயே கோணேஸ்வரம் என்னும் நாலை ஆசிரியர் இப்பொழுது வெளியிடுகிறார். வரலாற்று நூல்கள் இருத்திறத்தன. அகலநோக்கு நூல்கள் ஒருவகை; ஆழநோக்கு நூல்கள் மற்றொரு வகை. அகலநோக்கைச் சேய்மை நோக்கு எனவும் ஆழநோக்கைஅண்மைநோக்கு எனவும் விவரிக்கலாம். முன்னவற்றிலே எடுத்துக்கொண்ட பொருள் மிகப்பரந்த அளவிலே விரிவகல்வான முறையிலும் தொலைநோக்கிலும் ஆராய்ந்து எழுதப்படும். பின்னவற்றிலே, எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தின் நுணுக்க விவரங்களும் சிறுதிறச் செய்திகளும் மிக நுட்பமான முறையில் நோக்கி எழுதப்படும். இவ்விரு வகையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்ணவை அல்ல. ஆயினும் நடைமுறையில் ஒன்றையொன்று விலக்குவனவாகவே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. அகலநோக்கு நூல்களிற் போதியளவு நுண்ணைய்வு இன்மையும், ஆழநோக்கு நூல்களில் முழுமையைக் காணும் திறன் அருகியிருத்தலும் அடிக்கடி காணப்படும் குறைபாடுகளாகும்.

இந்நாலை ஆழாய்ச்சிக் கட்டுரைகளிலும் நுணுக்க விவரங்களுக்கு முதன்மையளிக்கும் அண்மைநோக்கே சிறப்பியல்பாகக் காணப்படுகிறது. அதன் இணைநிலையாக, ஆசிரியரது காட்சிப்பரப்புக்குச் சிற்கில உள்ளார்ந்த வரையறைகள் இருப்பதனையும் ஆங்காங்குக் காணலாம். பொதுவில், கருத்துரைகளிலும் பார்க்கச் செய்திகளுக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கும் போக்கு, ஆசிரியரது நோக்கின் தன்மையை யொட்டிப்போலும். இதுகால வரை இப்போக்கும் நோக்கும் ஆசிரியரது சிறப்பியல்புகளாய் இருந்து வந்திருக்கின்றன. எனினும் இவையே மறுதலைப் பண்புகளாய் மாறி விடாமற் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது ஆசிரியரது பொறுப்பாகும்.

திருகோணமலைப் பகுதியைப் பற்றியும் சிறப்பாகக் கோணேசர் ஆலயத்தைப் பற்றியும் இதுகாறும் எழுதியோர், வரலாற்றுத்துறைக்குரிய பயிற்சியும் மனப்பாங்கும் வாய்க்கூப் பெறுதவராகவே இருந்து வந்துள்ளனர். இதன் விளைவாய், வரலாற்றுக்குப் பதிலாகப் பெளராணிக்கூச் செய்திகளும் கட்டுக் கதைகளுமே நற்றேரிடையே கூட (பக். 2-3) பரவலாக நிலவியும் நிலைபெற்றும் இருந்தன. மரபுவழிக் கதைகளுக்குரிய மதிப்பைக் கொடுத்து, அவற்றின் அடிப்படையில் (பக். 5) உண்மையைத் துருவியாராயும் முயற்சியை விடாப்பிடியுடன் நாலின் முற்பகுதியில் மேற்கொள்ளும் ஆசிரியர், பிற்பகுதியில் நம்பகரமான ஆதாரங்கள் அனைத்தையும் ஒழுங்குபட இணைவுறுத்தியும் சீராக வரிசைப்படுத்

தியும் திருகோணமலைப் பகுதி, கோணேசர் கோயில் இவற்றின் தொடர்ச்சியான வரலாற்றை நிறுவுவதற்குப் பெரு முயற்சி செய்கிறார். அதிலே குறிப்பிடத் தக்களவு வெற்றியும் கண்டுள்ள செய்கிறார். தென்னிந்திய வரலாற்றுச் செய்திகள் பலவற்றையும் என்னிடும் மதிப்பீடு செய்கிறார்.

திருகோணமலைப் பகுதியில் ஆசிரியர் நிகழ்த்திய வெளிக்கள் ஆய்வுகளும், மேற்கொண்ட பயணங்களும், சான்றுதாரங்களின் உதவியிருக்கின்றன. (அன்மைக் காலத்தில் மற்றும் சில பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர்கள், இந்நூலாசிரியரது ஆய்வுகளுக்குச் சமாந்தரமாகவும், இன்றியமையாப் பின்னணியாகவும், அகழ் வாராய்ச்சி, சாசனவியல், இலக்ஷிய வரலாறு முதலிய துறைகளில் சில பல ஆய்வுகளை நடத்தியிருப்பது இவ்விடத்திற் குறிப்பிட வேண்டிய தொன்றுகும். வட கிழக்குப் பிரதேசத்திலே பொதுவாகத் தொல்பொருளியல் பற்றிய ஆர்வம் பெருகிவருதலும் கவனிக்கக் கூடிய நிகழ்வாகும்). இவ்விவரங்களையெல்லாம் இது சான்றுகும்.

இந்நாலின் இறுதி அத்தியாயம் எதிர்காலஆராய்ச்சியாளரது கூர்ந்த கவனத்துக்குரியது என்பதில் ஐயமில்லை. இவங்கையிலே சோழராட்சியில் மிகக்கூடிய பாதிப்புக்குள்ளாகிய மாவட்டம் திருகோணமலையென்றும், பொலன்னறுவையே தலைநகராக இருந்த போதிலும் திருகோணமலையே சோழர்களின் தலைமைத்தானமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்றும் (பக். 99) ஆசிரியர் முறை தவறுமல் வாதிடுகிறார். நூலிலேயே தற்புதுமையான வாதம் இதுவெனக் கூறலாம். சோழரது கடற் படையின் தேவைகள், தென் கிழக்காசிய அரசுகளின் சமநிலை வலிமை முதலிய பல காரணிகளைக் கவனித்து நோக்கித் தற்சார்பான சிந்தனை வலுவுடனும் மெய்யெனக்காட்டி நம்பவைக்கும் வகையிலும் ஆசிரியர் தர்க்கித்துள்ளார். இவ்வாதம் ஆய்வாளர் கவனத்தைக் கவரும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதன் உறுதிப்பாடும் உண்மையை மையும் இனிமேல் நிச்சயிக்கப்பட வேண்டியதை.

‘வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்’ என்பதற்கொப்ப, பொதுவாகச் சான்றுகள் குறைவான சூழ்நிலையில் விடாமுயற்சியாலும் இடைவிடாத கவனிப்பாலும், தீர ஆயும் பாங்கினாலும்,

ஒன்றுவிடாமல் யாவற்றையும் துழாவிப் பொருள் விளக்கக் கட்டுரை ஒன்றைப் பண்டத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

விஷயங்களை மீளாய்வு செய்வதும், பிறரது கருத்துக்களைக் கடுமையாக விமர்சனஞ்சு செய்வதும், முற்றூர்வத்தோடு முனைந்து ஆய்வுகள் நடத்துவோருக்கு இன்றியமையாச் செயல்களாயினும், அவை நிதானத்துடன் மேற்கொள்ளப்படவேண்டியன என்பதை இளைஞரான ஆசிரியர் மனங்கொள்ளல் விரும்பத் தக்கது. அதைப்போலவே ஆழநோக்கு ஆய்வுகளின் மூலம், எதிர்காலத் தில் ஆசிரியர் இன்னும் கூடுதலான அகலநோக்கையும் பெற்று, வரலாற்றியலுக்கு வாய்த்த புதல்வனுக விளங்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன்.

க. கைலாசபதி

தமிழ், இந்துப் பண்பாட்டுத்துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
வித்தியாலங்கார வளாகம்.

முன்னுரை

கோணேஸ்வரக் கோவிலை மையமாகக் கொண்டு, கிறிஸ்து வுக்குப் பிற்பட்ட பதினைந்தாம் நூற்றுண்டு வரையிலுள்ள காலப் பகுதியில் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் காணப்பட்ட இந்து மதச் செல்வாக்கினையும் காலத்துக்குக் காலம் தென்னிந்தியா வில் குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற அரசியல் மாற்றங்கள், பண்பாட்டு அபிவிருத்திகள் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தினைப் பாதித்த விதத்தினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது இந்நால். இதன் அடிப்படையில் இலங்கையில் சோழராட்சி நடைபெற்ற காலத்தில், இலங்கையின் ஏனைய மாவட்டங்களைக் காட்டிலும் சோழராட்சியின் கூடுதலான பாதிப்புக்குள்ளானது திருக்கோணமலை மாவட்டமாகும் என்ற கருத்து முதன் முதலாகச் சான்று கொண்டு வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது.

அன்மைக் காலமாகத் திருக்கோணமலையில் நடாத்தப்பட்டு வந்த தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி இந்நாலுக்கு ஒரு முழுமையை அளித்தது எனலாம். இத்துறை ஆராய்ச்சியில் எனக்குதவியவர் களில் முதலில் குறிப்பிடத் தக்கவர், சாம்பல்தீவு கிராமச் சபையின் முன்னாள் தலைவராகவிருந்து இப்போது அச்சபையின் ஐந்தாம் வட்டார உறுப்பினராக இருக்கும் திரு. நா. தம்பிராசா ஆவார். அரசியலில் பெருமளவுக்குத் தன்னை ஈடுபடுத்தியிருந்த காலத்திலும், தொல்பொருட்களைத் தேடி அவற்றை வெளிக் கொணரவதில் பெரும் அக்கறை காட்டி வந்தார். தொடர்ந்து அவர் காட்டிய அக்கறையினால் அன்மையில் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் எட்டுச் சாசனங்களைக் கண்டு பிடித்து அவற்றைப் பற்றி எனக்கு அறிவித்திருந்தார். மேலும் வழக்கறிஞர் செல்வராசா, சோமாஸ்கந்தக் குருக்கள், ஆசிரியர் சின்னத்தம்பி, புலவர் சோமாஸ்கந்தர், மாணவன் இரத்தினசிங்கம் ஆகியோரும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியின் போது எனக்குதவினர். இவர்கள் எல்லோருக்கும் நன்றியுடையேன்.

இந்நாலை எழுதிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் எனக்கேற்பட்ட சந்தேகங்களைப் போக்குவதில் உதவிய கலாநிதிகள் அ. சண்முகதாஸ், சி. பத்மநாதன், ஆ. வேலூப்பிள்ளை, திரு. சி. முருகவேள், திரு. ஆ. சிவனேசச் செல்வன் ஆகியோருக்கும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். மனமுவந்து இந்நாலுக்கு ஓர் அணிந்துரையையளித்து இந்நாலைச் சிறப்பித்த கலாநிதி க. கைலாசபதிக்கும் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். மேலும் இந்நாலை உள்ள படங்கள் வெற்றை வரைந்துதவிய நன்பன் புவனேஸ்வரனுக்கும் இந்நாலை நன்கு அச்சிட்டுதவிய அக்குறைனை அச்சகத்தினருக்கும் நன்றியுடையேன்.

செ. குணசிங்கம்

கோணேஸ்வரக் கோவிலின் தோற்றுக்காலம் எது?

மிகப் பழமைவாய்ந்த சில நிறுவனங்களினதோ அல்லது ஏதாவது அமைப்புக்களினதோ தோற்றுக்காலம் பற்றி எதனையும் அறிய முடியாமலிருக்கும்போது அல்லது அவற்றின் தோற்றுத்தைப் பற்றி அறிவுதற்குத் தெளிவான ஆதாரங்கள் கிடைக்காத போது, அவற்றின் தோற்றுத்தை விளக்குவதனை மையமாகக் கொண்டு, பல கதைகள் தோன்றுவது வழக்கம். இப்படியான கதைகளுள் மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கத் தக்கவிதத்தில் அமைந்துள்ளவை அவர்களின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து நிலைபெற்றுப் பாரம்பரியக் கதைகளாக, புராணக் கதைகளாக மாறி விடுகின்றன. கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களின் துணைகொண்டு, நிறுவனங்களினதோ அல்லது அமைப்புக்களினதோ தோற்றும் பற்றி அறிவியல் ரீதியான விளக்கம் கொடுக்கப்படுகையில், இவை பற்றிய கட்டுக் கதைகள் அல்லது புராணக் கதைகள் தமது செல்வாக்கை இழந்து விடுகின்றன. 1 குறிப்பாகச் சமய நிறுவனங்களைப் பொறுத்து இத்தகைய புராணக் கதைகளின் செல்வாக்குக் கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக இந்துக் கோவில்களை எடுத்துக் கொண்டால் அவற்றின் தோற்றுக்காலந் தெரியாத போது தோற்றுத்தை விளக்கும் கட்டுக்கதைகள், புராணக் கதைகள் காணப்படுகின்றன. ஒரு கோவில் எவ்வளவிற்குக் கூடிய தோன்மை வாய்ந்ததோ அவ்வளவிற்கு

1. புக்தூர் மேற்கிணுள்ள “நிலாவரை” என ஆழக்கப்படும் ஆழம் சரியாக அறியப்படாததும் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் வற்றுத்துமான கிணறு எவ்வாறு தோன்றியது என அறியாதிருந்தோரில் பலர் அதன் தோற்றுத்துக்கான விளக்கமொன்றைக் கொடுக்க முயற்சித்தனர். இராமர் இவ்விடத்துக்கு வந்த காலத்தில் நீர் விடாயால் அவதியுற்றுத் தனது விடாயைத் தணிக்கும் பொருட்டு நீர் பெறுவதற்காகத் தனது கையிலிருந்த அம்பை ஊன்றினார் என்றும் அப்போது அந்த இடம் இடிந்து இப்போதிருக்கும் கிணருகத் தோன்றியது என்றும் விளக்கினர். குறிப்பிட்ட கிராமத்தில் கல்வியறிவு குறைந்தோரிடம் இக்கதை இப்போதும் நிலவுவதனைக் காணலாம், இருந்தும் இக்கிணற்றின் தோற்றுத்தைப் பொறுத்துப் புவிவெளி உருவவியல் ஆடிப்படையில் அறிவியல் ரீதியான விளக்கம் கொடுக்கப்பட்ட பின் மேற்படி கதை தனது செல்வாக்கின் பெருமளவினை இழந்துள்ளமையைக் காணலாம். சுண்ணாம்புக் கல் பிரதேசத்தின் சில இடங்களில் இத்தகைய கிணறுகள் தோன்றலாம். கூடிய விபரத்துக்கு:- P. Puvanarajah,

அது சிறப்பு வாய்ந்ததாகப் பொதுவாக நம்பப் படுவதால் இக் கதைகள் கோவிலின் தொன்மையைக் காட்டக் கூடியதாகவும் மற்றும் பக்தியை மக்களிடையே ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவும் அமைகின்றன.

வரலாற்றுக் காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய திருகோணமலையிலுள்ள கோணேஸ்வரக் கோவில் எப்போது தோன்றியது என்பதனை அறிதல் கஷ்டமாகும். நாம் மேலே கவனித்தவாறு இத்தகைய ஒரு நிலை, கோணேஸ்வரக் கோவிலின் தொன்மை பற்றிய பாரம்பரியக் கதை தோன்ற இடமளிக்கலாயிற்று. அக் கதை நீண்டகாலமாக நிலைபெற்று வந்துள்ளது மாத்திரமன்றி இன்றும் கல்வி கற்றேரிடையே இருந்து வருவதனைக் காணலாம். இங்கு எடுத்துக் கூறுமளவிற்கு வரலாற்றுண்மையுடையதாக இல்லாவிட்டாலும் மக்களிடையே இன்னும் அக்கதை பெற்றுள்ள செல்வாக்கின் அளவை அறிந்து கொள்வதற்கு அக்கதை பற்றிய சில கருத்துக்களை இங்கு எடுத்துக் காட்டல் அவசியமாகின்றது.

“சில காலஞ் சென்றதன் பின் தசக்கீரீவன் சமுத்திரத்து விருந்து வெளியே வந்து கோணநாயகர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்துக் கோபுர வாயிலில் நின்று, சுவாமி! நாயினுங் கடையேனுகிய நான் ஆணவமிகுதியினர் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்..... அப்போது கோணநாயகர் திருவளமிரங்கி, குறைந்த அவயவங்களெல்லா வற்றையும் பின்பு உண்டாகும் படிசெய்து, ஒர் வாளும் தேரும் கொடுத்து, ஒர் இலங்கமுமீந்து, இலங்காபுரிக்குப் போகும்படி விடை கொடுத்தார். இராவணன் பின்னும் பலதரஞ் சுவாமி யுடைய திருவடிகளை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு போனன்.” 2

“குபோரலுக்குப் பின் இலங்கையையாண்ட இராவணனே பெரும் சிவபக்தன். அவனை “இராவணேஸ்வரன்” என்று உலகம் பாராட்டியது. கைப்போது மலர் தூவி முப்போதும் சிவபிரானை வழிபட்ட முறைமையான் இராவணன். “இராவணன் மேலது நீறு” என்று திருநீற்றின் பெருமையைச் செந்தமிழில் செம்மாந்து பாடுகின்றார் திருஞானசம்பந்தர். இந்த இராவணேஸ்வரன் தன் தாயார் வணங்கும் பொருட்டு கோணமாமலையமர்ந்த கோவிலின் அருவுருவத் திருமேனியாகிய சிவவிங்கத்தைப் புரட்டிப் புரண்டு விழுந்து எழுந்து வணங்கி மன்னிப்புப் பெற்ற கதை பெருங்கதை”. 3

2. வே. அகிலேசபிள்ளை, திருக்கோணசல வைபவம், (அ. அளகைக்கோன் என்பவரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது, (திருகோணமலை, 1950), பக். 23–24
3. தி. விஸ்வநாதக் குருக்கள், ‘கோணமாமலையமர்ந்தகோ,’ திருக்கோணசர் ஆலய கும்பாபிஷேக மலர், (திருகோணமலை, 1963), பக். 52.

“வள்ளல் இருந்த மலையதனை வலஞ்செய்தல் வாய்க்கையென உள்ளம் கொள்ளாது தன் வலியைத் தானே வியந்து தருக்கிய ராவணன் கழிகீ மலையை எடுத்த போழ்தில், தமது கால்விரலால் அவனது செருக்கை அழித்துப் பின்னர் அவன் தன் சிறுமை நினைந்து வழிபட அவற்கு வேண்டும் வரங்களை நல்கிச் சிறப்பித்த கோணமலையான் மாண்ருளை “எடுத்தவன் தருக்கை இழித்தவர் விரலால், ஏத்திட ஆத்தமாம் பேறு தொடுத்தவர்” என்றும் கூறுகின்றார். 4

“இவ்விலங்கையைச் சிறந்த சிவபக்திமானன இராவணேசுவரன் ஆண்டா னென்றும், அக்காலத்தில் அவனுலும் அவன் தம்பி விபீடனாலும் பல சிவாலயங்கள் ஆக்கப்பட்டனவென்றும் வரலாறு கூறுகின்றது”. 5

“மீண்டும் திருக்கைகலாசத்துக்குப் போகும் வழியில் விட்டனாலும் முந்தி ஒரு வயோதிக அந்தண வடிவில் தோன்றி தெட்சனைகைலாசத்தின் பெருமையையும் அங்கு சிவவிங்கம் பெறலாமென்றும் கூறினார். இராவணன் தெட்சனைகைலாசம் எனப்படும் திருக்கோணமலைக்கு வந்து இறைவனை வழிபட்டு நின்றான். இறைவன் காட்சியளிக்காதலால் கோபங்கொண்டு மலையில் கீழ் இறங்கி மலையைக் கட்டிப்பிடித்து அசைத்தான். மலை சிறிதும் அசையவில்லை. வெளியே வந்து மலையின் தெற்குப் பகுதியில் வாளினால் ஓங்கி வெட்டினான். மலையின் ஒரு சிறு துண்டு உடைந்து மேற்குப் பக்கம் போய் விழுந்தது”. 6

“காப்பிய அரசன் இராவணன் கோணேஸ்வரர் பெருமானில் சிறந்த பக்திமான் சிவனில் அவன் கொண்ட பக்தி தமிழ் சைவ ஞானிகளின் பக்திப் பாடல்களில் அழியா இடம் பெற்றுள்ளது. அவனின் தாயும் மனைவி மண்டோதரியும் சிவனில் சிறந்த பக்தியடையவர்கள்.” 7

மேலே கூறப்பட்டவாறு, கோணேஸ்வரக் கோ வி லி ன் தொன்மைபற்றி மக்களிடையே நிலவும் கருத்துக்கள் அவற்றின் உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்து அதிகம் வேறுபாடற்று ஒரு தன்மையினவாகக் காணப்படுவதால், ஒரு குறிப்பிட்ட புராணக் கதையின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்ற கருத்துக்களே இவை எனக்கொள்ள முடிகின்றது. அதாவது தக்ஷிணைகைலாச புராணம், கோணேசல புராணம், ஆகியவற்றில் கூறப்பட்ட செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட கருத்துக்கள் எனலாம். இக்கருத்தின் சாரம், கோணேஸ்வரக் கோவில் இராவணனால் வழிபடப்பட்டது என்பதாகும். கோணேஸ்வரக் கோவிலுடன் மாத்திரமன்றி இன்னுஞ் சில நிகழ்ச்சிகள்-சம்பவங்கள் இராவண

4. ச. துரைசாமிப் பிள்ளை, ‘திருஞானசம்பந்தர் கண்ட திருக்கோணமலை’, மேலே குறிப்பிடப்பட்டது (மே. கு.), பக். 45
5. கா. அருணைசலம், ‘தக்ஷிணைகையைத் தெய்வீகம்’, மே. கு., பக். 50
6. வை. சோமாஸ்கந்தர், திருக்கோணேஸ்வரம், (யாழ்ப்பாணம், 1963), பக். 10
7. C. S. Navaratnam, A Short History of Hinduism in Ceylon and three Essays on the Tamils, (Jaffna, 1964), பக். 1-2

நூடன் தொடர்புபடுத்தப்படுவதனைக்காணலாம். திருக்கோணமலையில் சிறப்புப்பெற்று விளங்கும் கன்னிகா நீரூற்றுப் பொதுவாக ஏழு சகோதரிகள் (Seven Sisters) என அழைக்கப்படும் குறிப்பிட்ட சில தெய்வங்களுடன் அடிக்கடி தொடர்புபடுத்தப்படுவது மாத்திரமன்றி 8 ஈன்ற தாய்க்கு ஈமக்கடன் செய்ய இலங்கேசன் தொட்ட வெந்நீர்ச்சூளைகள்’’ என்றும்⁹

“அன்னை தனக்காய் இராவணனார் அந்தியேட்டி செய்யவென்றே உன்னையமைத்த துண்மையதோ..... என்றும்” 10 கூறப்படுகின்றது.

இதுவேயன்றிக் கோணமாமலையிலுள்ள பெரும்பாறைப் பிளவை இராவணனின் பலத்துடன் தொடர்புபடுத்துவர். 11

புராணக்கதையின் அடிப்படையில் மேலே தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் ஒரளவிற்காவது ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கனவா எனக் கவனித்த பின்னரே மேற்கொண்டு செல்ல முடிகின்றது. ஒரு வரலாற்று ஆசிரியனின் கடமை, கிடைக்கின்ற சான்றுடன் பொருந்தக் கூடியதான் ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுப்பதாகும். ஒரு புலவனைப் போலவோ அல்லது நாவலாசிரியனைப் போலவோ, அவன் புதுச்சான்றினை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் தன் கற்பணைச் சுதந்திரத்துக்கு இடமளிக்க முடியாது. 12 அதே நேரத்தில்

8. James Cartman, Hinduism in Ceylon, (Colombo, 1957), பக். 76.
9. ஐ. சரவணமுத்து, ‘ஸமத்தின் இணையிலா ஆலயம் திருக்கோணஸ்வரம்’, திருக்கோணேசர் ஆலய கும்பாபிஷேக மலர், (1963), பக். 27
10. ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளை, ‘கன்னியாய்த் திரு’, மே. கு., பக். 61; கன்னியாவென்ஸீரூற்றும் இராவணனுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுவதற்குக் காரணம், அந்த நீரூற்று முன்னெரு காலத்தில் யாரோ ஒருவரால் தோற்று விக்கப்பட்டது என்ற தவறான கருத்தாகும். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் எவர் தோற்றுவித்தார், ஏன் தோற்றுவித்தார் என்ற கேள்விகளுக்கு இராவணனைத் தொடர்புபடுத்தி விடையளித்துள்ளார்கள். பளிங்குருப்பளிங்கடுக்குப் பாறையிலான பகுதிகளில் இத்தகைய வென்ஸீரூற்றுக்கள் இயல்பாக ஏற்படலாமென்பதனைக் கூரே ஆராய்ந்துள்ளார். இவங்கையின் கிழக்குக் கரையோரச் சமவெளியில் உள்ள பளிங்குருப்பளிங்கடுக்குப் பாறையிலான பகுதியில் பல வென்ஸீரூற்றுக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் நன்றாக அறியப்பட்டவை—கன்னியாய், மஹாஜ்யா, மஹபலஸ்ஸ (வளவகங்கைக்குக் கிழக்கேயுள்ளது), பல்லன் ஜயா என்பன. ஏனையவை மறனகல, கடுறல, வழைவெழுயா, பதிபலார் (ஊவா மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களின் எல்லையில் உள்ளவை). P. G. Cooray, An Introduction to the Geology of Ceylon, (Colombo, 1967), பக். 264—265
11. C. S. Navaratnam, முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (மு. கு.), பக். 3
12. James, M. Powell, The Civilization of the West, A Brief Introduction, (New York, 1967), பக். 3

ஒரு வரலாற்றுசிரியன் அல்லது ஒரு வரலாற்று மாணவன் தனக்குக் கிடைக்கின்ற புராணக் கதைகளையோ அல்லது கார்ண பரம்பரைக் கதைகளையோ முற்றுக்கூட தள்ளிவிடவும் முடியாது. நம்பகரமான அல்லது ஓரளவிற்கான நம்பகரமான ஆதாரங்கள் கிடைக்காதபோது சில கட்டுக்கதைகள் அல்லது பாரம்பரியக் கதைகள் ஒரு நாட்டின் முற்பட்ட கால வரலாற்றை அறிய ஓரளவிற்காவது உபயோகமானவையாக இருக்கின்றன. அதாவது எந்த ஒரு கட்டுக்கதையோ அல்லது பரம்பரைக் கதையோ ஒர் உண்மையின் அடிப்படையில் கட்டி எழுப்பப்படுகின்றமை ஏற்றுக்கொள்ளப்படத் தக்கதால் அந்த உண்மை எதுவென ஆராய்ந்து அதனைப் பயன்படுத்துவதிலேயே ஒரு வரலாற்று மாணவனதோ அல்லது ஆசிரியனதோ திறமை காணப்படும். கட்டுக்கதையில் வரும் விபரங்கள் பிழையாக இருக்கலாம், ஆலூல் அடிப்படை உண்மையாக இருக்கும். சமய ஆர்வத்தின் காரணமாகவோ அல்லது புகழ்பெற்ற ஒரு கதாபாத்திரத்தின் பெருமைக்காகவோ கட்டுக்கதை அமையும்போது, அக்கதையின் அடிப்படை, உண்மையாக இருக்க விபரங்கள் திரிபடைந்து விடுகின்றன. 13

மேற்கூறியவற்றை மனதிற்கொண்டு, கோணேஸ்வரக் கோவிலுடன் இராவணனித் தொடர்பு படுத்தும் புராணக் கதை வரலாற்றுராய்ச்சியைப் பொறுத்து எந்தளவிற்காவது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதா என்பது கவனிக்கப்படவேண்டியதோன்று. கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்கும் இராவணனுக்குமிடையில் தொடர்பையேற்படுத்தும் எத்தகைய ஒரு தகவலும் இராமாயணத்தில் இல்லை. இராமாயணம் கூறும் நிசழ்ச்சிகள் எழுதப்பட்ட காலம் எதுவென்றே இதுவரை திட்டவட்டமாக அறியப்படவில்லை. இதனால் வேண்டுமென்றே கட்டியெழுப்பப்பட்ட ஒரு புராணக் கதையாக இது காணப்படும். அப்படியானால் எத்தகைய ஒர் அடிப்படையுண்மையின் மீது இக்கதை உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்ற கேள்வி எழவாம்.

இக்கதையின் அடிப்படையுண்மையை விளக்குவது கஷ்டமன்று. அதாவது கோணேஸ்வரக் கோவில் எப்போது தோன்றியது என்பது எவருக்கும் தெரியாது. இந்த உண்மையே இக்கதையின் அடிப்படையாக இருக்க இப்புராணக்கதை உருவம் பெற்றிருக்கிறது. அப்படியானால் இப்புராணக்கதை ஏன் இராவண

13. S. C. Paul, 'Pre-Vijayan Legends and Traditions Pertaining to Ceylon', Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society (JRASCB), XXXI, No. 82, (1929), பக். 263

நேடு மாத்திரம் கோணேவரக் கோவிலைத் தொடர்புபடுத்த வேண்டும் என்பது ஒருவரிடம் இயல்பாக எழக்கூடிய கேள்வி யாகும். இராமாயண நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற காலமோ அல்லது இராமாயண நிகழ்ச்சிகள் எழுதப்பட்ட காலமோ இதுவரை சரியாக அறியப்படவில்லை. இராமாயண காலத்தைத் திட்ட வட்டமாகத் தீர்த்துக் கொள்வது மிகக் கஸ்டமாக இருப்பதனால், இச்சந்தர்ப்பத்தில் இதன் காலம் பற்றிப் பலரும் தங்களுக்குக் கிடைத்த சான்றுகளின் அடிப்படையில் பல்வேறு காலங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இவர்களுள் பர்கிரெர், ஐகோபி, வெபர், ஆர்தர் மக்டோனல், கீத், வின்ரெனிஸ், தர்ம, ராமசவாமி சாஸ்திரி, ஆனந்த குருகே என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இராமாயண நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற காலம் பற்றி அவதானித்த பர்கிரெர், வம்சாவழித் தரவு அடிப்படையில் இராமாயண பாரத யுத்தங்கள் நடைபெற்ற காலங்களுக்கிடையில் ஐந்து நூற்றுண்டுகள் இடைவெளி காணப்படுகின்றது எனக் கூறியுள்ளார். அவர் தொடர்ந்து கூறுகையில், மஹாபாரதப் போர் நடைபெற்ற கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட 1100க்கு ஐந்து நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னர் இராமன் வாழ்ந்தான் என்றும் இதனால் இராமன் கி. மு. 1600 அல்லில் ஆட்சி செய்தான் என்றும் கூறியுள்ளார். 14 ஐகோபி என்பவரின் கருத்துப்படி இராமனின் காலமும் இராமாயணத்தின் காலமும் கி. மு. 800க்கும் கி. மு. 600க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தளவினதாகும். 15 செல்வி தர்ம, இராமாயணத்தின் காலம் திட்டவட்டமாகத் தீர்க்கப்படவில்லை எனக் கூறி ஐகோபி தெரிவித்த கருத்தைத் தற்காலிகமாக ஏற்கலாம் எனக் கூறியுள்ளார். 16 இவ்வாறு இராமாயண காலந் திட்டவட்டமாகத் தீர்க்கப்படாததொன்றுக் கூறுந்தாலும் இங்கு நாம் கவனிக்கக் கூடியதாக இருப்பது, இராமாயண நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுக் குறிப்பிடத்தக்க காலத்துக்குப் பின்னரேயே

14. S. N. Vyas, *India in the Ramayana Age*, (Delhi, 1967), பக. 7
15. மே. கு.

16. P. C. Dharma, *The Ramayana Polity* (Thesis approved for the Degree of Doctor of Letters by the University of Madras), (Madras, 1941), பக. 5; இராமாயணத்தின் காலம்பற்றி வேறு கருத்துக்களும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. Arthur A. Macdonell, *A History of Sanskrit Literature*, Fourth Impression, (London, 1913), பக. 309; Berriedale Keith, 'The Date of the Ramayana,' *Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland* (JRASGB), (London, 1915), பக. 320; K. A. Ramaswami Sastri, *Studies in Ramayana*, Kirti Mandir Lecture Series No. IX, (Baroda, 1944), பக. 39

இராமாயண நூல் எழுதப்பட்டதாகத் தெரிவதால் இந்நாலுக்கு அதிக காலம் முற்படவிருந்து மக்களிடையே வழங்கி வந்த மரபுக் கதைகளை மையமாகக் கொண்டே இராமாயண நூல் எழுதப் பட்டது என வேண்டும்.

காலம் பற்றிய பிரச்சினை மாத்திரமன்றி இந்த இடத்தில் நாம் இன்னோர் பிரச்சினையையும் எதிர் நோக்க வேண்டியுள்ளது. அதாவது வால்மீகி இராமாயணத்தின் எந்தவோர் இடத்திலா வது, இராவணன் நமது இலங்கையரசன் என்ற குறிப்பில்லை. இராமாயணத்தில் இராவணனுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறப் பட்டிருக்கும் ‘லங்கா’வைப் பலரும் பலவிதமாக அடையாளங்கண்டுள்ளார்கள். ‘லங்கா’ என்பதனை எதுவென அடையாளங்கண்டு கொள்வது கஷ்டமெனக் கூறும் கீத் லங்காவை, இலங்கை யுடன் அடையாளங்காணப்பயன்படும் சான்று பலமற்றது எனக் கூறியுள்ளார். 17 கிபே என்பவர், நெர்புத்தா ஆற்றைச் சுற்றியுள்ள சதுப்பு நிலமே வால்மீகி இராமாயணத்தில் வரும் ‘லங்கா’ எனக் கவனித்துள்ளார். இன்றும் இராவணனுடன் இப்பகுதியை இணக்கும் கதைமரபு இருப்பதனையும் இவர் எடுத்துக் காட்டுவார். 18 வேதர் என்பவர், தென் சமுத்திரத்தின் மத்தியில் காணப்பட்டதும் ராக்ஷஸ்தீவு என அழைக்கப்பட்டதுமான பெரிய தீவின் தலைநகரே லங்கா என்றும் இந்த லங்கா சமரேகையில் அல்லது பூமியின் நடுப்பகுதியில் இருந்தது எனவும் கூறியுள்ளார். 19 மஹாநாமனின் போதிகாயா கல்வெட்டில் காணப்படும் சான்றென்றினை மேலதிகமாகக் காட்டித் திஸ்கல்கர், வேதரின் கருத்தினை ஆதரித்துள்ளார். 20 நர்மதையும் மஹாநதியும் எழுகின்ற மேட்டு நிலத்தின் பெயரே லங்கா என்ற கருத்தை ரும்தாஸ் தெரிவித்துள்ளார். 21 மார்டின் விக்கிரம

17. Berriedale Keith, மு. கு., பக். 324

18. Sirdar M. V. Kibe, 'Ravana's Lanka discovered,' Proceedings and Transactions of the First Oriental Conference, (Poona, 1920), பக். 126-127;

இதே ஆசிரியர், 'Ravana's Lanka Located in Central India,' Indian Historical Quarterly, (IHQ), IV, (1929), பக். 694-702

19. V. H. Vader, 'Situation of Ravana's Lamka on the Equator,' Quarterly Journal of the Mythic Society (QJMS), XVII, (Bangalore, 1925-26), பக். 17-22

20. D. B. Diskalkar, 'Ceylon and Lanka are different,' C.M. கு., XVIII, (1927-28), பக். 67

21. G. Ramdas, 'Ravana's Lanka', IHQ., IV, (1928), பக். 339

விங்க என்பவரும், லங்காவும் இலங்கையும் வெவ்வேறுனவை என்க எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். 22 இதே சமயத்தில் ‘லங்கா’ என்பது நமது இலங்கையையே குறிக்கின்றது என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்களுள்பார்கிரெர், 23 நொபின் சந்திரதாஸ் போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பார்கிரெர், நொபின் சந்திரதாஸ் என்போர் லங்காவை இலங்கையுடன் அடையாளங்கண்டு கொள் வதற்கான தெளிவான சான்றினைக் காட்டவில்லை. நுன்தோ லால் தேய், லங்காவை இலங்கையாகக் கொண்டாலும் லங்கா வையும் இலங்கையையும் வெவ்வேறிடங்களாகக் கொள்ளச் சில நல்ல காரணங்கள் இருக்கின்றனவேனக் கூறிக் காரணங்களையும் கொடுத்துள்ளார். ஆனந்த குருகே தெரிவித்த காரணங்களும் பல மற்றவையாகவே காணப்படுகின்றன. இந்த லங்கா என்பது, இலங்கையையே குறித்தது என்ற கருத்து இன்று பல மாக வேறுன்றியிருந்தாலும் இதனை ஏற்கத் தக்க விதத்தில் பலமான சான்று எதுவும் இல்லை. இது பற்றிய இரு வேறுபட்ட கருத்துக் களில் லங்காவும் இலங்கையும் வெவ்வேறுனவை எனக் காட்டுதற்குத் தெரிவித்த கருத்துக்களே பலமானவையாகவுள்ளன. தவருன விளக்கத்தின் அடிப்படையில் இராவணையும் இலங்கையையும் தொடர்பு படுத்தும் கதை மரபு தோற்றம் பெற்று அது கம்பராமாயண காலத்தில் நன்றாக வேறுன்றி விட்டது என வேண்டும். இத்தகைய ஒரு கதை மரபு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்தது எனவும் கொள்ள முடியாது. நமக்குக் கிடைக்கும் ஏராளமான சங்க இலக்கியங்களில் எந்த ஒன்றிலும் இலங்கையையும் இராவணையும் தொடர்பு படுத்தும் குறிப்பு எதுவுமில்லை. அத்துடன் முக்கிய சிங்கள இதிகாசங்களான தீபவங்ஸி, மஹாவங்ஸி கூட இலங்கைக்கும் இராவணனுக்குமிடையில் எதுவித தொடர்பையும் காட்டவில்லை.) ஆகவே, இலங்கையையும் இரா

22. Martin Wickramasinghe, 'The Lanka of the Ramayana,' *The New Lanka, A Quarterly Review*, III, No. 1, (October, 1951), பக். 43
23. F. E. Pargiter, *Ancient Indian Historical Tradition*, (Delhi, 1962), பக். 277—278
24. Nobin Chandra Das, *A Note on the Geography of Valmiki-Ramayana*, (Krishnaghara, 1896), பக். 42
25. Nundo Lal Dey. *The Geographical Dictionary of Ancient and Mediaeval India*, Calcutta Oriental Series, No. 21, E. 13, Second Edition, (1927), பக். 113—114
26. Ananda Guruge. *The Society of the Ramayana*, (Saman Press Maharatna, 1960), பக். 67—70

வண்ணியும் தொடர்பு படுத்தும் கதை மரபு ஆரம்ப காலத்தில் இருக்காத தொன்றுய் அது பிற்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய கதை மரபென்றே கொள்ள வேண்டும். 27

இங்கு நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஓர் உண்மை என்ன வெனில் இராவணன் ஏதோ விதத்தில் மக்கள் மனதைக் கவரத் தக்க பாத்திரமாக விளங்கியிருக்கின்றன என்பதே. அத்தகைய ஒரு பாத்திரமாக இராவணன் எவ்வாறு மாறியிருக்கலாம் என் பது இயல்பான ஒரு விஞ்சவாகும். இராமாயணம் கூறும் யுத்த நிகழ்ச்சிகளைக் கவனிக்கும்போது, அவை இந்தியாவில் ஆரியமய மாக்கம் நடைபெற்ற காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை மைய மாகக் கொண்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. அதாவது, ஆரியமயமாக்கத்தில் ஈடுபட்டோருக்கும் அதை எதிர்த்தோருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட போராட்டமே பெரிய இராமாயண யுத்தமாக உருவகிக்கப்பட்டிருக்கிறது எனலாம். வெபர் என்பவர், இராமாயணக் கதை பற்றிக் கவனிக்கையில், ஆரிய கலாச்சாரம் தெற்கே பாரவியமையே அக்கதையிலுள்ள வரலாற் றுண்மை எனக் கூறியுள்ளார். 28 இராமாயணக் கதையின் மூலம் பற்றிக் கவனித்த ஆனந்த குருகே பின்வருமாறு மிகத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். “தெற்கே நடைபெற்ற ஆரிய மய மாக்கம், ஆதிக் குடிமக்களுடனுண போர் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் ஒரு புலவனின் மனதில் ஆழமான கருத்தை ஏற்படுத்திவிட்டன. இதே புலவன் தனது காலத்து நிலவிய கதைகளை ஒன்றுக்கூட்டி சேர்த்துக் கவர்ச்சியான கற்பனையேடு பிற்பட்ட காலத்தில் மிகப் புகழ்பெற்ற கதையாக மாறிய இராமன் சிதை கதையை உருவாக்கியுள்ளார்.” 29

இவ்வாருக ஆரியமயமாக்கத்தில் ஈடுபட்டோருக்கும் ஆதிக் குடிமக்களுக்குமிடையே நடைபெற்ற போராட்டத்தில் ஆதிக் குடிமக்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவனே இராவணன் எனப்பட்ட

27. இராவணனும் இலங்கையும் தொடர்புபடுத்தப்படும் அதிமுந்திய காலமாக அறியப்படுவது கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டாகும். திருஞானசம்பந்தரின் தேவாரப் பாடல்கள் சிலவற்றின் மூலம் இதனை அறியலாம். இதனால் இராவணன்—இலங்கைத் தொடர்பு பற்றிய கருத்து இக்காலத்தளவிலிருந்து வளர்ந்து சென்றிருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது.

சோமசந்தரத்தம்பிரான் (பதிப்பாசிரியர்), திருஞானசம்பந்த சுவாமி கள் அருளிச் செய்த தேவாரத்திருப்பதிகங்கள், (முதல் திரு முறை), (தருமபுரம், 1953), பக். 441, செய். 8.

28. Albrecht Weber, *The History of Indian Literature*, Translated from the Second German Edition, (London, 1914), பக். 192

29. Ananda Guruge, மு. கு., பக். 18

வன். இத்தகைய நிலையில் வீரமாகப் போராடி மக்கள் மனதில் நிலைக்கத் தக்க—மக்கள் மனதைக் கவரத் தக்க ஒருவனுக இராவனன் தன்னை ஆக்கிவிட்டான். இவ்வாறு மக்கள் மனதைக் கவரத் தக்க ஒரு பாத்திரமாகக் காணப்பட்ட காரணத்தினால் இராவனை மையமாகக் கொண்டு சில மரபுக்கதைகள் உருவாகி அவை நீண்ட காலம் நிலைபெறக் கூடியவையாகவும் இருந்தன. சரியாக அறியப்படாத காலத்தைச் சேர்ந்தவனுதலாலும் புகழ் பெற்ற பாத்திரமாகச் சித்தரிக்கப்படுவதாலும் இராவனன் சில நிறுவனங்களின் தொன்மையைக் காட்டப் பயன்படும் பாத்திரமாக ஆக்கப்பட்டுவிட்டான்.

இதன் அடிப்படையிலேயே கோணேஸ்வரக் கோவில் இராவனனுடன் தொடர்புபடுத்தப் பட்டிருக்கின்றது எனவேண்டும். இத்தகைய ஒரு செயலை இங்கு மாத்திரம் நாம் காணவில்லை. இது பொதுவாகச் சர்வசாதாரண ஒரு செயலாகும். உதாரணமாக இலங்கையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் அனுராதபுரத்தில் ஆட்சி நடத்தியவனும் பிரசித்தி பெற்றிருந்தவனுமான பண்டுகாபயன் காலத்தைப் பற்றி மகாவங்ஸ குறிப்பிடுகையில், அவன் காலத்தில் நடக்காத சில சம்பவங்களையும் அவனுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவதனைக் காணலாம். 30 இதேபோலக் கோணேஸ்வரக் கோவிலின் தோற்றக்காலந் தெரியப்படாத போது, இராவனன் வாழ்ந்த காலம் தொன்மைக்காலம் எனக்கதைகளின் மூலம் நம்பப்பட்டமையால் கோணேஸ்வரம் இராவனனால் வழிபடப்பட்டதென்று கூறிக் கோணேஸ்வரக் கோவில் இராவனன் காலத்துக்கும் முற்பட்டது எனக் காட்டுவதற்கு எடுத்த முயற்சியின் விளைவே இராவனனையும் கோணேஸ்வரத்தையும் தொடர்புபடுத்தும் புராணக் கதை எனலாம். யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, இக்கோவிலை விஜயனுடன் தொடர்புபடுத்துவதும் நம்பகரமானதன்று. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆசிரியர் விஜயன் கதைபற்றி யறிந்திருந்தமையால் விஜயனைக் கோணேஸ்வரத்துடனும் ஏனைய கோவில்களுடனும் தொடர்புபடுத்தியுள்ளார் என்றே விளக்கம் கொடுக்க வேண்டும்.

அப்படியானால் கோணேஸ்வரக் கோவிலின் தோற்றக் காலம் எது என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இக்கோவிலின் தோற்றக்காலம் பற்றி இது வரை சில கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. பீரில் என்பவர் குறிப்பிட்டிருப்பதாவது :-

“விஜயன் இலங்கைக்கு வருவதற்கு அதிக காலத்துக்கு முன்னரேயே

இலங்கையில், கருத்திற் கொள்ளத்தக்கனவும் முழு இந்தியாவின் வழி பாட்டுக்குரியனவுமான ஐந்து சிவாலயங்கள் இருந்தன. இவையாவன:- மஹாதித்தவிற்கு அண்மையில் திருக்கேதிஸ்வரம், முத்துச் சிலாபத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த முன்னீஸ்வரம், மாந்தோட்டைக் கருகில் தண் டேஸ்வரம், பெரிய கொட்டியாரக் குடாவிற்கு எதிராகவுள்ள திருக்கோணைஸ்வரம், காங்கேசன்துறைக்கு அண்மையிலுள்ள நகுலேஸ்வரம்.”³¹

கிருஷ்ண ஜயர் தெரிவித்துள்ள கருத்து:—

“மரபுக் கிணங்க இந்தப் பழைய கோவிலானது ஏறத்தாள் 3500 வருடங்களுக்கு முன் (கி. மு. 1300) கட்டப்பட்டுக் கோணைஸ்வரக் கடவுளுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டது. திருக்கோணமலையிலுள்ள கடலுடன் இணையும் புகழ்பெற்ற மலைப்பாறையின் மீது தமிழ்ச் சோழ அரசன் வரராமதேவனுல் கட்டப்பட்டது. இராவணனின் சாதனைகளுடன் தொடர்பு படுத்தப்படும் தக்ஷின கைலாசமாக நினைவுக்கெட்டாத காலத்திலிருந்து புனிதப்படுத்தப்பட்டது.”³²

பரண விதான தெரிவித்துள்ள கருத்து:—

“ஆதிகாலத்தில், இந்தியாவின் கிழக்குக் கரையிலிருந்து வந்த கப்பல்கள் தங்கும் துறையாகத் திருகோணமலை விளங்கியிருக்க வேண்டும். அப்போது இங்கிருந்த மக்கள் தொகையினரில் பெளத்தமத நம்பிக்கையற்ற வெளிநாட்டவரும் இருந்திருக்க வேண்டும். இவர்களுக்குச் சேர்ந்த கோவில்கள், மஹாவங்ஸகாலத்திற்கு முன்னர், அனேகமாக மஹாஸௌனன் காலத்துக்கும் முன்னதாக அப்பகுதியில் இருந்தன.”³³

கோணைஸ்வரக் கோவிலின் தோற்றுக்காலம் பற்றி மேலே தெரிவிக்கப்பட்டவை, இக்கோவிலின் தோற்றுக்காலம் பற்றிய அறிவியல் ரீதியான ஆய்வினால் பெறப்பட்ட முடிபுகளால்ல.³⁴ மேலேமுந்தவாரியாகத் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களாகும். கிருஷ்ண ஜயர் தெரிவித்த கருத்துப் பிற்பட்ட நூல்களில் காணப்படும் குறிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இருந்தும் இக்குறிப்பின் நம்பகரமான தன்மையையறிய இதனுடன் தொடர்புடைய வேறு எத்தகைய தகவல்களும் கிடைக்கவில்லை. இக்கோவிலின் காலத்தைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிவிப்பது முடியாததொன்றுக் கிருந்தாலும், எத்தகைய சூழ்நிலையில் எக்காலமளவில் தோன்றியிருக்கலாம் என்பதேனைக் கிடைத்திருக்கின்ற சான்றுகளைக் கொண்டு அறிவியல் ரீதியாக நோக்க முயற்சிக்கலாம்.

31. P. E. Pieris, ‘Nagadipa and Buddhist Remains in Jaffna’, JRASCB, XXVI, No. 70, (1917), பக. 17—18
32. E. Krishna Iyer, ‘The Trincomalee Icons,’ The New Lanka, III, No. I, (October, 1951), பக. 46
33. S. Paranavitana, ‘Fragmentary Sanskrit Inscription From Trincomalee’, Epigraphia Zeylanica (EZ), V, No. 14, (1955—56), பக. 173
34. இக்கருத்துக்கள் வெவ்வேறு காலத்தில் தெரிவிக்கப்பட்ட போதும் அவற்றுக்கான காரணங்கள் சரியாகக் கொடுக்கப்படவில்லை.

கோணேஸ்வரக் கோவில் பற்றிய தெளிவான தகவல்களை நாம் பெற்றுக்கொள்ளும் காலம் பஸ்ஸவர் காலமாகும். இக் காலத்தின் ஒரு பகுதியில் ணாழ்ந்த திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார், தான் பாடியருளிய 35 பல தலங்களுள் கோணமாமலை யமர்ந்தார் மீதும் ஒரு பதிகத்தைப் பாடியுள்ளார். இதற்கு முற் பட்ட காலத்தில் கோணேஸ்வரக் கோவில் எத்தகைய நிலையில் யில் நமக்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. திருகோணமலையில் ஒர் இந்துக் கோவில் பற்றி மிகமுற்படப் பெருமளவு தெளிவாக அறியக்கூடிய காலம் மஹாஸேநவின் காலமே. மகாவங்ஸ அறியக்கூடிய மஹாஸேநவின் ஆட்சிக்காலம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், மஹா யான பெளத்த மதத்திற்கு ஆதரவாக ஏனைய மதங்களுக்கெது ராக அவன் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள் எனு. இப்போது மஹாஸேநவினால் இடிக்கப்பட்ட விஹாரை கட்டுள் கோகர்ணபிராமண விஹாரையும் ஒன்றுகும். 36

மஹாவங்ஸ குறிப்பிடுக் கோகர்ணம் திருகோணமலையைக் குறிப்பதாகும். 37 மகாவங்ஸ தரும் தகவலுக்கிணங்கத் திரு கோணமலையில் பிராமணக் கடவுளுக்கான கோவில் ஒன்று மஹாஸேநவினால் இடிக்கப்பட்டது எனத் தெரிகின்றது. மஹா வங்ஸத்தின் மீது எழுதப்பட்ட உரை நூலான மஹாவங்ஸதீக இதுபற்றிக் குறிப்பிடுகையில், மஹாஸேநவினால் இடிக்கப்பட்ட கோவில்களுள் ஒன்று திருகோணமலையிலிருந்தசிவவிங்கக் கோவில் ஆகும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. 38 இக்காலமளவில் வேறு இந்துக் கோவில்கள் திருகோணமலையில் ‘இருந்ததற்குச் சான் றில்லை. அதே நேரத்தில் மஹாஸேநவின் காலத்துக்கும் திரு ஞானசம்பந்தர் காலத்துக்குமிடைப்பட்ட காலத்தில் திருகோணமலையில் இந்துமதச் செவ்வாக்கு இருந்ததற்கான சில தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. 39 இதனைக்கொண்டு கவனிக்கையில் மஹா ஸேந காலத்து இந்துக் கோவிலும் திருஞானசம்பந்தரின் தேவா

-
35. இராமவிங்கத் தம்பிரான் (பதிப்பாசிரியர்), திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரப் பதிகங்கள், மூன்றுவது திருமுறை, (தருமபுரம், 1955), பக். 592—595
36. Mahavamsa, XXXVII, 40—41
37. G. P. Malalasekera, Dictionary of Pali Proper Names, Indian Texts Series, (London, 1937), பக். 782
38. G. P. Malalasekera, (Editor), Vamsatthappakasini, Commentary on the Mahavamsa, (PTS), II, (London, 1935), பக். 685
39. இதுபற்றி இரண்டு அத்தியாயத்தில் விரிவாகக் கவனிக்கப்படும்.

ரப்பாடல்கள் சிலவற்றில் இடம்பெற்ற கோணஸ்வரக் கோவிலும் ஒன்றாக இருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. இது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தால் கோணஸ்வரக் கோவில் பற்றி நமக்குக் கிடைக்கும் அதி முந்திய தகவல் மஹாஸேன மன்னன் காலத்தாகும். அப்படியானால் இதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் கோணஸ்வரக்கோவில் எவ்வாறிருந்தது என்பது பிரச்சினைக்குரியதாகும். இப்பிரச்சினையையொட்டிக் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இக்கோவில் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாமா எனக் கவனிப்பது பொருத்தமானதாகத் தெரிகின்றது. இதனால் இக்காலத்து நிலவிய சமய நிலைபற்றிய அறிவு அவசியமானது.

(கிறிஸ்துவுக்கு மிக முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே இலங்கைக்கும் பிறநாடுகளுக்குமிடையே குறிப்பாக இந்தியாவுக்குமிடையே வர்த்தகத் தொடர்புகள் இருந்து வந்தன என அறியலாம். எந்த நாடுகளுக்கிடையேயும் பொதுவாக முதலில் வர்த்தகத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டு அதன்வழியே பிற தொடர்புகள் அதாவது கலாச்சார, அரசியல் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன, ஏற்படுகின்றன என்பதை வரலாற்றில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இலங்கை இந்தியதுணைக் கண்டத்துக்கு அருகில் இருப்பதுவும் மற்றும் இந்து சமுத்திரத்தில் ஒரு கேந்திர தொன்மாக விளங்குவதும், கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றுண்டுகளில் இலங்கைக்கும் வெளிநாடுகளுக்குமிடையே வர்த்தகத் தொடர்புகள் ஏற்பட வழிவகுத்தன. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட திராவிட ஆரியக் குடியேற்றம்கூட வர்த்தகத் தொடர்பைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்டதொன்றே. பொதுவாக மஹாவங்ஸ குறிப்பிடுகின்ற காலத்துக்கு முன்னரேயே இலங்கையில் ஆரியக் குடியேற்றம் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. 40 இதனை ஏற்கலாம். காரணம் குடியேற்றமானது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் நடந்து முடிவதல்ல. அது வெவ்வேறு காலங்களில் இடம் பெறலாம். பொதுவாக ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னேர் நாட்டுக்கு மக்கள் குடியேறக் காரணம் படையெடுப்பாளரின் நெருக்குதல், குடிசன மிகுதி, உள்நாட்டுப் பிரிவினைகள், வர்த்தகம் என்பன. இவற்றில் முதல் மூன்றும் ஆரியரை எதிர்நோக்கியதாக இல்லை. இதனால் சமாதான முறையில் நடைபெற்ற ஆரியக் குடியேற்றம் வர்த்தக சம்பந்தமாக நடைபெற்ற தென்பதே பொருத்தமானதாகும். 41 திவ்யாவ

40. B. J. Perera, 'The Foreign Trade and Commerce of Ancient Ceylon II. Ancient Ceylon and Its Trade with India,' The Ceylon Historical Journal (CHJ), I, (1951—52), பக் 192.

41. மே, கு.

தான என்ற நூலில் வட இந்திய வியாபாரி ஓருவனின் மகனே விஜயன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 42. பாஹியான், இலங்கை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளின் தன்மை பற்றியும் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த வியாபாரிகள் இலங்கைக்கு வர்த்தக நோக்கமாக வந்தமை பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளான். 43 இலங்கையில் நடந்த ஆரியக் குடியேற்றம் பற்றிமஹாவாணன். 44 இலங்கையில் நடந்த ஆரியக் குடியேற்றம் பற்றிமஹாவங்ஸத்தையாக மேற்கூறப்பட்டவை காணப்படுவதனால், மஹாவங்ஸத்தில் கூறப்பட்ட ஆரியக் குடியேற்றம் நடப்பதற்கு முன்நடந்த ஆரியக் குடியேற்றத்தைக் குறிப்பனவாக இவை இருக்கலாம். 44

✓ வட இந்தியாவுடனே தொடர்பு மாத்திரமன்றித் தென் னிந்தியாவுக்கும் குறிப்பாகத் திராவிட இராச்சியங்களுக்கும் இலங்கைக்குமிடையே இக்காலமளவில் வர்த்தகத் தொடர்புகள் இருந்து வந்துள்ளமையை அறியலாம். இத்தொடர்புகள் கிறிஸ்துவக்கு முற்பட்ட பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னராகவே இவ்விரு பகுதிகளுக்குமிடையே ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். அதித்த ஜாதக குறிப்பிடும் தமிழ் இராச்சியத்தை வட இலங்கையாகக் கொண்டால் காவேரிப்பட்டினத்திற்கும் இலங்கையின் வடபகுதிக்குமிடையே யிருந்த வர்த்தகத் தொடர்புபற்றி அறிந்துகொள்ளலாம். 45 வரலாற்றுராய்ச்சியைப் பொறுத்து ஜாதகக் கதைகள் அதிகம் நம்பகரமானவையாக இல்லாவிட்டாலும் இக்கால வர்த்தக நடவடிக்கைகள்பற்றி யறிய அவை ஓரளவிற்கு உதவுகின்றன. அத்துடன் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட மூன்றாண்டுகள் நூற்றுண்டு பின்னுள்ள காலப்பகுதியில் இப்பகுதிகளுக்கிடையே நடந்த வர்த்தகத் தொடர்பு பற்றி நம்பகரமாக அறியப்படுவதால் 46 இக்காலத்துக்கு முன்னர் இருந்தே வர்த்தகத் தொடர்பு இப்பகுதிகளுக்கிடையே இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதில் தவ

42. E. B. Cowell and R. A. Neil (Editors), *The Divyavadana, A Collection of Early Buddhist Legends*, (Cambridge, 1886), பக். 523
43. Legge, *Fa-Hien's Record of Buddhistic Kingdom*, (Oxford, 1886), பக். 101—2
44. B. J. Perera, மு. கு., பக். 193
45. E. B. Cowell (Editor), *The Jataka or Stories of the Buddha's Former Births*, Translated by W. H. D. Rouse, IV, (Cambridge, 1901), பக். 150. இங்கு கூறப்படும் தமிழ் இராச்சியம் மலபாரை அல்லது வட இலங்கையைக் குறித்ததெனப்படும்.
46. கா. இந்திரபாலா, இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக் கலை, (கோழும்பு, 1970), பக். 2

றில்லை. இத்தகைய வர்த்தகத் தொடர்பின் மூலம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே தென்னிந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையே நெருங்கிய பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டு வளரலாயின. //

நாம் மேலே கவனித்தவாறு, கிறிஸ்துவுக்குப் பல நூற்றுண்டுகள் முற்பட நிலவிய வர்த்தகத் தொடர்புகளைத் தொடர்ந்து வட இந்தியாவிலிருந்து இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஆரியக்குடியேற் றத்தினால் சில கலாச்சாரத் தொடர்புகள் ஏற்படலாயின. தேவானம்பியதிஸ்ஸவின் ஆட்சிக் காலத்தில் அதாவது கி.மு. மூன்றாம் நூற்றுண்டில் (கி.மு 247—207) பெளத்தமதம் இலங்கையில் உத்தியோக பூர்வமாகப் பரப்பப்பட்டது. பெளத்தம் உத்தியோக பூர்வமாகப் பரப்பப்படுவதற்கு முன்னரும் எவ்வாறு பெளத்தமத நம்பிக்கைகள் இலங்கையிற் காணப்பட்டனவோ 47 அதேபோல வேறு மத நம்பிக்கைகளும் அங்கு காணப்பட்டன என அறிய முடியும். கி. மு. மூன்றாம் நூற்றுண்டுக்கு முந்திய எவ்வகைப்பட்ட சாசனங்களும் நமக்குக் கிடைக்காமையால் இக்காலத்துக்கு முந்திய சமய நம்பிக்கைகள் பற்றிய அறிவுக்கு மஹாவங்ஸ தரும் தகவல்களிலேயே தங்கியிருக்கவேண்டியுள்ளது. பெளத்தமத வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்து வரலாறு பற்றி மஹாவங்ஸ தரும் தகவல்கள் அதிகம் நம்பகரமானவையாக இல்லாவிட்டாலும், அக்கால மத நம்பிக்கைகள் பற்றி மஹாவங்ஸத்தில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் தற்செயலாக இடம்பெற்ற தகவல்களாக இருப்பதனால் அவற்றை இங்கு ஆதாரங்களாகப் பயன்படுத்துவதில் தவறில்லை. அத்துடன் மஹாவங்ஸத்தில் இக்காலச் சமய நம்பிக்கைகள் பற்றிக் கூறப்பட்டவற்றைச் சமகால ஏனைய நாட்டுச் சமய நிலைமைகள் மாத்திரமன்றிக் கி. முறப்பட்ட முன்றாம் நூற்றுண்டிலிருந்து கிடைக்கின்ற சாசனங்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. மஹாவங்ஸ தரும் தகவல்களுக்கிணங்க பெளத்தமத வருகைக்கு முன்னர் இயக்கர், நாகர் என்போரது வழிபாட்டு முறைகள், மரவழிபாடு, விங்க வழிபாடு, மற்றும் ஜெனம், பிராமணியம் ஆகிய மதக்கருத்துக்கள் காணப்பட்டன என அறியலாம். 48 இவ்வாறு மதநம்பிக்கைகள், கருத்துக்கள் காணப்பட்டாலும் ஒரு தேசிய மதம் என்று கூறத்தக்கதாகவோ அல்லது ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டதாகவோ பெளத்த மதத்தின் வருகைக்கு முன் இலங்கையில் ஒரு மதமும் காணப்படவில்லை.

47. E. W. Adikaram, Early History of Buddhism in Ceylon, (Colombo, 1946), பக். 48

48. S. Paranavitana, 'Pre-Buddhist Religious Beliefs in Ceylon,' JRASCB, XXXI, No. 82, (1929), பக். 302—28

பெளத்தமத வருகைக்கு முற்பட்ட மத நம்பிக்கைகளைக் கவனி
த்த ஹாஆன் திலாங் குறிப்பிடுகையில், முன்பு சிங்கள இராச்சி
யத்தில் ஒழுக்கக் கேடான சமய வழிபாடே காணப்பட்டது என்
ரும் புத்தர் இறந்து முதல் நூறு வருடங்களின் பின் அஸோக
ராஜனின் இளைய சகோதரனான மஹேந்திரர் எனப் பெயர்
கொண்டவர் இலங்கைக்கு வந்து உண்மையான தர்மத்தின் அறி
வைப் பரப்பினார் என்றும் கூறியுள்ளான். 49 இங்கு பெளத்தத்
திற்கு முதல் நிலவிய சமய நம்பிக்கை முறைகளை ஹாஆன் திலாங்
“ஓழுக்கக் கேடான சமய வழிபாட்டு முறை” என வர்ணித்துள்
ளான். ஹாஆன் திலாங் கிறிஸ்துவிற்குப் பிற்பட்ட ஏழாம் நூற்
ஞாண்டைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், இம்முற்பட்ட மத நம்
பிக்கைகள் பற்றிக் கிடைத்த தகவல்களின் அடிப்படையில் இக்
கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கலாம். இக்காலச் சமய நம்பிக்கை
களின் நன்கு ஒழுங்குபடுத்தப்படாத தன்மையே ஹாஆன் திலாங்
அவற்றை ஒழுக்கக் கேடான நம்பிக்கைகள் எனக் கூற இடமளித்
திருக்கலாம்.

பெளத்த மத வருகைக்கு முன்னர் நிலவிய எல்லா வழிபாடு
களையும் மதக் கருத்துக்களையும் எடுத்தாராய்வது இக்கட்டுரை
யின் தோக்கமன்று. ஆகையால், நமது தேவையின் அடிப்படை
யில், இக்கால மதவழிபாட்டு முறைகளுள் ஒன்றை இந்து மத
வழிபாடு எத்தகைய நிலையில் இருந்தது என்பதனைக் கவனிக்க
லாம். மஹாவங்ஸ தரு கீன்ற தகவல்கள் சிலவற்றிலிருந்து
பெளத்தமத வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்துப் பிராமணர்களின்
நடவடிக்கைகள் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம். விஜயன் இலங்
கைக்கு வந்தமையினைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, விஜயனுடன்
உபதிஸ்ஸ என்ற பிராமணனும் (உபதிஸ்ஸோ புரோகிதோ)
கூட வந்தான் என்றும் அவன் அனுராதபுரத்துக்கு வடக்கே
உபதிஸ்ஸகாம என்ற கிராமத்தை அமைத்தான் என்றும் மஹா
வங்ஸ கூறுகின்றது. 50 இதே உபதிஸ்ஸ என்ற பிராமணனே,
விஜயனின் இறப்புக்கும் பண்டுவாஸ தேவனின் வருகைக்கும்
இடைப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் அதிகாரம் பெற்றிருந்
தான் என்றும் அறியப்படுகின்றது. 51 மேலும் பண்டுகாபய
பற்றி மஹாவங்ஸ குறிப்பிடும் போது பண்டு எனப் பெயர்
பெற்ற பிராமணன் ஒருவன் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. அதா

49. Hiuen Tsiang, Buddhist Records of the Western World,
(Translated by Samuel Beal), Book XI, (London,?), பக். 244—46

50. Mahavamsa, VII, 44

51. S. Paranavitana, மு. கு., பக். 321

வது பண்டுகாபயவின் தாய், அரச நடவடிக்கைகளில் பயிற்சி பெறச் செய்வதற்காகத் தனது மகனைப் பண்டுல என்ற பிராமண னிடம் ஓப்படைத்தாள். 52 மேற்கொண்டு, மஹாவங்ஸ கூறுவன வற்றிலிருந்து இப்பண்டுல என்பவன் பணம்படைத்த, வேதங் களைக் கற்றுத்தேர்ந்த ஒருவனாக இருந்தான் எனவும் அறியலாம். 53 பிற்பட்ட காலத்தில் தனது மாமன்மார்களுடன் நீண்ட போராட்டம் ஒன்றை நடத்தக் கூடியதாகப் பண்டுகாபயவுக்குப் போர்ப்பயிற்சியை அளித்தவன் இந்தப் பண்டுல என்பவனே. 54 இப்பிராமணனின் மகன் ‘சந்திர’ என்பவன் ஒரு புரோகிதனுக் கான கடமைகளை மேற்கொண்டதோடு ஓர் இராணுவத்தளபதி யாகவுமிருந்து பண்டுகாபயவுக்குச் சேவை செய்தான். 55 தேவா னம்பியதில்லை தனது சமகால வட இந்திய ஆட்சியாளன் அஸோ கவுக்குப் பரிசுப் பொருட்கள் அனுப்பியபோது தேவானம்பியதில் ஸவின் மருமகன் அறித்தா என்பவனுடன் அரசனின் புரோகித னும் உடன் சென்றுள்ள என அறியப்படுகின்றது. 56 அனுராத புரத்துக்குப் போதிமரக் கிளை கொண்டுவரப்பட்டபோது, கடற் துறைமுகத்திலிருந்து நகருக்கிடைப்பட்ட பகுதியில் சமயாசாரப் படி பல தடவைகள் நிறுத்தி நிறுத்திக் கொண்டுவரப்பட்டது. இவ்வாறு நிறுத்தப்பட்ட இடங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறோம். திவக்க எனப் பெயர்பெற்ற பிராமணனின் கிராமத்துக்குப் போகும் வழியிலும் போதிமரக் கிளை நிறுத்தப்பட்டது என மஹாவங்ஸ குறிப்பிடுகின்றது. 57 இந்தப் பிராமணன் மிக முக்கியத்துவம் பெற்ற ஒருவனாக இருந்தான் என்பதனை மஹாவங்ஸ தரும் செய்திகளிலிருந்து கவனி க்க முடிகின்றது. அதாவது போதிமரம் நாட்டப்பட்ட வைபவத்தின்போது சமூகம் கொடுத்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தோறில் இப்பிராமணன் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். 58

பிராமணர் பற்றி மஹாவங்ஸ தரும் மேற்கூறிய தகவல் களைக் கவனித்துப் பார்க்கும்போது பேளத்தத்திற்கு முற்பட்ட இலங்கையின் சமூகத்தில் பிராமணர் குறிப்பிடத் தக்க நிலையைப் பெற்றிருந்தார்கள் என வேண்டும். இக்காலத்தில் பிராமணர்

52. Mahavamsa, X, 21

53. மே. கு.

54. மே. கு., 21—23

55. மே. கு.

56. மே. கு., XI, 20

57. மே. கு., XIX, 37

58. மே. கு., 54

கள் எவ்வாறு இத்தகைய குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நிலையைப் பெற நிருந்தார்கள் என்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும். இதனை விளங்கிக் கொள்வதற்கு இக்காலமாவில் வடிந்திய சமூகத்தில் பிராமணர் பெற்றிருந்த நிலை பற்றிய அறிவு ஒரளவுக்கு அவசியமாகின்றது. வேதகால, பிற்பட்ட வேதகால நூல்களிலிருந்து, வடிந்திய சமூகத்தில் பிராமணர்கள் உயர்ந்த நிலையைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதை அறியலாம். பிராமணர் நிலைபற்றி அறிய நாம் பயன்படுத்தும் இக்கால அறநூல்கள் ஒரே வர்க்கத்தினரால் எழுதப்பட்ட நூல்களாகையால் இக்காலச் சமூகத்தில் பிராமணர் பெற்றிருந்த நிலை உயர்த்தப்பட்டிருக்கலாம் என்றாலும், நால் வகை வர்ணத்தவருள்ளும் பிராமணர் கூடிய அந்தஸ்தைப் பெற நிருந்தார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. சாஸ்திரங்களைக் கற்பதும் கற்ற சாஸ்திரங்களைப் போதிப்பதும், முதல் மூன்று வர்ணத்தவருக்குச் சமயச் சடங்குகள் செய்வதும், முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களிடமிருந்து கொடைகளை ஏற்பதும் இவர்களுக்கமைந்த கருமங்களாகக் கருதப்பட்டன. 59 பிற்பட்ட வேதகாலத்தில், பிராமணர் தாம் சட்டத்திலும் மேலானவர்கள் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். 60 கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட எட்டாம் அல்லது ஏழாம் நூற்றுண்டுக்குச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் பிந்திய வேதகால நூல்களுள் ஒன்றுன ஐதரேய பிராமண நூல் 61 கூறுவதற்கிணங்க, யாகம் செய்ய விரும்பும் ஓவ்வொரு அரசனும் ஒரு புரோகிதையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும், அல்லாவிடில் கடவுளர்கள் அந்த யாகத்திலுள்ள பொருட்களை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். 62 பிராமணன் என்ற சொல்லு முதலில், யாகம் நடைபெறும்போது, அந்த யாகத்தை மேற்பார்வை செய்து, சமயச் சடங்குகள் நடைபெறுகின்றபோது ஏற்படுகின்ற சில தவறுகளினால் யாகத்தில் தீய சக்திகளின் தலையீடு ஏற்படாமல் தடுப்பதற்காக மந்திர சக்தியில் சிறப்புப் பயிற்சி பெற்றிருந்த குருவுக்கு வழங்கப்பட்டதாகும். 63 ஜாதகங்களிலும் பிராமணருக்கிருந்த கடமைகள் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. கூடாத கனவு களின் மூலமோ அல்லது தீய சுகுனங்களின்

59. T. N. Bhattachariya, Hindu Castes and Sects, (Calcutta, 1896), பக். 19—23
60. A. L. Basham, The Wonder that was India, Third Edition, (Canberra, 1967), பக். 121
61. மே. கு., பக். 82
62. Martin Haug (Editor), Aitareya Brahmanam of the Rigveda, The Sacred Books of the Hindus, (Allahabad, 1922), VII, 24
63. A. L. Basham, மு. கு., பக். 140

மூலமோ அரசனுக்கு ஏற்படும் ஆபத்துக்களைக் போக்குவதற்காகப் புரோகிதன் யாகங்கள் செய்ய வேண்டும். சமயச் சடங்குகளின்போது மாத்திரமன்றி நாளாந்த வாழ்க்கையிலும் அரசனுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் முக்கிய ஆலோசகஞகவும் பிராமணன்காணப்பட்டான். 64 சிறிது பிற்பட்டகால மனுதர்மசாஸ்திரநூலில் ‘மனித உருவிலுள்ள பெருந் தெய்வமாகப் பிராமணன்மதிக்கப்பட்டான் என்றும் அரசனும் படையினரும் அவனது உரிமைகளை மீற முயற்சித்தால் பிராமணன் பெற்றிருந்த ஆத்மீக சக்தி அவர்களை அழித்துவிடும் என்றும்’ கூறப்பட்டுள்ளது. 65

மேற்கூறியவற்றைக் கவனிக்கும்போது, வேதகாலத்திலும் அதனைத் தொடர்ந்து பிற்பட்ட வேதகாஸ்த்திலும் தர்மஸாத்திர, தர்மசாஸ்திர காலத்திலும் பிராமணர்கள் சமூகத்தில் ஏனைய வர்ணத்தவரைக் காட்டிலும் உயர்வான நிலையைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. மஹாவங்ஸ தரும் குறிப்புகளிலிருந்து இக்கால இலங்கையின் சமூகத்திலும் பிராமணர்செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை முன்பு கவனித்தோம். இக்கால மளவில் ஏற்பட்ட வட இந்தியாவுடனே வியாபார, குடியேற்றத் தொடர்புகளின் காரணமாக சமகால வடஇந்திய கலாச்சாரத்தின் பாதிப்பு இலங்கையிலும் ஏற்படலாயிற்று. கிறிஸ்து வுக்கு முற்பட்ட மூன்றாம் நூற்றுண்டுக்குப் பின்னர் அதாவது பெளத்த மதவருகைக்குப்பின்னுள்ள காலத்திலிருந்து கி. மு. முதலாம் நூற்றுண்டு முடியவுள்ள காலப் பகுதியில், இலங்கையில் பிராமணர்கள் பற்றி மஹாவங்ஸ ஒரு சில தகவல்களையே தருகின்றது. இலங்கையில் எல்லாளனின் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி. மு. 145—101) மிஹிந்தலைக்குக் கிட்டவுள்ள துவார மண்டலம் என்ற கிராமத்தில் இருந்த குண்டல எனப் பெயர்கொண்ட பிராமணன் பற்றி மஹாவங்ஸ குறிப்பிட்டுள்ளது. மஹாவங்ஸ கூறுவதிலிருந்து, எல்லாளனின் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட பிரதேசத்தில் இப்பிராமணன் இருந்த போதிலும் காக்கவண்ணதீசவுக்கு ஆதரவாளருக் கூறுகின்றன. 66 காக்கவண்ணதீசவின் புரோகிதனாக இருந்தான் என அறியலாம்: 66 காக்கவண்ணதீசவின் புரோகிதனாக இருந்தவனின் மகள் கிரிகாலி என்பவள் கல்வியில் தேர்ந்திருந்தாள் என்றும் பின்னர் பிக்குனி சங்கத்தில்

64. H. Ellawala, Social History of Early Ceylon, Published by the Dept. of Cultural Affairs, Ceylon, (1969), பக. 12
65. F. Max Muller (Editor), The Laws of Manu, Sacred Books of the East, XXV, (Oxford, 1886), IX, 367
66. Mahavamsa, XXIII, 24—26

கேர்ந்து கொண்டாள் என்றும் தீபவங்ஸத்தினால் அறியலாம். 67 வட்டகாமினி அபயன் காலத்தில் (கி. மு. 44, 29—17) ஞேஹ ணத்திவிருந்து திஸ்ஸ எனப் பெயர்கொண்ட பிராமணன் ஒரு வன் வட்டகாமினிக் கெதிராகக் கலகம் செய்தான் என மஹா வங்ஸ குறிப்பிடுகின்றது. 68

நாம் மேலே கவனித்ததுபோல, கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டு க்கும் கி. மு. முதலாம் நூற்றுண்டு முடிவிற்குமிடைப்பட்ட காலத்தில், பிராமணர் பற்றி மஹாவங்ஸ ஒரு சில தகவல்களையே தந்தாலும், இக்காலத்துக்குரியனவாக நமக்குக் கிடைக்கும் சில சாசனங்கள் பிராமணர் பற்றிய குறிப்புக்களைத் தருகின்றன. கிறிஸ்து விற்கு முற்பட்ட மூன்றும் நூற்றுண்டிவிருந்து இக்காலமாவில் கொடுக்கப்பட்ட குகைத்தானங்களைப் பதிவு செய்வதற்காகப் பொறிக்கப்பட்ட குகைச் சாசனங்கள், மற்றும் பிராமிச் சாசனங்கள் பிராமணர் பற்றிய சில தகவல்களைத் தரும் இக்காலத்துக்குரிய சாசனங்கள் பற்றிய விபரம் பின்வருமாறு:— 69

சாசன இல: இடம்,
(மாவட்டம்)

கூறப்பட்டுள்ள விபரங்கள்

67. ராஜகிரிகந்த
(அனுராதபுரம்)

பிராமணனின்மகன் ‘ரெத’ என்பவனின் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.

124. ஹந்தகல வித்தாரை
(அனுராதபுரம்)

பிராமணனின் மகன் புஸ்ஸதேவனின் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.

205. யாங்கல
(அனுராதபுரம்)

கோஸிகன் என்ற பிராமணனின் மகன் விஜிதஸேனவின் குகை

228. மஹாஅலகமுவ
(அனுராதபுரம்)

பூஜிக்கத்தக்க பிராமணன் திஸ்ஸ வின் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.

67. B. C. Law (Editor), *The Dipavamsa, A Historical Poem of the 4th Century A. D.*, Saman Press, Maharagama, Ceylon, (1959), 18, 21.

68. *Mahavamsa*, XXXIII, 37—41

69. இங்கு கொடுக்கப்படுகின்ற சாசன இலக்கம் பரணவிதான அவர்களின் **Archaeological Survey of Ceylon, Inscriptions of Ceylon, I, Published by the Dept. of Archaeology, Ceylon, (1970)** என்ற நூலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சாசன இலக்கத்தைக் குறிப்பதாகும். பரணவிதான தந்துள்ள சாசன வாசிப்புக்களின் அடிப்படையிலேயே இச்சாசனங்கள் ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

சாசன இல: இடம்,
(மாவட்டம்)

கூறப்பட்டுள்ள விபரங்கள்

- 242,** றிற்றிகல-அஞ்சிய
நந்த, (அனுராதபுரம்)
- 296,** கந்தேகமகந்த
(பொலன்னிறுவை)
- 545,** கோங்கல
(அம்பாறை)
- 577,** மண்டகல
(அம்பாந்தோட்டை)
- 589,** மண்டகல
(அம்பாந்தோட்டை)
- 601,** மஹாஸிதுல்பவுவ
(அம்பாந்தோட்டை)
- 656,** ஸிதுல்பவுவ
(அம்பாந்தோட்டை)
- 812,** மொலகொட
(கண்டி)
- 814,** பம்பறகல
(கண்டி)
- 838,** தம்புல்ல
(மாத்தளை)
- 1003,** ஸலெஸறுவ
(குருநாகல்)
- 1045,** தியபத்த விஹாரை
(குருநாகல்)
- உத்தர என்ற பிராமணனின் மகன் குட்ட என்பவனின் குகை.
- பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற றிருந்த உத்திய என்ற பிராமணனின் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.
- அதிமதக என்ற பிராமணனி ன் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.
- பிராமணனின் மகன் பூதி என்பவன் பற்றியது.
- ஸாமண என்ற பிராமணனி ன் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.
- வச்ச என்ற பிராமணனது மகனின் குகை.
- கோதம என்ற பிராமணனின்குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது.
- பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற றிருந்த ஸுரிய என்பவனின் மகன் தத்தக என்ற பிராமணனின் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது.
- கொஜூற என்ற பிராமணனின் மகனும் நாக அரசன் பொசனி என்பவனின் மனைவியமான தத்த என்பவளது குகை.
- பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற றிருந்த திஸ்ஸ என்ற பிராமணனின் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.
- வஸகனி என்ற பிராமணனி ன் மகன் ஸோமதேவனின் குகை.
- மொக்கவி என்ற பிராமணனின் மகனும் பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்தவனுமான மஜ்ஜிம என்பவனின் மகன் தத்தவீன் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.

சாசன இல: இடம்,
(மாவட்டம்)

கூறப்பட்டுள்ள விபரங்கள்

1059, பிச்சண்டியாவ
(புத்தளம்)

கடவுளர்களின் நண்பனும் தேவனம்பிய) கா மி னி தி ஸ் ஸ எனப் பெயர் பெற்றிருந்தவனுமான அரசனுக்கு வைத்தியங்க இருந்த கோழுதி என்ற பிராமணனின் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது. ஸிவழுதி என்பவன் கொடுத்த குகைத்தானானாம் இதில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

1060, பிச்சண்டியாவ
(புத்தளம்)

கடவுளர்களின் நண்பனான (தேவா னம்பிய) அரசனுக்கு ஆசிரியங்க இருந்த கோழுதி என்ற பிராமணனின் குகை.

1065, பிச்சண்டியாவ
(புத்தளம்)

புஸ்ஸக என்ற பிராமணனின் மகன் புனபலாசூத்த என்பவனின் குகை. ஸீஹ என்ற பிராமணனின் மகன் தேவ என்பவனின் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.

1136, ஹந்தகல
(அனுராதபுரம்)

பருமகர் 70 என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்த பிராமணனின் மகன் குத்த என்பவனின் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.

1194, றணகிரமட
(குருநாகல்)

பிராமணனின் மகனும் தம்மகுப்த என்பவனின் சகோதரனுமான மஹாதத்த என்பவனின் குகை சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது.

மேலே நாம் கவனித்த, நேரடியாகப் பிராமணர் பற்றிய தகவல்களைத் தருகின்ற சாசனங்களை விட, இக்காலத்து வேறு சில பிராமிச் சாசனங்களிலும் பிராமணர் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கின்றன என ஊக்கத்தின் அடிப்படையில் பரணவிதான தெரிவித்துள்ளார். ஸிதுல்பவுவ என்ற இடத்துச் சாசனம் குறிப்பிடும் ஆசிரியர் பராஸரி என்பவனும் கதுருவவ என்ற இடத்துச் சாச

70. 'பருமகர்' என்ற சொல், உயர்ந்த நிலையில் இருந்த அதிகாரியைக் குறிக்கப்பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு விருதுப் பெயராகத் தெரிகிறது. C. W. Nicholas, 'Some Offices and Titles in the Early Sinhalese Kingdom,' University of Ceylon Review (UCR), 8, No. 2, (April, 1950), பக. 116—28;

S. Paranavitana, Inscriptions of Ceylon, பக. Ixxii—Ixxxvi

நத்தில் வரும் வஹி என்பவனும் பறமாகந்த என்ற இடத்துச் சாசனம் குறிப்பிடும் வஹிரிமத என்பவனும் மிஹிந்தலைச் சாசனம் குறிக்கும் பொதிமஸ என்பவனும், ரதாகம என்ற இடத்துச் சாசனத்தில் வரும் அதக என்பவனும் பிராமணர்களாக இருக்க வேண்டும் எனப் பரணவிதான கருதுகிறார். 71 இருந்தும் இவை சந்தேகத்திற்கிடமான தகவல்களாகக் காணப்படுகின்றமையால் இவற்றை ஆதாரங்களாகச் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாமல் உள்ளது.

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள பட்டியலில், கிழக்கு மாகாணத்தில் குறிப்பாகத் திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலும் பிராமணர் பற்றிய இக்காலச் சாசனங்கள் காணப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இக்காலத்துக்குரிய ஆயிரக் கணக்கான சாசனங்களில் ஏறத்தான இருபத்திரண்டு சாசனங்களில் மாத்திரமே பிராமணர் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுவதால், இலங்கையின் ஏனைய மாகாணங்களில் பிராமணர் இருக்கவில்லை என்பது பொருளாகாது. பிராமிச் சாசனங்கள் காணப்படும் இடங்கள் சிங்களவரின் ஆரம்பக் குடியேற்றங்களைக் காட்டுகின்றன என்றும் அதே நேரத்தில் பிராமிச் சாசனங்கள் காணப்படாத இடங்களில் சிங்களவரின் ஆரம்பக் குடியேற்றங்கள் இருக்கவில்லை என்பது அர்த்தமாகாது என்றும் பரணவிதான எடுத்துக் காட்டுவது போலப் 72 பிராமணர் பற்றிய குறிப்புகளைத் தருகின்ற சாசனங்கள் கிடைக்காதவிடங்களில் பிராமணர்கள் இருக்கவில்லை என்பதுஅர்த்தமாகாது. வெறும் சாகன எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து அதாவது ஆயிரக்கணக்கான சாசனங்களுள் இருபத்திரண்டு சாசனங்கள் எனக் கவனிக்கும்போது பிராமணர் பற்றிய தகவல்களைத் தரும் சாசனங்கள் மிக மிகக் குறைவாக இருந்தாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தினரைப் பற்றி அல்லது சமூகப் பிரிவினரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற சாசனங்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டால் இந்த இருபத்திரண்டு சாசனங்கள் என்பதே குறிப்பிடத் தக்க எண்ணிக்கை எனக் கொள்ள வேண்டும்.

பிராமணர் பற்றிய மேற்குறிப்பிட்ட சாசனங்கள் தரும் விபரங்களை நாம் கவனிக்கையில், அனேகமாக அவ்வெல்லாச் சாச-

?1. S. Paranavitana, மே. கு., பக. Ixix—Ix

?2. மே. கு., பக. xvi

நங்களும் பெளத்த சங்கத்துக்குப் பிராமணர் கொடுத்த குகைத் தானங்களையே குறிப்பிடுகின்றன. இக்காலமாவில் பெளத்த சங்கத்துக்குப் பிராமணர் அளித்த ஆதரவு என்ன அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது என விளக்குதல் கஷ்டமாகும். அதாவது இக்காலமாவில் ஏனையோர் குகைத்தானங்கள் அளித்ததுபோலத் தாங்களும் தானம் அளித்தார்களா அல்லது தானம் அளிக்க வேண்டிய தவிர்க்க முடியாத தேவை ஏதாவது அவர்களை எதிர் நோக்கியிருக்கலாமா என்பது பிரச்சினைக்குரியதாகும்.

கிறிஸ்துவுக்குமுற்பட்ட ஆரூம் ஐந்தாம் நூற்றுண்டுகளில்வட இந்தியாவில் குறிப்பிடத்தக்க சமயக் குழுறல்கள் அதாவது பிராமண மதக் கருத்துக்களுக்கெதிராகச் சமண பெளத்தக் கருத்துக்களின் மோதுதல்கள் ஏற்பட்டன. வர்த்தமான மஹா வீரரும் கௌதம புத்தரும், பிராமண மதக் கருத்துக்களுக்கு எதிராகத் தெரிவித்தவை மக்கள் மனதைக் கவரத்தக்கனவையாக இருந்த மையால், பிராமண மதம் அது முன்பு பெற்றிருந்த செல்வாக்கின் அளவை இப்போது பெற்றிருக்கவில்லை. இதனைத் தொடர்ந்து பிராமணரின் நிலையிலும் தளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். அதே நேரத்தில், இச்சமயக் குழுறல் நடந்த காலத்துக்குப் பிறப்பட எழுதப்பட்ட தர்மசாஸ்திர நூல்களில் பிராமணர்கள் சமூகத்தில் பெற்றிருந்த உயர்வான நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. ⁷³ ஒரே வர்க்கத்தினரால் எழுதப்பட்டவை எனக் கூறித் தர்ம சாஸ்திர நூல்கள் கூறுவனவற்றை நாம் தட்டிவிட முடியாது. இருந்தும் சமண பெளத்த மதக் கருத்துக்களினால் பிராமண மதக் கருத்துக்கள் பாதிக்கப்பட்டபோது சமய விவகாரங்கள் குறித்துப் பிராமணர்களின் உதவி முன்னர் வேண்டப்பட்டதைக் காட்டிலும் இப்போது குறைவாக வேண்டப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனலாம்.

இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட மூன்றும் நூற்றுண்டுக்கு முன், இன்னுஞ் சிறப்பாகக் கூறுவதாக இருந்தால் பெளத்த மதத்தின் வருகைக்கு முன்னர் பிராமணர் சமூகத்தில் எத்தகைய ஒரு நிலையைப் பெற்றிருந்தார்களோ அதே நிலையைப் பெளத்த மத வருகைக்குப் பின் பெற்றவர்களாகக் காணப்படவில்லை. ⁷⁴ பெளத்த மதம் அரச ஆதரவுடனேயே இலங்கையில் பரப்பப்பட்டது. அரச ஆதரவைப் பெற்றிருந்த இம்மதம் மக்களாதரவையும் குறிப்பிடத்தக்களவில் பெற்றுக்

73. B. N. Luria, Evolution of Indian Culture, (Agra, 1955), பக். 119—165; R. C. Majumdar and A. D. Pusalker (Editors), The Age of Imperial Unity, The History and Culture of the Indian People, Third Impression, (Bombay, 1960), பக. 360—364

74. இருந்தும் இவர்களுடைய தளர்ச்சி நிலை தற்காலிகமாகவே இருந்தது.

கொண்டது. தேவானம்பியதீஸ்ஸவுக்கு (கி. மு. 247—207)ப் }
பின் வந்த அரசர்களும் பெளத்தத்திற்கே தமது ஆதரவை அளித் }
தனர். இத்தகைய சூழ்நிலையில் பெளத்த மத வருகைக்கு முன் }
பிராமணர் எத்தகைய அரச ஆதரவைப் பெற்றிருந்தார்களோ }
அதே ஆதரவைப் பெளத்தத்தின் பின் பெற்றிருந்திருப்பார்கள் }
என எதிர்பார்க்க முடியாது. அத்துடன் சமயவிவகாரங்கள் }
குறித்துப் பிராமணர்களுக்கான தேவையும் பெளத்தமத அரச }
ருக்குக் குறைவாக இருந்திருக்க வேண்டும். இத்தகைய நிலையில் }
தமது நிலையைத் தொடர்ந்து பாதுகாக்கக் கருதிய பிராமணர் }
பெளத்தமத ஆதரவாளர்களாகவும், தமக்காக அமைந்த சொந்த }
த்தொழில்களுடன் வேறு தொழில்களைச் செய்வோராகவும் }
காணப்பட்டார்கள் எனலாம்.

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட மூன்றும் நூற்றுண்டுக்கு முற்பட்ட
காலத்தில் செய்தது போலக் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட மூன்றும்
நூற்றுண்டுக்குப் பின்னரும் பிராமணர் சில அரசர்களுக்கு ஆசிரியராக
இருந்தனர். பிச்சன்டியாவ என்ற இடத்து (புத்தளம்
மாவட்டம்)ச்சாசனம், கோழுதி என்ற பிராமணன், அரசன் ஒரு
வனுக்கு ஆசிரியனாக இருந்தமை பற்றிக் கூறுகின்றது. 75 அதே
நேரத்தில் இதே பிராமணன் அரசனுக்கு வைத்தியனாக இருந்தான் என்றும் அறியலாம். பருமக என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்த பிராமணன் ஒருவனின் மகன் வில்லுகள் செய்யும் தொழிலை
மேற்கொண்டவனாக இருந்தான். அத்துடன் சாசனங்கள் குறிப்பிடும் பிராமணர்களில் ஐந்துபேர் பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்தனர் எனவும் அறியலாம். 76

பிராமணர்களாக இருந்துகொண்டு இவர்கள் பெளத்த மதத்திற்கு அளித்த ஆதரவும், மற்றும் தமிழரசன் (எல்லாளன்) அதிகாரம் வலுவற்றிருந்தும் அவனது அதிகாரத்துக்குட்பட்ட பிரதேசத்தில் இருந்துகொண்டு குண்டல என்ற பிராமணன் சிங்கள அரசனுக்கு ஆதரவளித்தமையும் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும். 77 தமது நிலைமையைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதனை நோக்கமாகக் கொண்டு பெளத்த சங்கத்திற்கு ஆதரவு அளித்துவந்தாலும்

தளர்ச்சியற்ற இதே சக்தி மிக விரைவில் மீண்டும் தலைதூக்குவதனைக் காணலாம். தவிர்க்க முடியாத நிலையில் தளர்வுறும் சக்தி பின்னர் ஏற்படும் தனக்குகந்தகுழந்தையில் தலைதூக்குவது வரலாற்றில் அடிக்கடி காணப்படும் ஒன்றாகும். இதே நிலையில் தான் இக்காலப் பிராமணர்களது நடவடிக்கை கணையும் கானுகின்றோம்.

75. S. Paranavitana, *Inscriptions of Ceylon*, இல. 1060.

76. சாசன இலக்கங்கள் 296, 812, 838, 1045, 1136

77. இதே நாலில், பக. 19

சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது பிராமணர் தமக்குரிய இடத்தைப் பெறுவதற்கு முயற்சித்திருக்கிறார்கள் என வேண்டும். வட்டகாமினி அபயவின் ஆட்சிக் காலத்தில் திஸ்ஸ என்ற பிராமணன் ஏற்படுத்திய கலகத்தைப்பற்றி மஹாவங்ஸ குறிப்பிட்டாலும் 78 இக்கலகத்தினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளைக் குறிப்பிடவில்லை. உரை நூல்களிலிருந்து, பெளத்த மதவியாக்கியானங்கள் எழுதிவைக்கு மளவிற்குக் குறிப்பிடத் தக்க விளைவை இக் கலகம் ஏற்படுத்தியது என அறியலாம். 78அ ஸம்மோ~~துவி~~னேதனி என்ற நூல் கூறுவதிலிருந்தும் இவன் பெருமளவு அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தான் என அறியலாம். பெளத்த பிக்குகளின் கவனத்தைக் குறிப்பிடத் தக்களவியும் சர்க்கத் தக்க முறையில் இவன் நடத்திய கலகத்தி ஆல் "சண்டாளன்" என்று அவப் பெயரைப் பிராமணன் பெற்றுக் கொள்ள தேரிட்டது. 79 பிற்பட்ட காலத்தில் விறிநாக என்ற பிராமணன் விளைவித்த கலகமும் பெளத்த மதத்திற்கெதிரான கலகமாகவே விளங்கியது. 80

இலக்கிய நூல்களிலிருந்தும் சாசனங்களிலிருந்தும் கிடைக்கின்ற தகவல்களைக் கொண்டு நாம் இதுவரை கவனித்தவற்றைத் தொகுத்துக் கூறலாம். கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட ஏறத்தாள ஆரை நூற்றுண்டிலிருந்து சி. மு. முதலாம் நூற்றுண்டின் முடிவு வரையுள்ள காலப் பகுதியில் இடையீடின்றிப் பிராமணர்களின் தடவடிக்கைகள் இருந்து வந்திருக்கின்றன. பெளத்தமத வருகைக்கு முன்னிருந்த அதே அளவிற்குப் பின்னரும் ஆதிக்கமுடையவர்களாக விளங்காவிட்டாலும் தொடர்ந்து சமூகத்தில் தமது நிலையைப் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறார்கள் என்றும் சந்தர்ப்பம் வந்தபோது தமது உண்மையான நிலையை மீட்டுக் கொள்வதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் தெரிகின்றது.

பிராமணர் பற்றியும் அவர்களது தடவடிக்கைகள் பற்றியும் நாம் அறிந்து கொள்பவற்றைவிடப் பொத்த மதத்தின் வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே சிவ வழிபாடு நிலையது எனக் கொள்ளும் சில தகவல்களைப் பெற்றுமுடிகின்றது. பண்டுகாபயவின் ஆட்சிபற்றிக்கவனிக்கையில் 81 அவன்சிவலிங்கக்கோவில் ஒன்றைக்

78. *Mahavamsa*, XXXIII, 37—41

78. அ. C. W. Nicholas, *Brahmanas in the Early Sinhalese Kingdom*, பக். 259; E. W. Adikaram, மு. கு., பக். 73—74

79. H. Ellawala, மு. கு., பக். 15

80. மே: கு:

81. *Mahavamsa*, X, 102; S. Paranavitana, *Pre-Buddhist Religious Beliefs in Ceylon*, பக். 27

கட்டினான் எனத் தெரிகிறது. இதுபற்றிய விபரத்தைப் பின்னர் பார்க்கலாம். 82 இலக்கிய ஆதாரங்களிலிருந்தும் கிறிஸ்து வுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் 'சிவ' என்ற பெயரையும், 'சிவ' என்று தொடங்கும் பெயரையும் 'சிவ' என்பதனுடன் முடியும் பெயரையும் அரசர்கள் சிலரும் பொதுமக்கள் பலரும் பெற்றிருந்தமையே அறியலாம். இக்காலச் சாசனங்களில் சிவ என்பதுடன் வரும் பெயர்களைக் கொண்டு இவை இக்காலத்தில் சிவ வணக்கம் இருந்தது என்பதனைக் காட்டுகின்றன எனப் பரணவிதான் கூறியுள்ளார். 83 வெறும் பெயரடிப்படையில் சிவ என்ற பெயருடையோர் எப்போதும் சிவவணக்கத்தவர்களாகவே இருந்தார்கள் எனக் கூறுவது கண்டமாக இருந்தாலும், குறிப்பிட்ட 'சிவ' என்பதுடன் தொடர்புபட்ட பெயர்கள் இந்துமதம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட இலங்கையில் ஒருகாலப் பகுதியிலாவது நிலவியது எனக் காட்டுதலுகின்றன. அத்துடன் இந்துமதம் நிலவியமை பற்றி ஆதாரங்களிலிருந்து நாம் பெறுகின்றவற்றை உறுதிப்படுத்துவதிலும் இவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. பெளத்தத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே சிவ என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தோர் பற்றியறியக்கூடியதாகவுள்ளது. உதாரணமாகச் சிவ என்ற ஓர் இளவரசன்⁸⁴, பண்டுவாளவின் பதினெட்டு யிள்ளைகளுள் ஒருவன் சிவ என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தான், 85 பண்டுகாபயவின் மாமன்களில் ஒருவன் சிரிகந்தசிவ, 86 அஸேலனின் எட்டுச் சகோதரர்களில் ஒருவன் மதுராசிவ, 87 தேவானம்பியதீஸவின் தத்தை முட்டசிவ 88 என்போரைக் குறிப்பிடலாம். கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் சிவ விங்க வழிபாடு நிலவியது எனக் கொள்ள நமக்குக் கிடைக்கும் ஆதாரங்களைமேற்குறிப்பிட்ட பெயர்கள் உறுதிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. இவற்றை விடக் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட மூன்றும் நூற்றுண்டிலிருந்து கிடைக்கின்ற சாசனங்கள் பலவற்றிலும் 'சிவ' வுடன் தொடர்புபட்ட பெயர்கள் வருவதனைக் காணலாம். சிவ என்ற சொல்லுத் தொடர்பு படும் பெயர்களைக் கொண்டிருக்கும் சாசனங்கள் பின்வருமாறு:—

82. இதே நூலில், பக. 33–34

83. S. Paranavitana, Pre-Buddhist Religious Beliefs in Ceylon, பக. 327

84. Dipavamsa, 18, 45.

85. மே. கு., 10, 3.

86. Mahavamsa, X, 29

87. மே. கு., XXI, பக. 143, அடுக்குறைப்பு 3

88. மே. கு., XI, 1

சாசன இல: இடம், (மாவட்டம்)	கூறப்பட்டுள்ள விபரங்கள்
29, மிழிந்தலை (அனுராதபுரம்)	சிவ என்ற இளவரசனின் குகை.
40, மிழிந்தலை (அனுராதபுரம்)	கிராமச் சபை உறுப்பினரை சிவ என்பவனின் மகன் உப்பலா.
152, பிராஹ்மண்யாகம (அனுராதபுரம்)	பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற் றிருந்த சிவவின் குகை.
153, பிராஹ்மண்யாகம (அனுராதபுரம்)	பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற் றிருந்த சிவவின் குகை.
161, பிராஹ்மண்யாகம (அனுராதபுரம்)	கிராமச் சபை உறுப்பினன் கால- சிவவின் குகை.
215, மஹாஅலகமுவ (அனுராதபுரம்)	குட-சிவவின் மகன் கலு என்பவன்.
243, றிற்றிகல-அண்டிய கந்த, (அனுராதபுரம்)	சிவ-குட்ட என்ற தலைவனின் குகை.
282, திம்புலாகல (பொலன்னறுவை)	சிவவின் குடும்பத்தினரது குகை:
301, முதுகல்ல (பொலன்னறுவை)	மஜ்ஜிம என்பவனது மகன் சிவ.
304, முதுகல்ல (பொலன்னறுவை)	சிவ என்ற இளவரசனது குகை.
309, முதுகல்ல (பொலன்னறுவை)	கிராமச் சபை உறுப்பினன் சிவ.
313, முதுகல்ல (பொலன்னறுவை)	பூசிக்கத் தக்க சிவவின் குகை.
333, ஏறுபொத்தான (வவுனியா)	பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற் றிருந்த கு : . சிவவின் மகன்.
401, நியந்தவருகல (மட்டக்களப்பு)	பூசிக்கத்தக்க சிவ.
402, நியந்தவருகல (மட்டக்களப்பு)	சிவ என்ற தலைவனின் குகை.
431, ரஜகல (மட்டக்களப்பு)	தேரர் சிவவின் குகை.
443, ரஜகல (மட்டக்களப்பு)	சிவபூதி என்ற தலைவனின் சுபதி என்ற குகை.
449, ரஜகல (மட்டக்களப்பு)	தேரர் சிவவின் குகை.
450, ரஜகல (மட்டக்களப்பு)	தேரர் சிவ

சாசன இல: இடம்,
(மாவட்டம்)

கூறப்பட்டுள்ள விபரங்கள்

- 478, தமண
(அம்பாறை)
518, பம்பருகஸ்—தலாவ
(அம்பாறை)
537, வெஹூறகல்கந்த
(அம்பாறை)
608, ஸிதுல்பவுவ
(அம்பாந்தோட்டை)
623, ஸிதுல்பவுவ-கொற
வாகல, (அம்பாந்
தோட்டை)
624, ஸிதுல்பவுவ- கொற
வாகல, (அம்பாந்
தோட்டை)
625, ஸிதுல்பவுவ
(அம்பாந்தோட்டை)
626, ஸிதுல்பவுவ
(அம்பாந்தோட்டை)
633, ஸிதுல்பவுவ
(அம்பாந்தோட்டை)
660, ஸிதுல்பவுவ
(அம்பாந்தோட்டை)
679, மகுல்மஹ-விஹாரை
(அம்பாந்தோட்டை)
685, ஆகாஸ்சேத்திய
(அம்பாந்தோட்டை)
733, வல எல்லுகொடக
ந்த, (மொனருகல)
755, கஹட-சடு-கெஹல
(பதுளை)
756, ஓலகம்கல
(பதுளை)
757, ஓலகம்கல
(பதுளை)
768, கிரிமகுல்கொல்ல
(இரத்தினபுரி)
780, கல்பாய
(இரத்தினபுரி)
- சிவ என்ற பக்தனின் குகை.
சிவ என்ற குடும்பத்தவனின் குகை.
சிவரக்கித என்ற தலைவனின் குகை.
சிவனபுதிய என்ற தலைவனின் குகை.
கிராமச் சபை உறுப்பினர் சிவவின்
மகன் கம்போஜாவின் குகை.
கிராமச் சபை உறுப்பினர் சிவவின்
குகை.
சிவ என்ற கிராமச் சபை உறுப்பினர்
னின் மகன் கம்போஜாவின் குகை.
சிவ என்ற தலைவனின் குகை.
சிவகுடக என்ற தலைவனது (குகை).
வியாபாரி சிவவினதும் மற்றும்
கஸ்ச என்பவனதும் குகை.
சிவ என்ற குடும்பத்தவனின் குகை.
சிவ என்ற குடும்பத்தவனின் குகை.
சிவகுட்ட என்பவனின் குகை.
சிவ என்ற பக்தியுள்ள பெண்.
சிவ என்ற அரசனின் கொடை.
சிவ என்ற இளவரசனின் மஹாச
தஸ்ஸன என்ற குகை.
மஹாசிவ என்ற இளவரசனின் மன
பதஸ்ஸன என்ற குகை.
சிவ என்ற கிராமச் சபை உறுப்பின
னின் குடும்பத்தின் தானம்.

சாசன இல: இடம்,
(மாவட்டம்)

கூறப்பட்டுள்ள விபரங்கள்

786.	வெணகல (கோலை)	சிவ என்ற இளவரசனின் மகன் துஹதர என்பவனின் குகை.
792.	யதஹெலன விஹாரை, (கோலை)	சிவ என்ற இளவரசனின் மகனும் இளவரசனுமான துஸதர என்பவனின் குகை.
793.	யதஹெலன விஹாரை, (கோலை)	காமணி சிவ என்பவனின் குகை.
796.	யதஹெலன விஹாரை, (கோலை)	சிவநகர என்ற இடத்து ஒரு பகுதி நிலம் காமணி சிவ என்பவனுல் கொடுக்கப்பட்டது.
797.	அதுகோட (கோலை)	சிவ என்ற கிராமச் சபை உறுப்பினரின் குகை.
808.	துல்வல (கண்டி)	பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்த சிவ என்பவனுல் வடிவாக அமைக்கப்பட்ட குகை.
821.	அலுவிஹாரை (மாத்தளை)	சிவகுட்டவினுடையது.
823.	காணேகெதர விஹாரை, (மாத்தளை)	சிவவின் குகை.
841.	தம்புல்ல (மாத்தளை)	தேரர் சிவகுடவின் சீடரான தேரர் குட்ட என்பவரின் குகை.
853.	தம்புல்ல (மாத்தளை)	சிவ என்ற பக்தியுள்ள பெண்.
873.	பிதுருகல (மாத்தளை)	கொலகமத்து சிவ என்பவனின் மகன் இளவரசன் மஜ்ஜிம.
906.	விஹாறெகம (குருநாகல்)	சிவ என்ற பக்தன்.
914.	நுவரகந்த (குருநாகல்)	சிவ என்ற கிராமச் சபை உறுப்பினரின் மகன்.
952.	றன்கிரி-விஹாரை (குருநாகல்)	சிவ என்ற சிராமச் சபை உறுப்பினர்.
966.	கோம்புவ (குருநாகல்)	சிவ என்ற கிராமச் சபை உறுப்பினரின் குகை.
970.	தாகம (குருநாகல்)	சிவ (கிராமச் சபை உறுப்பினர்) வின் மகன் அபய.

சாசன இல: இடம்,
(மாவட்டம்)

கூறப்பட்டுள்ள விபரங்கள்

1001, ஸஸெறுவ (குருநாகல்)	சிவகுட என்ற தலைவனது குகை.
1044, தியபத்த விஹாரை (குருநாகல்)	பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற் றிருந்த சிவவின் குகை.
1059, பிச்சண்டியாவ (புத்தளம்)	சிவபூதி என்பவன் சேர்ந்து கொடு த்த தானம் பற்றியது.
1067, பிச்சண்டியாவ (புத்தளம்)	பூஜிக்கத்தக்க சிவபூதி என்பவனின் குகை.
1068, முல்லேகம (புத்தளம்)	சிவபூதி என்ற தலைவன் சேர்ந்து கொடுத்த தானம்.
1120, பில்லாவேகல (அனுராதபுரம்)	விஹாரையைக் கட்டியவனும் சபையின் குடையின் பாதுகாப்பாளனு மான சிவவின் குகை.
1137, ஹந்தகல (அனுராதபுரம்)	சிவ என்ற பக்தியுள்ள பெண்ணின் படுக்கையிடம்.
1149, அவுகன (அனுராதபுரம்)	மஹாசிவ என்பவனின் மகன் சிவ வின் குகை.
1156, மஹா அலகமுவ (அனுராதபுரம்)	சிவ என்ற பக்தியுள்ள பெண்.
1233, பிச்சண்டியாவ (புத்தளம்)	பருமகர் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற் றிருந்த சிவவின் கிர்பஜ் என்ற குகை.

இலக்கியங்களிலிருந்தும் சாசனங்களிலிருந்தும் கிடைக்கப் பெற்ற தகவல்களின் உதவியுடன் இதுவரை கவனித்தவற்றைக் கொண்டு பார்க்கும்போது கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் அதாவது ஆகக் குறைந்தது கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட ஆரூம் நூற்றுண்டிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட முதலாம் நூற்றுண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதியில் இலங்கை மக்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியினரிடையே இந்துமத நம்பிக்கை இடையீடின்றி இருந்து வந்திருக்கின்றதென்பதனை அறியலாம். இந்நிலையில் இக்காலத் துக்குரிய மக்கள் கோவில் அமைத்து வழிபட்டிருப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இருந்தும் கிடைக்கின்ற தகவல்களைக் கொண்டு பார்க்கும்போது இக்காலத்துக்குரியனவாக ஒரு சில கோவில்கள் பற்றியே அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. பண்டுகாபய பற்றி மஹாவங்ஸ கூறுகிறோயில் அவன், சீவி காஸாலா எனவும் ஶோத்திஸாலா எனவும் அழைக்கப்பட்ட இல்

வங்களை அமைத்துக் கொடுத்தான்டுள்ளக் கூறும். 89 இந்த
ஸொத்திஸாலா என்பதற்கு, மஹாவங்ஸத்தின் மீதான உரை

கி. மு. 3ஆம் நூற்றுண்டுவிருந்து கி. மு. 1ஆம் நூற்றுண்டு வரைப்பட்ட காலத் தைச் சேர்ந்த, 'பிராமணர்' மற்றும் 'சிவ' என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தோர் பற்றிய குறிப்புகளைத் தரும் சாசனங்கள் காணப்படும் இடங்கள்.

யெழுதியவர் இரு குத்துக்களைக் கொடுத்துள்ளார். ஒன்று, பிராமணர் இருந்து மந்திரம் உச்சரிப்பதற்கான இல்லம்; இரண்டாவது, வைத்தியசாலை. இரு வேறுபட்ட விளக்கங்கள் கொடுப்பட்டுள்ளமையால் இதனை ஆதாரமாகப் பயன்படுத்துவது கண்டமாகும். விவிகாஸாலா என்பதற்கும் உரையாசிரியர் இரு விளக்கங்களைக் கொடுத்துள்ளார்.⁹⁰ ஒன்று, 'சிவவிங்கத்தைக்கொண்டுள்ள வீடு', அடுத்தது 'வைத்தியசாலை'. பண்டுகாபயவினால் கட்டப்பட்ட இரு இல்லங்களுக்கும் உரையாசிரியர் ஏறத்தான் ஒரே விதமான இரு விளக்கங்களைக் கொடுத்துள்ளமை கவனிக்கத் தக்கது. இதில் எந்த விளக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது என்பது பிரச்சினையாகும். பண்டுகாபய, அவன் கட்டிய இரு இல்லங்களையும் ஒரே காலத்தில் ஒரே தன்மையினவாகக்கட்டியிருப்பான் எனக் கூறுதல் கண்டமாகும். இந்த இடத்தில் நாம் கவனிக்கக் கூடிய இன்னேன்று, நாம் முன்னர் ஓரிடத்தில் கூறியதுபோல, பண்டுகாபயகாலத்தில் நடக்காத பல விடயங்கள் அவன்காலத்தில் நடந்தவாகும் எனக் கூறப்பட்டமையால், பண்டுகாபயவினால் கட்டப்பட்டவாகக் கூறப்படும் இரு இல்லங்களும் வெவ்வேறு காலத்துக்குரியனவாக இருக்கலாமோவெனவும் சந்தேகிக்கலேன்டியுள்ளது. பிரச்சினை எதுவாக இருந்தாலும், மேற்கூறிய இரு இல்லங்களில் ஆகக்குறைந்தது ஒன்றாவது சமயச்சார்புடையதாக இருந்திருக்க வேண்டும் எனலாம். விவிகாஸாலா என்பதனைப் பொறுத்துப் பரணவிதான் 'சிவவிங்கத்தைக் கொண்டுள்ள வீடு' என்ற கருத்தையே கொடுத்துள்ளார். அதற்காக அவர் காட்டும் காரணம், இக்கட்டிடம் ஏனைய சமயச்சார்புடைய கட்டிடங்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறப்படுவதால் இதுவும் சமயச்சார்புடையதாக இருந்திருக்கலாம் என்பதே.⁹¹

விவிகாஸாலா என்பது 'சிவவிங்கத்தைக் கொண்டுள்ள வீடு' என்ற விளக்கத்தை ஏற்படுத்தி தவறில்லை. மொஹங்கதாரோ, ஹரப்பா ஆகிய நகரங்களில் நடாத்தப்பட்ட தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியின்⁹² விளைவாகச் சிந்து நதி நாகரீக காலத்தில் விங்கவழிபாடு இருந்திருக்கின்றது எவக் கூறத்தக்க விதத்தில் சான்று

90. Vamsatthappakasini, I, பக். 207

91. S. Paranavitana, Pre-Buddhist Religious Beliefs in Ceylon, பக். 326

92. E. J. H. Mackay, Further Excavations at Mohenjo-daro, being an official account of Archaeological Excavations at Mohenjo-daro carried out by the govt. of India between the years 1927 and 1931, I, (Delhi, 1938), பக். 407—412, 570.

Nalinaksa Dutt, 'Religious Developments in India', University of Ceylon History of Ceylon (UCHC), I, (Colombo, 1959), பக். 114.

கள் கிடைத்துள்ளன. இதுவேயன்றி, ஆரியர் சிந்து வெளி மக்களைத் தஸ்ஸாக்கள் (அடிமைகள்) என அழைத்தது மாத்திரமன்றி ‘விங்கவழிபாடுடையவர்கள்’ எனவும் அழைத்தார்கள். 93 இவற்றின் அடிப்படையில் மிக முற்பட்ட காலத்திலேயே விங்கவழிபாடு நிலவியதற்கான தகவல்கள் கிடைக்கின்றமையால், பண்டுகாபயவின் ஆட்சிக் காலத்தில் சிவலிங்கக் கோவில் ஒன்று இருந்தது என்பதில் சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை. மேலும் மஹாபோதி வங்ஸ என்ற நூல் ‘தியவஸை’ என அழைக்கப்படுகின்ற பிராமணனுக்குச் சேர்ந்த கோவில் ஒன்றுபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. 94. இது தேவானம்பியதிஸ்ஸவுக்குச் சேர்ந்த கோவிலாகும். மஹாபோதி வங்ஸ, பிற்பட்ட காலத்தில் அதாவது கிறிஷ்டவுக்குப் பிற்பட்ட பத்தாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கூறப்படுவதால் 95 அது தருகின்ற முற்பட்ட தகவல்களைப் பயன்படுத்துவதில் கவனமாக இருக்க வேண்டும். இருந்தும் இந்நூல் முற்பட்ட கதை மரபுபற்றி (போதி மரம் கொண்டுவரப்பட்டமைபற்றி)க் கூறுவதால், இந்நூலில் உள்ள செய்தி, மரபு வழியாகப் பேணப்பட்டு வந்த தொன்றுகும். இவற்றைத் தவிர இந்துக் கோவில் பற்றி நாம் அறியும் அடுத்த தகவல் மஹாஸேணவின் காலத்ததாகும்.

எறத்தாள் ஆறு நூற்றுண்டுகாலப் பகுதியில் அதாவது கி. மு. ஆரூம் நூற்றுண்டிருந்து கி. மு. முதலாம் நூற்றுண்டு வரை யுள்ள காலப்பகுதியில் இரு இந்துக் கோவில்களைப் பற்றிய குறிப்புகளை மாத்திரமே நாம் பெற்றுக் கொள்ள முடிகின்றது. இருந்தும், வேறு தகவல்கள் கிடைக்காமையைக்கொண்டு, இவற்றைவிட வேறு இந்துக் கோவில்கள் இக்காலப் பகுதியில் இருக்கவில்லை எனக் கூறுவது பொருந்தாது. நாம் முன்னர் ஆராய்ந்த வற்றிலிருந்து, பெளத்தமத வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து இந்து மதச் செல்வாக்கு இடையீடின்றியிருந்து வந்திருக்கின்றது என்பதை மாத்திரமன்றி கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே தெண்ணிந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையே நெருங்கிய பண்பாட்டுத்தொடர்புகள் இருந்து வந்திருக்கின்றன எனவும் அறிய முடிவதால், இக்குறிப்பிட்ட காலத்தில் இலங்கையிலிருந்த இந்துக்கள், தத்து சமய வழிபாட்டுக்காகக் கோவில்களை

93. A. L. Basham, மு. கு., பக். 24; Nalinaksa Dutt, மு. கு., பக். 114

94. A. S. Strong (Editor), *Mahabodhivamsa*, (PTS), (London, 1891) பக். 136

95. G. P. Malalasekera, *Dictionary of Pali Proper Names*, பக். 537

அமைத்திருப்பார்கள் என்பதில் தவறில்லை. இத்தகைய ஒரு குழ்நிலையிலேயே நாம் இங்கு கவனிக்கும் கோணேஸ்வரக் கோவி ஒும் தோற்றம் பெற்றிருக்க ஜேண்டும்.

இலங்கையில், வரலாற்றுக்காலத்தின் ஆரம்பத்தில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த ஏனைய துறைமுகங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, திருகோணமலைத் துறைமுகம் அதிகம் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில் இத்துறைமுகம் பெற்றிருந்த நிலையினைப் பற்றியறிய ஒரு சில தகவல்களே கிடைக்கின்றன. உண்மையில் ஆரம்பகாலத்தில் இத்துறைமுகம் சிறப்புப் பெற்றிருக்காதிருந்து இது பற்றிய குறிப்புகள் வரலாற்றுதாரங்களில் இடம் பெறவில்லையா அல்லது இத்துறைமுகம் பற்றிய தகவல்கள் அதிகம் நமக்குக் கிடைக்காமையால் இது பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தைச் சரியாக அறிய முடியாதுள்ளதா என்பது கேள்விக்குரியதாக இருந்தாலும், கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இத்துறைமுகம் சிறப்புற்றிருந்திருக்க வேண்டும் எனக்கொள்ள இடமுண்டு. இந்தியாவிலிருந்து இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஆரியக்குடியேற்ற நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கும்போது, இந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலிருந்தும் கிழக்குக் கரையிலிருந்தும் ஆரியர் இலங்கையில் குடியேறியிருக்கிறார்கள் என அறியலாம். இந்தியாவின் கிழக்குக் கரையில் இருந்து வந்தோர் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தில் வந்திறங்கினார்கள். 96 மஹாவங்ஸதரும்தகவல்களுக்கிணங்கக் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்டஜந்தாம் நூற்றுண்டளவில் பண்டுவாஸாதேவவும் பின்னர் பண்டுவாஸாதேவவின் அரசியும் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தில் வந்திறங்கினார்கள் என அறியப்படுகின்றது. 97 நாம் முன்னர் கவனித்ததுபோல ஆரம்பகாலத்து வடிஇந்தியா மற்றும் தென்னிந்தியாவுடனைஇலங்கையின் தொடர்புகள், முக்கியமாக வர்த்தகத் தொடர்புகளாக இருந்தமையால், திருகோணமலைத் துறைமுகத்தையண்டிக் குறிப்பிடத்தக்க வர்த்தகக் குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாக இருந்தால், இப்பகுதியைச் சேர்ந்த வர்த்தகக் கூட்டத்தினர், ஏனைய இந்துமக்களினதும் தமதும் வழிபாட்டுத் தேவையை நிறைவேற்றுவதற்காகக் கோவில்லூண்று அமைக்க உதவியிருக்கலாம். கிறிஸ்துவுக்குப்பிற்பட்ட மூன்றும் நூற்றுண்டளவில், புத்த சாசனத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்குமளவிற்கு (அடுத்த அத்தியாயத்தில் இதுபற்றி விரிவாகக் கவனிக்கப்படும்)ச் சிறப்புப் பெற்றிருந்த கோகர்ணவிஹாரம்,

96. S. Paranavitana, 'Aryan Settlements: The Sinhalese', UCHC, பக். 86

97. Mahavamsa, VIII, 12-13, 24

தாம் குறிப்பிட்ட அதாவது ஆகக்குறைந்தது கிறிஸ்துவுக்கு முற்
பட்ட ஆரை நூற்றுண்டுக்கும் கி. மு. முதலாம் நூற்றுண்டுக்கும்
இடைப்பட்ட காலத்தில் பெரும்பானும் முற்பகுதியில் தோற்றம்
பெற்றிருக்க வேண்டும் எனலாம். இக்கோவிலை முதன் முதலில்
யார் கட்டினான் என்பதற்கும் தெளிவான் ஆதாரங்கள் இல்லை.
மரபுவழியாகக் கருதப்பட்டு வருவது, மனுநீதி கண்ட சோழன்
மரபில் வந்த வரராமதேவன் கட்டினான் என்பதாகும். இதுபற்
ரிய தகவல்கள் மிகப்பிற்பட்ட காலத்துக்குச் சேர்ந்த நூல்களிலேயே
காணப்படுவதனால், இதன் நம்பகரமான தன்மையை
மதிப்பிட்டுக் கொள்ளல் தற்போதைய நிலையில் மிகக் கஷ்டமா
கும்.

கி. பி. முன்றும் நூற்றுண்டிலிருந்து
கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுவரையுள்ள காலம்.

கோணேஸ்வரக் கோவிலின் தோற்றக் காலம் பற்றிக் கவனித்தபோது, திருக்கோணமலையில் இருந்த இந்துக் கோவில் ஒன்று பற்றி நாம் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளும் காலம், மஹாஸேனவின் காலம் (275—301) என்றும், இந்த இந்துக் கோவிலும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரின் தேவாரப் பாடல்கள் சிலவற்றில் இடம் பெறுகின்ற கோணேஸ்வரக் கோவிலும் ஒன்றாக இருக்கலாம் என்றும் இக்கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாக இருந்தால் கோணேஸ்வரக் கோவில் பற்றி நமக்குக் கிடைக்கும் அதிமுந்திய தகவல் மஹாஸேன மன்னன் காலத்ததாகும் என்றும் கவனித்தோம். கோகர்ண விஹாரம் என மஹாவங்ஸ குறிப்பிடும் இந்தக் கோவில், அதன் தோற்ற காலத்திலிருந்து மஹாஸேனவின் காலத்திற்கிடையிலும் மஹாஸேன காலத்திலும் எத்தகைய செல்வாக்குப் பெற்ற நிலையில் இருந்தது என அறிந்துகொள்ள நமக்குத் தெளிவான ஆதாரம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும் மஹாஸேன, இக்கோவிலுக்கெதிராக எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளிலிருந்து, ஆகக் குறைந்தது மஹாஸேன காலத்திலாவது, இக்கோவில் எத்தகைய நிலையில் இருந்திருக்கலாம் என ஊகித்துக்கொள்ள முடியும். மஹாவங்ஸத்தில் கோகர்ண விஹாரத்தையுடன் மஹாஸேனவைத் தொடர்புபடுத்தும் பகுதி கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

“மணிமீர விஹாரத்தையும் அரசன் (மஹாஸேன) கட்டினான். (பிராமணக்) கடவுளுக்கான கோவில்களை அழித்து மூன்று விஹாரங்களை அமைத்தான். கோகர்ண விஹாரம், ஏரகாவிலத்தில் ஒரு விஹாரம், கலந்தன் என்ற பிராமணனுடைய கிராமத்தில் ஒரு விஹாரம் ஆகியவற்றை அமைத்தான்.”

(So yeva rājā Kāresi vihāram manihīrakam,
tayo vihāre Kāresi devālayam vināsiya:
Gokannam Erakāville kalandabrahmanagāmake
migagāmavihāram ca Gaṅgāsenakapabbatam;) 1

மஹாவங்ஸத்தின் மீது எழுதப்பட்ட உரைநூலான மஹாவங்ஸத்தீக, மேற்படி மஹாவங்ஸ தரும் தகவலை விரிவாகத் தந்துள்ளது. கோகர்ண விஹாரம் எங்கு அமைந்திருந்தது என்பதை மாத்திரமன்றி இக்கோவிலின் தன்மை பற்றியும் அறிந்துகொள்ள

மஹாவங்ஸதீக கொடுத்துள்ள விளக்கம் முக்கியத்துவமுடைய தாகும். அவ்விளக்கம் பின்வருமாறு:-

“தேவாலயங்களை (இந்துக் கோவில்களை) இடித்த பின்னர் திஸ்ஸ என்ப வன் முன்று (புத்த) விஹாரரைகளைக் கட்டினான். அவை கோகரணம், ஏரகாவில்ல ஆகியவையாகும். கோகரணம் என்ற சிராமத்துக்கு அருகில் கோகரண விஹாரரையையும் ஏரகாவில்ல என்ற சிராமத்துக்கு அருகில் ஏரகாவில்ல விஹாரரையையும் பிராமண சிராமத்துக்கு அருகே கலந்த விஹாரரையையும் கட்டினான். இந்த முன்று இடங்களிலும் முன்பு (இந்துக்) கடவுளர்க்கான வசிப்பிடங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவை புத்த ஸாஸனத்துக்குத் தடையாக இருந்தன. அத்துடன் தவருன நம்பிக்கையுடையோரின் இடங்களாகவும் இருந்தன. இதனால் இந்த (இந்து) வழிபாட்டுத் தலங்களை இடித்துப் புத்தபிக்குகளுக்காகப் புத்த விஹாரரைகளைக் கட்டி னான். கிழக்குக் கடற்கரையில் கோகரண விஹாரரைகட்டப்பட்டது. மந்தைய இரண்டு விஹாரரகளும் ரேஹ ணத்தில் கட்டப்பட்டன. இவ்வாறு மதநம்பிக்கையற்றவர்களின் சிவ விங்கம் போன்ற வழிபாட்டுச் சின்னங்களை அழித்து இலங்கைத் தீவின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் புத்த மார்க்கத்தை ஸ்தாபித்தான்.” २

மஹாவங்ஸ தரும் தகவலுக்கிணங்க மஹாஸேன ஆரம்பத் தில் மஹாவிஹாரரக்கெதிராகவே நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தான் என அறியலாம். சங்கமித்த தேரரின் செல்வாக்கிற்கு ஆளாகியிருந்த மஹாஸேன மஹா விஹாரைப் பிக்குகளைத் துன்புறுத்தினான். அரசனின் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளைப் பொறுக்கமாட்டாதிருந்த இப்பிக்குகள் தங்கள் வசிப்பிடத்தை விட்டு நீங்கிப் புகவிடம்தேடி மலைப்பகுதிக்கும் ரேஹணத்துக்கும் சென்றனர். இவற்றைக் கவனிக்கையில் மஹாஸேனவின் ஆரம்ப நடவடிக்கைகள் தேரவாத பெளத்தத்திற்கு எதிரானவையாக இருந்தன என அறிய முடியும். அத்துடன் சங்கமித்த தேரர், அரசனுக்குச் செய்த முறைப்பாடும் தனியே மஹா விஹாரையைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. “மஹா விஹாரையில் வசிப்பவர்கள் (உண்மையான) வினயத்தைப் போதிப்பதில்லை, அரசனே! உண்மையான வினயத்தைப் போதிப்பவர்கள் நாங்களே” என்ற முறைப்பாட்டைத் தேரர் ஏற்படுத்தினார். ३

இருந்தும், மஹாஸேன மேற்கொண்ட பிற்பட்ட நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கும்போது, அவன் தேரவாத பிக்குகளுக்கெதிரான நடவடிக்கைகளோடு மாத்திரம் நிற்காது இந்துமத வழிபா

2. *Vamsatthappakasini*, 2, XXXVII, 15-25: இப்பகுதியை விளக்கிக் கொள்வதில் எனக்குதவியளித்த பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துப் பாளி-பெளத்த நாகரீகத்துறை விரிவுரையாளர் கலாநிதி (திருமதி) விலீ டி சில்வா, அதே பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த வரலாற்று விரிவுரையாளர் கலாநிதி திலக் ஷெட்டியாராச்சி ஆகியோருக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.
3. *Mahavamsa*, XXXVII, 4-5

ட்டுத் தலங்களுக்கெதிரான நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டிருந்தமை தெரிகிறது. மஹாஸேனவுக்குச் சிறிது முற்பட ஆட்சிபுரிந்த அவனது தந்தை கோதாபய (249—262) சமயப் பொறுமையற்றவனுக் நடந்துகொண்டபோது, அவன், தேரவாத மதத்திற்கெதிராகவிருந்த அபயகிரி விஹாரரையைச் சேர்ந்த அறுபது பிக்குகளை அபயகிரி விஹாரத்திலிருந்தும் வெளியேற்றுவதுடன் நின்று கொண்டான்.⁴ ஆனால் அவ்வாறன்றி மஹாஸேன ஒரு படி கூடச் சென்று மஹா விஹாரரைக்கெதிராக மாத்திரமன்றி இந்து மதத்தலங்களுக்கெதிராகவும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். இந்த இடத்தில் நாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினை, அதாவது மஹாஸேன மஹாயான மதத்தை ஆதரித்த அதே வேளையில், ஏனைய மத நம்பிக்கைகள் எல்லாவற்றிற்கும் எதிராக நடந்தானு? அல்லது நிலையிழந்த தேரவாதப் பிக்குகளுக்கு இக்காலமாவின் இந்துக்கள் ஏதாவது விதத்தில் உதவி புரிந்தார்களா? அல்லது மஹாயான மதத்தின் வளர்ச்சிக்கு இந்துமதம் எவ்விதத்திலாவது தடையாக இருந்ததா? என்பன போன்ற கேள்விகளை நாம் எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது.

மஹாஸேன மன்னன் தானுகவே தனக்குரிய மதக் கொள்கையை வகுத்திருந்தால் அவனது மதக்கொள்கை மஹாயான மதம் தவிர்ந்த ஏனைய எல்லாமத நம்பிக்கைகளுக்குமேதிராக அமைந்திருக்கலாம். அவ்வாறன்றி சங்கமித்ததேரரின் தூண்டுதலின் காரணமாக மஹாஸேன இத்தகைய பிறமத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டமையால் அவனுக்கென ஒரு திடமான மதக் கொள்கையிருந்திருக்கும் எனக் கூறல் கண்டமாகும். பிற்பட்ட காலத்தில், மஹாஸேன தான் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளுக்காக வருந்தி மஹாவிஹாரரையைப் புதுப்பிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டதிலிருந்து நமது மேற்படிகருத்து மேலும் வலியுறுத்தப்படுவதனைக் காணலாம். அடுத்ததாக, மஹாஸேனவினால் நெருக்கப்பட்டு நிலையிழந்திருந்த தேரவாதப் பிக்குகளுக்கு இந்துக்கள் எவ்விதத்திலாவது உதவி புரிந்திருக்கலாமா என்பது கவனிக்கத் தக்கது. அரசன் மஹாவிஹாரைக்கெதிராக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டபோது, மஹாவிஹாரையில் வசிக்கும் பிக்கு எவருக்காவது யாராவது உணவளித்தால் அவர் நூறு (பணம்) தண்டனைக்குரியவராவார் எனக் கடுமையான கட்டளையை விடுத்தான்.⁵ இதிலிருந்து அறியக் கூடியது அரசன் மஹா விஹாரையை ஆதரிப்போரைப் பொறுத்து

4. மே. கு., XXX

5. மே. கு., XXXVII, 5

மிகவும் கடுமையாக நடந்துகொள்ள இருந்தான் என்பதாகும். இச்சந்தரப்பத்தில் இந்து மதத்தவர், மஹாவிஹாரைப் பிக்குகளுக்கு உதவினார்களோ என்றாலும் அதற்கும் எதுவித சான்று மில்லை. அத்துடன் மஹாவங்ஸ கூறும் தகவலுக்கிணங்க, மஹாவிஹாரைப் பிக்குகள் நெருக்கப்பட்டபோது அவர்கள் தெற்கு நோக்கிச் சென்றார்கள் என அறியலாம். இதனால், திருக்கோணமலைப் பகுதியில் வாழ்ந்த இந்து மதத்தவர் மஹாவிஹாரைப் பிக்குகளுக்கு உதவியினுப்பார்கள் எனக் கூறமுடியாது. அப்படி யானால், அரசனால் இப்போது ஆதரிக்கப்பட்ட மஹாயான மதத்தின் வளர்ச்சிக்கு இந்துமதம் எவ்விதத்திலாவது தடையாக இருந்திருக்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகின்றது. இந்த இடத்தில் உரைநூலான மஹாவங்ஸதீக் கூறுவதனைக் கவனித்தால், இக்கருத்தினைக் கூடுதலாக விளங்கிக்கொள்ள முடியும். “இந்தமுன்று இடங்களிலும் முன்பு இந்துக் கடவுளர்க்கான வசிப்பிடங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவை புத்தசாசனத்துக்குத்தடையாக இருந்தன.” உரைநூல் கொடுக்கும் இவ்விளக்கத்தின் அடிப்படையில் கவனிக்கும்போது இக்காலமளவில், ஷிமுக்குக் கரையில் இருந்த கோகர்ண விஹார (கோணேசர் ஆலயம்) மஹாஸேனவின் கவனத்தைக் குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் ஈர்க்குமளவிற்குச் சிறப்புப் பெற்றிருந்திருக்கின்றது என்றும் இந்துமத வழிபாடு இப்பகுதியில் கூடியளவிற்கு வேறுன்றியிருந்திருக்கின்றது என்றும் கொள்ள முடிகின்றது. மஹாஸேனவினால் கோகர்ணச் சிவன் கோவில் இடிக்கப்பட்டு அதன் அருகில் புத்த விஹாரம் அமைக்கப்பட்டபோதிலும், இந்துமதம் இப்பகுதியில் பெற்றிருந்த செல்வாக்கின் அளவை அரசனால் குறைக்க முடியவில்லை. இப்பகுதியில் இந்துமதம் தொடர்ந்து தனது செல்வாக்கை ஏற்படுத்தியிருந்தது என அறியச் சூளவங்ஸ தரும் தகவல்கள் சில உதவுகின்றன. நமது மேற்கூறிய விளக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்கதாக இருந்தால் கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட மூன்றும் நூற்றூண்டளவில் இக்கோவில் குறிப்பிடத்தக்களவு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்திருக்கின்றது என வேண்டும்.

மஹாஸேனவின் காலத்தை அடுத்து இக்கோவில்பற்றி நாம் அறியும் தெளிவான தகவல் பல்லவர் காலத்ததாகும். இவ்விருகாலப் பகுதிக்குமிடையே இக்கோவில் எத்தகையநிலையில் இருந்தது என்பதனைத் தெளிவாக அறிய முடியாமலுள்ளது. கோவில் பெற்றிருந்த நிலையை அறிய முடியாவிட்டாலும், கிடைக்கின்ற சில தகவல்களைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, இலங்கையின் ஷிமுக்குப்பகுதி (திருக்கோணமலை) தொடர்ந்து இந்துமதச் செல்வாக்குப் பெற்ற இடமாக இருந்துவந்திருக்கின்றது என அறியலாம்.

கேர்த்திஸி றிமேகவின் ஆட்சிக்காலத்தை (301—328)ப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் சூளவங்ஸ, திருகோணமலைப் பகுதியில் நடை பெற்ற சம்பவம் ஒன்று பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

“இப்போது பஞ்சம் ஒன்று நடைபெறுகின்றபோது மந்திரங்களை உச்சரிப்பதில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த ஒருவன் உணவு பெறும் பொருட்டுப் பிக்கு உடையில் தன்னைப் போர்த்திக்கொண்டு ஒவ்வொருவரிடமும் சென்று உணவு இரந்தான். கிராமத்தில் அலைந்து திரிந்தும் அவனால் உணவு பெற முடியவில்லை. பசி அதிகரித்த மையால் ஓரிடத்திலிருந்து நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான். இரக்கமுள்ள மஹாநாக அவனை இப்போது கண்டதும் அவன் மேல் இரக்கம் கொண்டு, பிச்சாபாத்திரத்தையெடுத்துக் கிராமத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் சுற்றித் திரிந்தான். இருந்தும் கஞ்சிகூட அவனால் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் அவன் தன் மேலாடையை நீக்கியபோது உணவு பெற்றுக்கொண்டான். இந்த உணவை அடுத்தவன் (மந்திரவாதி) உண்டு திருப்தியடைந்து பின்வருமாறு நினைத்துக்கொண்டான். ‘நான் அவனை (மஹாநாகவை) இந்தத் தீவிலுள்ள இராச்சியத்தின் பிரயோஜனமுள்ள ஒருவனாக ஆக்கவேண்டும். (இவ்வாறு கூறித்) தன் னுடன் அவனை (மஹாநாகவை)க் கூட்டிக்கொண்டு சிறிது நேரத்துக்குள் கோகர்ணக் கடற்கரைக்கு வந்தான். அவனை அங்கு இருத்திவிட்டு மந்திரவாதி மந்திரத்தை முறைப்படி வழிமைபோல உச்சரித்தான். பின்னர் புஸ்ஸ (டிலெஸ்ம்பரிவிருந்து ஜனவரி வரையிலான மாதம்) மாதத்தின் முழுநிலவுள்ள இரவில் நாகவை மந்திரத்தால் வரவழைத்தான். இப்போது ‘‘பெரிய நாக’’வைத் தொடு என மஹாநாகவைப் பணித்தான். முதல் இரவு பயத்துடன் கவனித்தபோது ‘நாக’ தோன்றியும் அவனால் அதைத் தொட முடியவில்லை. இரண்டாவது கவனிப்பின்போதும் இவ்வாறே நடந்தது. இறுதிமுறையாகக் கவனித்தபோது, அவன் ‘நாக’வை வாலில் பிடித்து (உடனே) போகவிட்டு மூன்று விரல்களால் மாத்திரம் அதனைத் தொட்டான். ‘எனது முயற்சிகள் வெற்றி பெறுகின்றன’ எனத் தான் முன்பு கூறியதை மந்திரவாதி கண்டான். ‘மூன்று அரசர்களுடன் யுத்தம் செய்தும் நான் காவது அரசனைக் கொன்றபின்பும் முதிர்ந்த வயதில் நீயே அரசாக மூன்று வருடங்களுக்கிருப்பாய், நீ போய் அரசனுக்குப் பணி செய், எனது சக்தியைப் பின்பு பார்ப்பாய்’ என மந்திரவாதி கூறி மஹாநாகவை முன் அனுப்பினான். மஹாநாக அரசனைத் தேடிச்சென்று அரசனின் சேவையில் சேர்ந்துகொண்டான்.

அரசன் அவனை ரேதணத்தில் வரிசேகரிப்பாளனை நியமித்தான்.” ६

மஹாநாக எவ்வாறு அரசபதவியைப் பெற்றுக்கொண்டான் என்பது சம்பந்தமாகச் சூளவங்ஸை கூறும் மேற்படி. தகவல் எந்தளவிற்கு நம்பகரமானது என்பது பிரச்சினைக்குரியதாகும். இருந்தும் நாம் இங்கு கவனிக்கத் தக்கது, திட்டவட்டமான ஒரு கருத்தைக் கூறமுடியாவிட்டாலும் கூட, சூளவங்ஸைத்தின் மேற்படி தகவலைக் கொண்டு கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட நாலாம் நாற்றுண்டளவில் அல்லது ஆகச் சூறைந்தது சூளவங்ஸைத்தின் இப்பகுதியை எழுதிய ஆசிரியரின் காலத்திலாவது? நாகவழிபாடு (பாம்பு வழி பாடு) கோகர்ணப் பகுதியில் (திருகோணமலைப் பகுதி) நிலவியது எனக் கொள்ளலாம். வழிபாட்டைப் பொறுத்துப் பாம்பு முன்று விதங்களில் - அவதாரமாக, கோவிலாக, உயர்ந்த தெய்வத்தின் சின்னமாகச் சிறப்புப் பெற்றுவந்திருக்கிறது. ८ திருகோணமலைக் கடற்கரையில் நடைபெற்றதாகச் சூளவங்ஸை குறிப்பிடும் மேற்படி சம்பவத்தில் பாம்பு தெய்வ அவதாரமாகத் தோற்றம் பெற்றதாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக் காட்டுவதற்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்காவிட்டாலும், இப்பகுதியில் இதற்கு முற்பட்ட காலத்திலும் நாகவழிபாடு நிலவியிருக்கலாமா என்பது பிரச்சினைக்குரியதாகும். உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இந்த நாகவழிபாடு நிலவிவந்திருக்கிறது எனக் கொள்ளச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. ९ இவற்றுள் நமது ஆய்வுக்கு ஏற்றதாக இந்தியாவை எடுத்துக் கொள்ளலாம். சிந்துநதி நாகரீக காலத்தில் நாகவழிபாடு நிலவியது எனக் கொள்ளத்தக்கதாக அங்கு நடாத்

6. **Culavamsa, Being the more Recent Part of the Mahāvamsa,**
Translated by wilhelm Geiger and from the German into English by
Mrs. C. Mabel Rickmers, Part I, (Colombo, 1953), 41, 75—87.
7. மஹாவங்ஸதைப் போலன்றிச் சூளவங்ஸைத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளை வெவ்வேறு ஆசிரியர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். இதனாலேயே ‘சூளவங்ஸைத்தின் இப்பகுதியை எழுதிய ஆசிரியர்’ என்று இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
Amaradasa Liyanagamage, The Decline of Polonnaruwa and the Rise of Dambadeniya, (Colombo, 1968), பக. 5
8. Edward B. Tylor, **Primitive Culture, Researches into the Development of mythology, Philosophy, Religion, Language, Art and Custom, II, Second Edition, (London, 1873)**, பக. 241
9. இதுபற்றி விரிவான தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு:-
James Ferguson, **Tree and Serpent worship or Illustrations of Mythology and Art in India, (London, 1873)**

தப்பட்ட தொல்பொருளாராய்ச்சி உதவியிருக்கின்றதென்பதைச் சேர் ஜோன் மார்சலின் குறிப்பினால் அறியலாம். 10 மொஹான்தாரோவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இரு இலச்சினைகளில், கடவுளாக இருக்கலாம் எனக் கருத்தக்க யோகி நிலையில் இருக்கும் உருவத்துக்கு அருகில் பக்தியான முறையில் பாம்பொன்று காணப்படுகின்றது. சிவனுடன் பாம்பைத் தொடர்புபடுத்தும் பிறகால நிலையை இது பிரதிபலித்திருக்கலாம். இலச்சினைகளில் காணப்படும் இந்த வெறும் உருவங்களை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு சிந்துநதி நாகரீக காலத்தில் நாகவழிபாடு நிலவியது எனக் கொள்ளல் சரியான ஆராய்ச்சி முறைக்கு ஏற்றதாகாது. இருந்தும் இக்காலத்துக்குப் பிற்பட்ட கால நூல்களில் கிடைக்கின்ற நாகவழிபாடு பற்றிய தகவல்களைக் கொண்டு சிந்து வெளி நாகரீக காலத்தில் நாகவழிபாடு இருந்திருக்கின்றது எனக்கூற இடமுண்டு. யசர்வேதத்தில் சிவனும் பாம்பும் வழிபாட்டுக்குரிய வைகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. 11 அதர்வ வேதத்திலும் பிறப்பட்ட சங்கிதைகளிலும் நாகங்கள் அரைவாசித் தெய்வ ஜீவிகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. 12 கிருக்குத்திரத்திலும் நாகங்களும் அவற்றின் தெய்வீக முக்கியத்துவமும் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. 13 இக்காலத்தளவில் மாத்திரமன்றித் தொடர்த்து இந்த வழிபாடு வடிநிதியப் பகுதிகளில் நிலவிவந்திருக்கின்றது. 14 வடிநிதியாவைப் போன்று தென்னிந்தியாவிலும் இத்தகைய நாகவழிபாடு குறிப்பிடத்தக்களவில் நிலவியது எனத்தக்கவிதத்தில் நமக்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. 15

நாம் முன்பு கவனித்தது போலக் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையே வர்த்தகத் தொடர்பின் மூலமாகப் பண்பாட்டுத் தொடர்பு இருந்து வந்திருக்கின்றது என அறிய முடிவதால், இந்த நாகவழிபாடும் அங்கிருந்து இலங்கைக்குப் பரவியிருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் நாகவழிபாடு நிலவியது எனக் கொள்ளத்தக்க விதத்தில் தெளிவான ஆதாரங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும் கிடைக்கின்ற

10. Sir John Marshall (Editor), *Mohenjo-Daro and the Indus Civilization*, (London, 1931), பக். 68, 75, 395

11. R. C. Majumdar and A. D. Pusalker, மு. கு., பக். 471

12. மே. கு.

13. மே. கு., பக். 472

14. James Ferguson, மு. கு., பக். 78

15. Monier Williams, *Religious Thought and Life in India*, pt. I, Second Edition, (London, 1885), பக். 323

ஒரு சில தகவல்களைக் கொண்டு இந்த நாகவழிபாடு ஆதி இலங்கையில் நிலவியிருக்கலாம் என ஊகிக்கலாம்:

~~ஆதிக்குடிகளான நாகர் எனப்பட்டோர் நாகவழிபாட்டுடன் தொடர்பு படுத்தப்படுகிறார்கள்.~~ தீபவங்ஸ, 16 மஹாவங்ஸ ஆகிய நூல்கள் இயக்கர், நாகர் என்போர் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. குறிப்பாக மஹாவங்ஸ, புத்தர் வருகையைப் பற்றியும் விஜயவின் வருகையைப் பற்றியும் குறிப்பிடும்போது அப்போது இலங்கையில் இருந்த இயக்கர், நாகர் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. 16 ஆ திவ்யாவதான என்ற நூல், விலையுயர்ந்த கற்களைத்தேடி இலங்கை வந்த இந்திய வியாபாரிகள் பற்றியும் 'ரத்தின தீவு' என அப்போது அழைக்கப்பட்ட இவ்விலங்கையிலிருந்த ராசு தர்களுடன் அவ்வியாபாரிகள் கொண்ட தொடர்பையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. 17 இவ்விலக்கிய நூல்களைத் தவிரக் கிறிஞ்து வுக்குப் பிற்பட்ட ஐந்தாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த பா-ஹியன் என்பவனும் ஏழாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த ஹாஆன் திலாங் என்பவனும் இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் பற்றிய சில தகவல்களைத் தந்துள்ளனர். பா-ஹியன் கூறியிருப்பது:—

“இந்த நாட்டில் (இலங்கையில்) ஆரம்பத்தில் மனீத குடியானவர்கள் ஒரு வரும் இருக்கவில்லை. ஆனால் தேவதைகளும் நாகர்களும் இங்கிருந்தார்கள். பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த வியாபாரிகள், இவர்களுடன் வர்த்தகம் நடக்கி வந்தனர். வர்த்தகம் செய்யப்பட்டபோது, இத்தேவதைகள் தங்களைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவர்கள் (தேவதைகள்) பொருட்களுக்குரிய விலைகளைக் குறித்துத் தங்களுடைய விலையுயர்ந்த பொருட்களை வைத்திருந்தார்கள். பொருட்களின் மீது காணப்பட்ட விலைக்கேற்ப, வியாபாரிகள் அவற்றைக் கொள்வனவு செய்து எடுத்துச் சென்றார்கள். இந்த வியாபாரிகளின் வருகையாலும் போக்கினாலும், பலநாட்டுக்குரிய மக்களும் இந்நாட்டின் பெருமையைக் கேள்வியுற்று, இந்நாடுபெரிய நாடாக வரும்வரை பல எண்ணிக்கையில் இங்கு வந்து கூடினார்கள்.” 18

இலங்கையின் ஆதிக்குடி மக்கள் பற்றிய கருத்தில் ஹாஆன் திலாங், இந்தத் தீவு (இலங்கை) கெட்ட தேவதைகளால் குடியேற்றப்பட்டிருந்தது எனக் கூறியுள்ளான். 19 இது இவ்வாறிருக்க, இலங்கையில் ஆதியில் வாழ்ந்தோராகக் குறிப்பிடப்படுகின்ற இயக்கர், நாகர் பற்றிப் பல கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

16. Dipavamsa, அத்தியாயங்கள் 1, 2

16 அ. Mahavamsa, VI

17. Divyavadana, பக். 523

18. Legge, மு. கு., பக். 101—2

19. Hiuen Tsiang, மு. கு., பக். 244—246

என. மஹாவங்ஸ குறிப்பிடுகின்ற இயக்கர், நாகர் என்பவை மனித வர்க்கத்தினரைக் குறிக்கவில்லை என மென்றின் கூறியுள்ளார். 20 மஜாம்தார், புசல்கர் ஆகிய இருவரும், நாகர் இயக்கர் என இதிகாசங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகள் தற்போதும் கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள திராவிடருக்கு முற்பட்ட பூர்வீகக் குடிகளான வேடர்களின் சந்ததியினராக இருக்கலாம் எனக் கூறியுள்ளார். 21 ஸெலிக்மன் என்பவரும் பெருமளவுக்கு இதே கருத்தையே தெரிவித்துள்ளார். அதாவது மஹாவங்ஸவும் மற்றைய இதிகாசங்களும் கூறும் இயக்கர்களை வேடர்களுடன் நியாயமான அளவுக்கு அடையாளங் காணலாம் என்கிறார். 22 ஸெலிக்மனது இக்கருத்தின் அடிப்படையில் கார்ட்டமன், ஸெ லி க் ம னி ன் விளக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் நாகர் என்பது அனேகமாகப் பாம்பு வழிபாடு மேற்கொண்ட ஆரம்பக் குடியானவர்களைக் குறிப்பதாக இருக்கும் என்றார். 23 தம்பிழுத்து, 24 இராசநாயகம், 24அ ரெண்ணற், 25 பார்கர், 26 நந்ததேவ விஜேஸேகர, 27 என்போரும் மஹாவங்ஸ குறிப்பிடும் நாகரை மனித வர்க்கத்தினராகவே கொள்ளுகின்றனர். இக்கருத்துக்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பரணவிதான பின்வரும் கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார்.

“பொதுவாகப் பழைய சமஸ்கிருத, பாளி இலக்கியத்தில் காணப்படுவது போல மஹாவங்ஸத்திலும் மனிமேகலையிலும் நாகர் ஒருபோதும் மனித

20. G. C. Mendis, *The Early History of Ceylon or The Indian Period of Ceylon History, The Heritage and Life of Ceylon Series*, Seventh Impression, (Calcutta, 1946), பக். 8, 40
21. R. C. Majumdar and A. D. Pusalker, மு. கு., பக். 235
22. C. G. Seligmann and Brenda Z. Seligmann, *The Veddas*, (Cambridge, 1911), பக். 419—420
23. James Cartman, மு. கு., பக். 3
24. E. L. Tambimuttu, *Dravida (A History of the Tamils)*, From Pre-historic Times to A. D. 1800, (Published Under the auspices of the Colombo Tamil Kalagam, 1945), பக். ?
- 24 அ. C. Rasanayagam, *Ancient Jaffna*, (Jaffna, 1926), பக். 1—44
25. James Emerson Tennent, *Ceylon: An Account of the Island Physical, Historical and Topographical*, I, (London, 1859), பக். 330—31
26. H. Parker, *Ancient Ceylon: An Account of the Aborigines and of Part of the Early Civilization*, (London, 1909), பக். 15
27. Nandadeva wijesekera, *Veddas in Transition*, (Colombo, 1964), பக். 16, 22, 28

வர்க்கத்தினராகக் காட்டப்படவில்லை. அதே நேரத்தில், சாதாரணமாகப் பாம்பின் தோற்றுத்தைக் கொண்டவையும் நிலத்தின் கீழ் வாழ்வன வையுமான மனித வர்க்கத்திற்கப்பாற்பட்ட ஜீவன்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்கள் தாங்கள் விரும்பியபோது விரும்பிய உருவம் எடுக்கத் தக்கவர்களாக இருந்தார்கள். இலங்கையில் கல்யாணி, நாக தீவு போன்ற மனித உலகின் சில இடங்கள், இவர்களின் வசிப்பிடங்களாகக் கருதப்படவில்லை என்ற உண்மை மஹாவங்ஸத்தில் கூறப்படுவதனால் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. நாகதீவிற்கும் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் புத்தர் வந்தபோது அங்கு மனித ஜீவன்கள் இருக்கவில்லை, என மஹாவங்ஸ குறிப்பிட்டுள்ளது. இலங்கையின் கட்டுக்கதைகளில் கணப்படுகின்ற மனி-நாக அல்லது மனி-அக்கிக, மஹாதர போன்ற நாக அரசர்களின் பெயர்கள் சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் மனித வர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நாகர்களுடன் சேர்த்துக் கூறப்படுகின்றன. மனிநாக வழிபாடு இந்தியாவில் மத்திய காலம்வரை நிலவியது. சில அறிஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் வழக்கமாகிவிட்டாலும் நாகர்களை மனித ஜீவன்களாக மாற்றுவது நியாயமற்றதாகும். நாகர்களை மனித ஜீவன்களாகக் கொள்ளலாம் என்பதற்குக் காட்டும் விவாதம், தேவர்களை மனிதர்களாகக் கொள்வதற்கும் உதவும். நாகர்களை மனித ஜீவன்களாகக் கொண்டாலும் அவர்களைத் திராவிடருடன் அடையாளங்காண்பதற்கு எந்தவிதக் குறிப்பான காரணமும் இல்லை. பழைய நாகதீவில் தற்போது தமிழர்கள் வாழுகிறார்கள் என்ற காரணத்துக்காக நாகர்களைத் திராவிடர்களாகக் கொண்டாலும், வட இந்தியாவிலுள்ள நாகபுர என்ற இடத்தைச் சுற்றி இன்று பாசுசையைப் பொறுத்து ஆரியர்கள் வாழ்வதால் நாகர்களை ஆரியர்களாகவும் எடுக்கலாம்.” 8

பரணவிதான தெரிவித்த மேற்படி நாகர் பற்றிய கருத்து எவ்வளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது என்பது ஒருபுறமிருக்க, தாம் இங்கு கவனிக்கமுடிவது, பரணவிதான தனது கருத்தின் பிற்பகுதியில் தெரிவித்திருப்பதிலிருந்து அதாவது, நாகரைமனித வர்க்கத்தினராகக் கொண்டாலும் அவர்களைத் திராவிடர்களாகக் கொள்வதற்கு எந்தவித நியாயமுமில்லை, அப்படித் திராவிடர்களாக அவர்களைச் சில காரணத்துக்காகக் கொண்டாலும் அவர்களை ஆரியர்களாகவும், கொள்ளக்காரணமுண்டு என ஒன்றன் பின் ஒன்றுக்கு தம் நிலையிலிருந்து விலகித் தெரிவிக்கும் கருத்தில் நாகர் என்போர் திராவிடர்களாக இருந்திருக்கலாமோ என்ற ஒர் அச்சம் இழையோடுவதனைக் கவனிக்க முடிகின்றது.

பரணவிதான மாத்திரமன்றி, நாகர் பற்றிய கருத்தைத் தெரிவித்த பலரும் மஹாவங்ஸத்தில் கூறப்பட்டுள்ள தகவல்களையே தம் கருத்துக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளார்கள். தேவானம்பியதில்லவின் காலத்துக்கு முற்பட்ட இலங்கை வரலாறு பற்றிய மஹாவங்ஸ கூறும் தகவல் பெருமளவிற்கு நம்பகரமற்ற

தாகும். இதனால் அப்பகுதியை வரலாற்றுக்கு ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தும்போது அவதானமாக இருக்கவேண்டும். தீபவங்ஸ மஹாவங்ஸ, திவ்வியாவதான, மற்றும் பா-ஹியன், ஹா-ஆன்-திலாங் என்போரும் இலங்கையிலிருந்த ஆதிக்குடிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவது, முற்பட்ட காலத்திலிருந்து நிலவிவந்த இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் பற்றிய மரபுக் கதையினைப் பிரதிபலிப்பதாகவேயுள்ளது. இலங்கையின் முற்பட்ட கதைமரபுகள் சிலவற்றைக் கவனித்துப் பார்த்தால் அவை பெருமளவிற்குத் 'தர்மதீவு'க் கருத்தினால் (அதாவது புத்தமதம் நிலைபெற்றுத் தழைத் தோங்குவதற்கான இடம் இலங்கையோகும்.) பெருமளவுக் கூடுப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதனைக் காணலாம். இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டத்தக்கது: துட்டகாமினி தமிழ்ப்படைகளுடன் பொருத்தபோது தமிழ்ப்படையில் ஏற்பட்ட சேதத்தைப் பார்த்து மனம் வருந்திச் சோர்ந்திருந்தான். அப்போது பியங்கு தீபத்திலிருந்து (புங்குடுதீவு) வத்திருந்த பிக்குகள் அவனுக்கு ஆறுதல் கூறுமுகமாக அவனை நோக்கி 'இந்தச் செய்கையின் காரணமாக நீ சவர்க்கத்திற்குப் போகும் பாதையில் எத்தகைய தடையும் ஏற்படாது, ஒன்றரை மனிதர்களை மட்டுமே நீ கொன்றிருக்கிறோய், இவர்களில் ஒருவர் மும்மணிகளைச் சரணடைந்துவிட்டார், மற்றவர் பஞ்ச சிலங்களை மேற்கொண்டு விட்டார், ஏனையவர்கள் எல்லா மௌனது மார்க்கத்தை நம்பாதவர்கள், கூடாத வாழ்வை மேற்கொண்டவர்கள், மிருகங்களிலும் பார்க்க உயர்வாக மதிக்கப்படத்தக்கவர்கள்லர்' எனக் கூறினார். 29 இதிலிருந்து ஆகக்குறைந்தது மஹாவங்ஸ ஆசிரியர் காலத்திலாவது இத்தகைய கருத்து ஒன்று செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது எனக் கூறலாம், இக்கருத்தின் செல்வாக்கினால்தான் இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் பற்றிய மரபுக் கதையும் பாதிக்கப்பட்டது என வேண்டும். இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட மரபுக்கதையை அப்போது இலங்கை வந்து வியாபாரத்திலீடுபட்டிருந்தோரும் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள் எனத் தெரிகின்றது. ஏனெனில் பழைய காலத்தில் வடஇந்தியாவிலிருந்த மக்களிடையே நிலவிய ஒரு நம்பிக்கை, 'இலங்கைத் தீவானது, மனிதர்களை உண்டு சீவிக்கும் இயக்கர், ராக்ஷஸர் ஆகியோர் குடியிருந்த இடம்' என்பதாகும். இலங்கைத் தீவைக் கண்டுபிடித்து அங்குள்ள விலையுயர்ந்த கற்களைப்பற்றி நன்கு அறிந்த வியாபாரிகள், அங்குள்ள வியாபாரப் பொருட்களில் ஏகபோக உரிமைபெறக் கருதியிருப்பார்கள். அவ்வாறு ஏகபோக உரிமையை அடைவதற்காக ஏனைய வியாபாரிகள் இலங்கைக்கு வராமல் தடு

ப்பதற்காக இலங்கையில் மனிதரையுண்டு சீவிக்கும் இயக்கர், ராசூதர் இருக்கிறார்கள் எனக் கூறியிருப்பார்கள். 30 சிலவேளைகளில் இலங்கையில் ஆரம்பக் குடியானவர்கள் கடைப்பிடித்ததடத்தை, பழக்க வழக்கம் ஆகியனவும் அன்னிய வியாபாரிகள் இவர்களை இவ்வாறு அழைத்தமைக்குக் காரணமாயிருக்கலாம் எனவும் கூறுவர். 31

மேலே கவனிக்கப்பட்டவற்றிலிருந்து அறிய முடிவது, மஹாவங்ஸ தரும் நாகர் இயக்கர் பற்றிய தகவல்களைக் கொண்டு அவர்கள் மனிதர்கள் அல்ல எனக் கூறுவது தவறாகும் என்பதாகும். இங்கு எமது தேவைக்கு ஏற்றாற்போல் நாகர் எனப்பட்டோரை எடுத்துக் கொள்வோம். இவர்கள் திராவிடர்களாக இருந்தார்களா இல்லையா என்பது பிரச்சினைக்குரியதாக இருந்தாலும், இவர்கள் மனிதர்களாக ஆதி இலங்கையில் வாழ்ந்தார்கள் எனக் கூறுவதில் தவறில்லை. | ஆதி இலங்கையில் மாத்திரமன்றி இலங்கைக்கு வெளியே இந்தியாவிலும் இவ்வாறு நாகர் எனப்பட்ட பழங்குடி மக்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் மனிப்பூரை அண்டிய பகுதியில் பூர்வகுடிகள் இருக்கிறார்கள். 32 அவர்கள் இப்போதும் நாகர் என அழைக்கப்படுகிறார்கள். அத்துடன் இந்தியாவில், நாகர், தோடர், பைகர், கோண்டர், முந்தர் போன்ற உயர்ந்த பண்பாடுடைய பூர்வ குடிகளைப் பற்றி மானிடவியல் ரீதியான ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. 33 வட இந்தியப் பகுதிகளில் மாத்திரமன்றித் தென்னிந்தியாவிலும் நாகர் எனப்பட்ட இனத்தினர் ஆட்சி செய்திருக்கிறார்கள் என அறியலாம். சர்க்கார் என்பவர் குறிப்பிட்டிருப்பதாவது, ‘தொலமியின் காலத்தில் (கி. பி. முதலாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதி) சோழ இராச்சியமும் காஞ்சியைச் சுற்றியுள்ள மாவட்டமும் நாகவம்சத்தைச் சேர்ந்த இளவரசர்களால் ஆளப்பட்டது எனபதில் சந்தேகமில்லை, சோழமண்டலக் கரையில் நாகர் இருந்தார்

30. S. Paranavitana, Aryan Settlements: The Sinhalese, பக். 84

31. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்து வரலாற்றுத்துறை விரிவுரையாளர் கலாந்தி W. M. சிறிலேன, “மிக ஆரம்பகாலத்திலிருந்து கிறிஸ்துவக்குப் பிறபட்ட 1215 வரையிலுள்ள காலப்பகுதியில் வெளியுலகுடனு இலங்கையின் வர்த்தகத் தொடர்புகள்” என்ற தலைப்பில் எழுதிய தட்டச்சுப் பிரதியொன்றைப் பார்க்க முடிந்தது. அதில் இவ்வாறு தனது கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். W. M. Sirisena, ‘Ceylon’s Commercial Relations with the outside world from Earliest Times to A. D. 1215,’ (பதிப்பிக்கப்படாத கட்டுரை), பக். 34, அடிக்குறிப்பு 7

32. James Fergusson, மு. கு., பக். 64

33. Christoph von Furer-Haimendorf, The Aboriginal Tribes of Hyderabad, I, (London, 1943), பக். 2

கள் என்பது, பாண்டி நாட்டிலும் சோழநாட்டிலும் 'உரகபுர' என்றழக்கப்பட்ட நகர் இருந்ததிலிருந்து மேலும் பலப்படுத்தப் படுவதாகத் தோன்றுகிறது.'³⁴ இது மாத்திரமன்றி ஆரம்பப் பல்லவர்கள் ஆதிக்கம் பெறுமுன்னர் அவர்கள் நாக அரசர்களின் கீழ்த் திறையதிகாரிகளாக இருந்தார்கள் எனப்படும்.³⁵ இந்தியாவின் சில பாகங்களில் நாகர் என்ற பூர்வீகக் குடியினர் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என அறிய முடிவதான் அவர்கள் இலங்கையிலும் வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்பதில் தவறில்லை.

இந்த நாகர் எனப்பட்ட இலங்கையின் பூர்வீகக் குடியினர், எத்தகைய பண்பாடுடையவர்களாக இருந்தனர் என்பதனை விளங்கிக் கொள்ளல் கஸ்டமாகும். காரணம் இத்துறை ஆராய்ச்சிசரியான முறையில் போதியளவுக்கு நடாத்தப்படவில்லை என்பதே. மஹாவங்ஸத்தில் இவர்கள் சித்தரிக்கப்படுகின்ற விதத்தினைக் கொண்டோ அல்லது ஏனைய பிறநாட்டவர்களின் குறிப்புகளில் இடம்பெறும் இவர்கள் பற்றிய தகவல்களைக் கொண்டோ இவர்கள் பண்பாடற்றவர்களாக இருந்தார்கள் எனக் கூறமுடியாது. ஓரிடத்தில் மஹாவங்ஸ கூடக் குறிப்பிடுவது, விஜய இலங்கைக்கு வந்த சமயத்தில், அவன், இலங்கையின் பூர்வகுடிகளுள் ஒன்றான இயக்கரின் தலைவி குவேனியை மனம் செய்தான் என்பதாகும்.³⁶ இதனைக் கவனிக்கும்போது, இந்த இதிகாசம், இவர்களைப்பற்றி ஷேநிடங்களில் சித்தரிக்குமளவுக்கு இவர்கள் பண்பாடற்றவர்களாக இருந்திருக்க முடியாது. ^{36A} விஜயவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்காகப் பாண்டி நாட்டிலிருந்து இளவரசி அழைக்கப்பட்டமை, விஜய தனது வம்சத்துக்கிணையான அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒருத்தியை மனக்க விரும்பியமையேயன்றிய பண்பாட்டில் மேம்பட்டிருந்த ஒருத்தியை மன ப்பதற்காகவல்ல. முன்னர் நாம் கவனித்ததுபோல இக்காலமளவில் நிலவிய தர்மதீவுக்கருத்தினால் இவர்களின் யண்பாட்டு நிலை குறைவாக மதிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம். மஹாவங்ஸ கூறும்

34. Dineschandra Sircar, *The Successors of the Satavahanas in Lower Deccan*, (Calcutta, 1939), பக். 148

35. மே. கு., பக். 149

36. *Mahavamsa*, VII, 29

36 அ. K. K. Pillay, *South India and Ceylon*, (Madras, 1963), பக். 27;

பார்கர், புத்தரின் மூன்றாவது இலங்கை வருகையின்போது நாக அரசர்களின் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்தும் மற்றும் அவர்கள் அமைத்த கட்டிடங்கள், அளித்த தானங்கள் ஆகியவற்றைக் கவனித்தும் 'ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது அவர்கள் பண்பாடுள்ள இனத்தவராக இருந்திருக்கிறார்கள்' எனக் கூறியுள்ளார். H. Parker, மு. கு., பக். 14

இத்தகைய தகவல்கள் அதிகம் நம்பகரமானவையின்மையால் இவற்றைப்பற்றி இங்கு அதிகம் அழுத்திக் கூறுவது கஷ்டமாகும். இருந்தும் பூர்வகுடிகளைப் பற்றியும் அவர்களது பண்பாடு பற்றியும் இலக்கிய ஆதாரங்கள் தரும் தகவல்களை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு மதிப்பிடுவது தவறான முடிவைக் கொடுக்கும். உதாரணமாகச் சிந்துவெளி நாகரீக மக்களை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்கள் இருக்கு வேதத்தில் கீழ்த்தரமான முறையில் சித்தரிக்கப்படுகிறார்கள். 37 சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கில் எந்தவிதமான குறிப்பிடத்தக்க தொல்பொருளாராய்ச்சியும் நடாத்தப்படாமல் மற்றும் அந்த நாகரீகத்தின் மேன்மை நிலையை உணர்த்தவல்ல நமக்குத் தற்போது கிடைத்துள்ள தொல்பொருட்கள் கிடைக்காமல் இருந்திருந்தால், இலக்கியச் சான்றின் அடிப்படையில் சிந்து நதிப்பள்ளத்தாக்கு மக்கள் மிலேச்சர்கள், பண்பாடற்றவர்கள் என்றெல்லாம் வரலாற்றுசிரியர்களால் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். அதிஸ்டவசமாகக் குறிப்பிடத்தக்களவில் சிந்துப் பள்ளத்தாக்கில் நடாத்தப்பட்ட தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியினால் சிந்துநதிப்பள்ளத்தாக்கு மக்கள் உயர்ந்த கலாச்சாரத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள் என அறியப்படுகின்றது. இதனை நன்கு விளங்கிக் கொண்டால் மஹாவங்ஸத்திலும் பிறவற்றிலும் இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகள் பற்றிக் கூறப்பட்டவற்றைக்கொண்டு அவர்கள் பண்பாடற்றவர்களாக வாழ்ந்தார்கள் எனக் கூறமுடியாது. இதற்காதரவாக இன்னேன்றையும் இங்கு எடுத்துக் காட்ட முடிகின்றது. நாம் மேலே கவனித்தது போலக் கிறிஸ்து வுக்கு முற்பட்ட நாலாம் மூன்றாம் நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்பு இங்கு வாழ்ந்தோர் பண்பாடற்ற மக்கள் எனப் பொதுவாகக் கருதப் பட்டு வந்தபோதிலும் அன்மைக் காலத்தில் கந்தரோடையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்பொருளாராய்ச்சியின் மூலம் அக்கருத்துத் தவறானதாகத் தெரிகிறது. பென்சில்வேணியப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த அகழ்வாராய்ச்சியாளர்கள், இதற்கு மூன்றாம் ஒருபோதும் நடாத்தப்படாதவிதத்தில் முதன் முதலாக மிகப் பழமையைத் தேடும்பொருட்டு ஆழமான முறையில் அன்மைக் காலத்தில் கந்தரோடையில் அகழ்வாராய்ச்சி நடாத்தினர். பூரணத்துவம் வாய்ந்த அகழ்வாராய்ச்சியாக இது இல்லாவிட்டா

37. ஆரியர் இந்தியாவுக்கு இடம் பெயர்ந்து வந்த காலத்தில், அப்போது சிந்து வெளியில் சிறந்த பண்பாட்டைக் கொண்டிருந்த மக்களை எதிர்க்க வேண்டியவர்களாக இருந்தார்கள். ஆரியர் இவர்களைத் தம் எதிரிகளாகக் கருதி யமையால் சில இடங்களில் இழிவுபடக் கூறியுள்ளார்கள். சிந்துவெளி மக்கள் தாஸர்கள் (அடிமைகள்), கரிய நிறத்தவர், விங்க வழிபாடுடையவர்கள் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். (இதே நாவில், பக். 84

லும், நடாத்தப்பட்ட ஆராய்ச்சியினைக் கொண்டு கிறிஸ்துவக்கு முற்பட்ட நாலாம் மூன்றாம் நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் அப்பகுதியில் வாழ்ந்தோர் பண்பாடுடையவர்கள் என்ற கருத்தை அகழ்வாராய்ச்சியாளர் தெரிவித்துள்ளார்கள். தொடர்ந்து அகழ்வாராய்ச்சி நடாத்துவதன் மூலம் இலங்கையின் பூர்வகுடியினரின் பண்பாடு பற்றிக் கூடுதலாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும். 38

இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளான இந்த நாகர், நாகவழிபாட்டை மேற்கொண்டிருந்தவர்கள் என்பதில் தவறின்லை. இவர்கள் திருகோணமலைப் பகுதியில் வாழ்ந்திருப்பார்களா என்பது பிரச்சினைக்குரியதொன்றாகும். மஹாவங்ஸத்திலோ அல்லது வேறு எந்த ஒரு நூலிலோ ஆதிக்குடிகளான நாகர் எப்பகுதியில் வாழ்ந்தார்கள் என வரையறுத்துக் கூறப்படவில்லை. நாக அரசர்களிடையே நடைபெற்ற இரத்தின சிம்மாசனம் சம்பந்தமான பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காகப் புத்தர் நாகதீவுக்கு வந்தார் எனக் கூறப்படுகின்றது. 38அ நாகதீவு நாகர் வாழ்ந்த இடம் எனக் கூறப்படும். 39 இந்த நாகதீவு என்பது எந்த இடத்தைக் குறித்தது என்பது எவருக்கும் திட்டவட்டமாகத் தெரியாததால் அதனைச் சாதகமாகக் கொண்டு பலரும் பலவித கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளார்கள். நாகதீவு என்பது யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டைக் குறித்தது எனக் கூறப்படும். 40 சிலர் அது இலங்கையின் வடமேல் பாகத்தைக் குறித்தது என்றும் 41 வேறு சிலர் வடகிழக்குக் கரையைக் குறித்தது என்றும் கூறியுள்ளார்கள். 42 தொலமி அளித்துள்ள புவியியல் படத்தின்படி, நாகதீவு வடகிழக்குப் பகுதியில் உள்ளதாகக் காணப்படுகின்றது. ஓரயில் என்பவர், ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்துப் பதினேழாம் ஆண்டு நடைபெற்ற கலந்துரையாடலின் போது, பிரித்தானிய தொல்பொருட்சாலையில் இருந்த முதலாம் நூற்றுண்டுக்குரிய தொலமியினால் தயாரிக்

38. இப்பல்கலைக் கழகத்தினர் நடாத்திய அகழ்வாராய்ச்சியின் முடிவுகள் இன்னும் பிரசரிக்கப்படவில்லை. பிரசரிக்கப்பட்ட மின் இதன் முடிவுகள் பற்றிக் கூடுதலாக விளங்கிக் கொள்ள வாய்ப்பேற்படும்.

38 அ. Mahavamsa, I, 47—70

39. H. Parker, மு. கு., பக். 14

40. C. W. Nicholas. 'Historical Topography of Ancient and Medieval Ceylon,' JRASCB(NS), Special Number, VI, (1959), பக். 83

41. Mahavamsa, I, 47, அடிக்குறிப்பு 2

42. Buddha Prakash, India and the World, Researches in India's Policies, Contacts and Relationships with other Countries and Peoples of the World, Vishveshvaranand-Indological Series—31, Hoshiarpur, 1964), பக். 52

கப்பட்ட பழைய படத்தின் பிரதியொன்றைக் காட்டி அந்தப் படத்தில் நாகதீவானது மஹாவளி கங்கைக்கு வடக்கே நாட்டின் கிழக்குக் கரையில் காணப்படுகின்றது என எடுத்துக் காட்டி அர். 43 தொலமியின் படத்தில் சில குறைபாடுகள் காணப்படுகின்ற காரணத்தினால், அதனை மாத்திரம் கொண்டு அனுராதபுரத்துக்குக் கிழக்கே மற்றும் மஹாவளி கங்கைக்கு வடக்கே நாகதீவு இருந்தது என நிச்சயித்தல் தவறாகும். ஆனால் தொலமியின் படத்தில் உள்ள குறிப்பில் மாத்திரமன்றி வலாஹஸ்ஸை என்ற ஜாதக நூலிலும் நாகதீவு வடகிழக்கே அதாவது திருகோணமலைக்குடாவைச் சேர்ந்த பகுதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 44 நாகதீவின் எல்லைபற்றி மேலே தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களில் எது சரியானது, எது பிழையானது எனக் கூறுவது கஷ்டமாக இருந்தாலும், நாகதீவு எனப்பட்டது இலங்கையின் வடபகுதி (கிழக்கு, மேற்குப் பகுதி உள்பட) முழுவதையும் உள்ளடக்கியிருந்தது என்றும் அதன் தென்னெலையை நிச்சயித்துக் கொள்ளல் தற்போதைய நிலையில் முடியாததொன்று எனவும் கூற முடியும். மேற்படி கருத்தின் அடிப்படையில் நாகர் எனப்பட்டோர் ஆரம்ப காலத்தில் திருக்கோணமலைப் பகுதியில் வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்றும் அவர்கள் நாகவழிபாட்டை மேற்கொண்டிருந்திருப்பார்கள் எனவும் கூறலாம்.

நாம் கொடுத்துள்ள இவ்விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டாலும், கி. பி. நாலாம் நூற்றுண்டளவிலும் அதற்கு முன்னரும் நிலவியிருக்க வேண்டும் என நாம் கருதும் நாகவழிபாட்டைக் கொண்டு அங்கு இந்துமதச் செல்வாக்கு இருந்திருக்கின்றது என எந்தளவுக்குக் கூறலாம் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. நாகவழிபாடு பொதுவாக ஆரம்பத்தில் சிவ வணக்கத்துடன் தொடர்பு படுத்தப்பட்டிருந்தபோதிலும், இந்தியாவில் ஏனைய மதங்களும் அதாவது ஜெனம், பெளத்தம் ஆகிய மதங்களும் தங்களுடைய வழிபாடில் நாகவழிபாட்டுக்கு இடமளிக்கலாயின. 45 இதனைக் கவனிக்கும்போது, திருகோணமலைப் பகுதியில் முற்பட்ட காலத்திலிருந்து நிலவியிருக்கலாம் என நாம் கருதும் நாகவழிபாடு, பெளத்தமத்த் தொடர்புடையதாக இருந்திருக்க முடியாதா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகின்றது. உண்மையில் இத்தகைய சந்தேகத்திற்கிடமிரு

43. P. E. Pieris, மு. கு., பக். 40

44. E. B. Cowell, மு. கு., II, (Cambridge, 1895), பக். 90; J. R. Sinnatamby, Ceylon in Ptolemy's Geography, (Colombo, 1968), பக். 52

45. R. C. Majumdar and A. D. Pusalker, மு. கு., பக். 472

ந்தாலும் இச்சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்யக்கூடிய விதத்தை குளவங்ஸத்தில் இன்னேரிடத்தில் இந்து மதம் சம்பந்தமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செய்தி நமக்குதவுகின்றது. கித்தி எனப் பட்டவன் ஞேஹணத்திலிருந்த தனது எதிரிகளை வெற்றிகொண்டுமை பற்றிய வரலாற்றில் குளவங்ஸ பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

“அரசன் கஸ்ஸப என்பவனுக்கு ‘மான’ எனப் பெயர் பெற்றிருந்த ஒரு மகன் இருந்தான். அவன் ஓர் இளவரசனவான் (ஆதிபாத). அத்துடன் துணிவானவனங்கவும் தனது நல்ல நடத்தையினால் சிறப்புப் பெற்றிருந்தவனுமாக இருந்தான். அவனுடைய முத்த சகோதரனை விவேகமுன்ஸ மானவர்ம ஒருமுறை திருகோணமலைக்குக் (கோகண்ணகம) கிட்டவுள்ள ஆற்றங்கரையில் தன்னை இருத்திக்கொண்டு வழக்கம்போல மந்திரம் செய்வதற்காக முழு ஆயத்தங்களையும் செய்தான். உருத்திராட்சத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு மந்திரச் செய்யுட்களை வாய்க்குள் உச்சரித்தான். குமார (க்கடவுள்) அவனுக்கு முன்னர் தனது வாகனப் பறவையில் தோன்றினார். காணிக்கைப் பொருட்களுடன் இருந்த தட்டத்தில் மயில் தனது சொண்டினால் கொத்தியது. பழைய தேங்காய் ஒட்டில் துவாரம் இருந்ததால் நீர் வெளியேறியிருந்தது. இதனால் மயிலுக்கு நீர் கிடைக்கவில்லை. இதன்பின் மயில் மந்திரவாதியின் முகத்தில் பறந்தது. மந்திரவாதி, பிற்காலத்தில் தனக்கேற்படவிருக்கும் வெற்றியைப்பற்றி மாத்திரம் நினைத்துக்கொண்டு தனது கண்ணை ஈய்ந்தான். இப்போது மயில் பலவந்தமாகக் கண்ணைப் பிரித்துக் குடித்தது. குமார(க்கடவுள்) சந்தோசமடைந்து இளவரசன் எவ்விருப்பத்திற்காகத் தன்னை வழிபட்டானே அதனைக் கொடுத்து அவனைப் பிரித்து ஆகாயத்துக்கூடாக மறைந்து சென்றார். ஒரு கண் அழிந்த நிலையில் நின்ற மானவர்மவைப் பார்த்து அவனது அரண்மனை அதிகாரிகள் கவலைப்பட்டனர். அப்போது அவன் (மானவர்ம) மக்களைப் பார்த்துத் தனது விருப்பம் நிறைவேறிவிட்டது எனக்கூறி அவர்களுக்கு ஆறுதலளித்தான். இதன்பின் அவனது ஆதரவாளர்கள் திருப்தியடைந்து அரசனுக் கூடிகுடிக் கொள்வதற்கு அவனை அனுராதபுரத்துக்கு வருமாறு ஊக்குவித்தார்கள்.”⁴⁶

நாம் முன்னர் கவனித்தது போல இதற்கு முன்னரும் திருகோணமலையில் நடைபெற்ற ‘மந்திரம் செய்யும்’ நிகழ்ச்சியும் இப்போது அதே இடத்தில் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சியும் ஒரு விதத்தில் ஒரே தன்மையுடையனவாகக் காணப்படு

ஏறன. அதாவது அரச பதவிபெற்றுக் கொள்வதற்குத் தெய்வ ஆசிர்வாதம் வேண்டிச் செய்யப்பட்டனவாகத் தோன்றுகின்றன. அதுவுமன்றி சூலாவங்ஸத்தில் பிற்படக் கூறப்பட்டுள்ள குமாரக் கடவுளின்தோற்றமும் கண்தானம் செய்யப்பட்டதும்பற்றியதான் தகவல் கண்ணப்ப நாயனாரின் கதையிலுள்ள சில அம்சங்களை ஒத்துள்ளதாகக் காணப்படுகின்றது. அதாவது ‘அடியார்களுடைய பக்திவலையில் அகப்படுகின்ற அருட்கடலாகிய பரமசிவன் திண்ண அருடைய அங்கு முழுவதையும் சிவகேசரியாருக்குக் காட்டும் பொருட்டுத் திருவுளங்கொண்டு, தம்முடைய வலக்கண்ணின் ரும் இரத்தம் சொரியப் பண்ணினார். திண்ணனார் தூரத்திலே கண்டு விரைந்தோடி வந்தார். வந்தவுடனே இரத்தஞ் சொரிதாக்குக் கண்டார்..... மனமகிழ்ச்சியோடும் திருமுன்னே இருந்து அம்பையெடுத்துத் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டிச் சுவாமியுடைய கண்ணிலே அப்பினார். அப்பின மாத்திரத்திலே இரத்தம் தடைப்பட்டதைக் கண்டார்.’⁴⁷

சூலாவங்ஸ குறிப்பிடும் குறிப்பிட்ட செய்திக்கும் கண்ணப்ப நாயனார் புராணங்கூறும் மேற்படி தகவலுக்குமிடையிலான ஒரு மைப்பாடு எத்தன்மையது என்ற பிரச்சினை ஒருபுறமிருக்க, சூலாவங்ஸ தரும் செய்தியினால், ஆகக் கூடியது சூலாவங்ஸத்தின் இப்பகுதியை எழுதிய ஆசிரியர் காலத்திலாவது திருகோணமலைப் பகுதியில் இந்து மதம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்திருக்கிறது என அறியலாம். இதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் நிலவிய இப்பகுதி இந்துமத வழிபாடு பற்றியறிய ஆதாரங்கள் கிடைக்காவிட்டாலும், இதே இடத்தில் கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட நான்காம் நூற்றுண்டளவில் நாகவழிபாடு நிலவியது என அறிய முடிவதால் தொடர்ச்சியாக இந்துமத ஆதிக்கம் இலங்கையில் திருகோணமலைப் பகுதியில் இருந்துவந்திருக்க வேண்டும் எனக் கொள்வதில் தவறில்லை.

மஹாஸேனவின் காலத்தினிருந்து திருஞானசம்பந்தரின் தேவார காலம் வரையுள்ள பகுதியில் மேலே கண்டவாறு, இந்து மத ஆதிக்கம் திருகோணமலைப் பகுதியில் நிலவியிருக்க வேண்டும் எனத் தெரிந்து கொண்டாலும் இந்த இடைப்பட்ட காலப்பகுதி யில் கோணேஸ்வரக் கோவிலின் நிலைபற்றி அறிந்துகொள்வதற்குத் தெளிவான குறிப்பெதுவும் கிடைக்கவில்லை. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்ற நூலில், இக்காலமாவில் குளக்கோட்டன் ஒரு வன் வந்து திருக்கோணேஸ்வர ஆலயத்தைத் தரிசித்துச் சென்ற

47. விசுவநாதபிள்ளை (பதிப்பாசிரியர்), திருத்தொண்டர் பெரிய புராணம், 13ஆம் பதிப்பு, (ருதிரேந்காரி ஹஸ், ?), பக். 93—95

செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கதை பற்றிய அதன் விபரம்:- ‘காவிவாகன சகாத்தம் 358ஆம் வருஷத்திலே (கி. பி. 436) மனுநீதி கண்ட சோழன் மகன் குளக்கோட்டு மகாராசன் யாத்திரை பண்ணித் திருக்கோணேசர் மலையிற் சேர்ந்து, கோணேசர் சிவாலயத்தைத் தரிசித்துத் தம்பலகாமத்திற் பழுதுபட்டுக் கிடந்த கோணேசர் சிவாலயத்தைப் பழுது பார்ப்பித்து அக்கிரகாரம் முதலிய வேலைகள் அனைத்தையும் திருத்துவித்துக் கொண்டிருந்தான்’ 47அ. யாழ்ப்பானை வைபவமாலை குறிப்பிடுவது போல இக்காலமளவில் குளக்கோட்டு மகாராசன் ஒருவன் இருந்தான் எனக் கூறுவதற்கு நமக்கு எந்தவிதமான வேறு ஆதாரங்களும் கிடைக்கவில்லை. அதே நேரத்தில் குளக்கோட்டன் எனப்பட்ட வன் ஒருவன் பிறப்பட்ட காலத்தில் இருந்தான் என்பதனை அறிய முடிகின்றது. இந்த இடத்தில் மேற்படி கதை பற்றி நாம் கூறக் கூடியது என்னவெனில், பிறப்பட்ட கால நிகழ்ச்சியொன்று, அது பற்றி அறியப்பட்டிருந்தும் அதன் காலம் சரியாகத் தெரியப்படாமையால், முற்பட்ட நிகழ்ச்சியாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது என்பதாகும். அடுத்த அத்தியாயத்தில் இதுபற்றிச் சிறிது விரிவாகக் கவனிக்கப்படும். இதற்குப் பின் னர் நாம் கவனிக்கமுடிவது, சிறிஸ்துவுக்குப் பிறப்பட்ட நாலாம் அல்லது ஐந்தாம் நூற்றுண்டாவில் தனது இறுதி வடிவைப் பெற்றிருக்கலாம் எனக் கருதப் படும் 48 வாய்புராணம், மலயதீவு பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் கோகர்ணக் கோவில் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ள செய்தியாகும்.

“இந்தத் தீவின் கிழக்குக் கரையில் கோகர்ணம் எனப்பெயர் கொண்ட சங்கரருக்கான பெரிய கோவில் ஒன்று இருக்கின்றது.”

Tasya dvipasya vai Purve tire
Nadamahipateh Gokarnanamadheyasya
Samkarasyalayam mahat. 49

47அ. கு. சபாநாதன் (பதிப்பாசிரியர்), மயில்வாகனப் யுலவர் எழுதிய யாழ்ப்பானை வைபவமாலை, (கொழும்பு, 1953), பக். 8—9

48. R. C. Majumdar and A. D. Pusalker, The Classical Age, Second Impression, (Bombay, 1962), பக். 298

49. மலயதீவு பற்றிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள விபரத்தில் Tasya dvipasya vai Purvetire என்ற பகுதியை வேதர் என்பவரும் புத்த பிரகாஷ் என்பவரும் ‘இந்தத் தீவின் கிழக்குக் கரையிலே’ என மொழி பெயர்த்துக் கொள்ள நீலகண்ட சாஸ்திரி அதனை ‘இந்தத் தீவின் முன் பக்கத்தில்’ என மொழி பெயர்த்துள்ளார். இதில் ‘இந்தத் தீவின் கிழக்குக் கரையில்’ என்ற மொழி பெயர்ப்பே சரியானதாகத் தெரிகிறது.

V. H. Vader, மு. கு., பக். 345—350; Buddha Prakash, மு. கு., பக். 64—65;

மலயத්ත්වින் கிழக்குக் கடற்கரையில் அமைந்திருந்ததாக வாயு புராணம் குறிப்பிடும் கோகர்ணச் சிவன் கோவில் இலங்கைத்த්வිன் கிழக்குக்கடற்கரையில் இருந்துவரும் கோணேஸ்வரக் கோவிலாக இருக்கலாமா என்பதுவே இங்கு நாம் கவனிக்கவேண்டிய பிரச்சினையாகும். இப்பிரச்சினையைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு மலயத්ත්வு எனப்படுவது இங்கு எதனைக் குறிக்கின்றது என்பது விளங்கிக் கொள்ளப்படவேண்டிய தொன்றாகும். மலயத්வு பற்றி வாயுபுராணம் பின்வரும் விபரங்களைக் கொடுத்துள்ளது.

“மலயத්வில் பொன், விலையுயர்ந்த கற்கள் தொகையாக இருக்கின்றன. இவற்றைத் தவிரச் சந்தனம், கடல் படுதிரவியம் இருக்கின்றன. இங்கு மிலேச்சர்கள் எனப்பட்டோர் நிரம்பியிருக்கின்றனர். பல ஆறுகள், மலைகளைக் கொண்டது. மலய எனப்பட்ட குன்றில் வெள்ளிச் சுரங்கம் இருக்கின்றது; இந்த மலய, மஹாமலய எனவும் கூறப்படுகின்றது. இரண்டாவது மலை மத்தர எனப்படுகிறது. இங்கு தெய்வீக மாந்தருக்குரிய பழங்கள், பூக்கள் கிடைக்கின்றன. தேவர், அசுரரால் பூசிக்கப்படுகின்ற அகஸ்தியருக்கான இருப்பிடம் உண்டு. மலய குன்றைத் தவிர ஸோம (மரம்) குசபுல்லு என்பன நிரம்பக் கிடைக்கின்றன. காஞ்சனபாத என்ற பரிசுத்தமான ஆச்சிரமம் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு பறுவ காலத்திலும் சொர்க்க ஆச்சிரவாதம் கிடைக்கிறது. பலயோஜனை உயரமுள்ள, கவர்ச்சியான குகைகளையும் உச்சியை யுமுடைய திரிகூடமலை இருக்கிறது. இதன் உச்சியில் பெரிய கட்டிடங்களையும் எப்போதும் செழிப்பாக இருக்கிறதுமான பெரிய வங்கா நகர் இருக்கிறது. இதன் அளவு 100 யோஜனை X 30 யோஜனை ஆகும். இது பொன்னலான வாசல்கள், பாதுகாப்பு அரண்கள், அரண்மனைகள், வசிப்பிடங்கள், கிராமங்கள் என்பவற்றையடையது. இந்த நகர், தேவர்களுக்கெதிராகவும் நினைத்தபோது தம் உருவத்தை மாற்றவல்லவர்களாகவுமிருந்த பெரிய ராக்ஷஸ்தர்களின் இருப்பிடமாக இருக்கின்றது. இந்த நகர் சாதாரண மனிதருக்குரியதல்ல. இந்தத் தீவின் கிழக்குக் கரையில் கோகர்ணம் எனப் பெயர்கொண்டசங்கரருக்கான பெரியகோவில் ஒன்று இருக்கின்றது.” 50

Roland Braddell, ‘An Introduction to the study of Ancient Times in the Malay Peninsula and the straits of Malacca,’ Journal of the Malayan Branch of the Royal Asiatic Society (JRASMB), XV, pt. III, (Singapore, 1937), பக். 115—116

50. H. N. Apte (Editor), Vayupurana, (Poona, 1929), Chapter 48, செய்யுள் 20—30; Buddha Prakash, மு. கு., பக். 64—65. இப்பகுதியை விளங்கிக் கொள்ள எனக்குதவிய இலங்கைப் பல்கலைக் கழகச் சமஸ்கிருதத் துறை சிரேஷ்ட வீரவரையாளர் கலாநிதி எம். எச். எவ். ஜயகுரிய அவர்களுக்கும் அப்பல்கலைக் கழகத் துணை நூலாகர் கலாநிதி E. W. மாறவிங்கு அவர்களுக்கும் நான் பெரிதும் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

இந்த மலயதீவு எதுவாக இருக்கலாம் என இதுவரை திட்ட வட்டமாக அறியப்படவில்லை. வாயுபுராணம் தனும் மலயதீவு பற்றிய மேற்படி விபரங்களை வைத்துக்கொண்டு பலரும் பலவிதமாக அதனை அடையாளங்காண முயன்றுள்ளார்கள். ஜெரனி, 51 புத்தபிரகாஷ், 52 பரணவிதான 53 என்போர் மலயதீவை மலாயாக் குடாநாட்டுடன் அடையாளங் கண்டுள்ளார்கள். திரிபதி, இது மலாயாக் குடாநாடாக இருக்க வேண்டும் எனச் சந்தேகப்படக் கூறியுள்ளார். 54 மஜாம்தார் என்பவரும் இந்தியாவுக்குத் தெற்கேயுள்ள பல்வேறு தீவுகளையும் வாயுபுராணம் விபரிக்கின்றது எனக் கூறி மலயதீவை மலாயாக் குடாநாட்டுடன் அடையாளங் கண்டுள்ளார். 55 மலயதீவு பற்றிப் புராணங் கொடுக்கும் விளக்கங்களைக் கவனித்த வேதர், இதனை இந்து சமுத்திரத்திலுள்ள தற்கால மாலைதீவுகளுடன் அடையாளங் காண முயற்சித்துள்ளார். 56 வேதரின் இம்முயற்சியை ரூம்தாஸ் ஏற்கவில்லை. இந்த மாலைதீவுகளுக்குக் கிழக்கேயுள்ள சிவன் கோவில் எது? அங்கே மலய எனப் பெயருள்ள மலை இருக்கிறதா? அங்கு பொன் அல்லது வெள்ளிச்சரங்கள் இருக்கின்றனவா? இத்தகைய வினாக்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்காமல் வேதர் தன்னுடைய கருத்துப் பிரபல வானசாஸ்திரியும் கணித வியலாளருமான பாஸ்கராசாரியர் என்பவர் வங்காவின் இருப்பிடம் பற்றிக் கொடுத்துள்ள விளக்கத்தினால் பலப்படுத்தப்படுகின்றது எனக் கூறியிருப்பதனை ரூம்தாஸ் கண்டனம் செய்துள்ளார். 57 வேதரின் கருத்தைக் கண்டிக்கும் ரூம்தாஸ் மலயதீவு பற்றிக் கூறியிருப்பது:— துவீப என்பது தீவைக் குறிக்கும் சொல்லாகப் பொதுவாகக் கருதப்பட்டாலும், இச்சொல்லு, நிலப்பிரிவைக் குறிப்பதாகத் தோன்றுகின்றது எனக்கூறி வாயுபுராணம் கூறும் மலயதீவு கோதாவரி, வைன்கங்கை, மஹாநதி ஆகியவற்றுக்குட்பட்ட மேட்டுநிலமாகும் எனக் கருத்துத் தெரிவித்து, ‘இந்த மலைகளுக்குக் கிழக்கே

51. Colonel G. E. Gerini, Researches on Ptolemy's Geography of Eastern Asia, Asiatic Society Monographs-No. I, (London, 1909), பக். 81

52. Buddha Prakash, மு. கு., பக். 65—66

53. S. Paranavitana, Ceylon and Malaya, (Colombo, 1966), பக். 112

54. Narayana Tripathi, 'The Puranic Traditions (about earlier homes and Migrations of the Indian Aryas),' IHQ, X, (Calcutta, 1934), பக். 121

55. R. C. Majumdar, Ancient Indian Colonies in the Far East, II, Suvarnadvipa, pt. I, (Dacca, 1937), பக். 53

56. V. H. Vader, மு. கு., பக். 348

57. G. Ramdas, மு. கு., பக். 339

கோகர்ணம் என்ற பரிசுத்தமான இடம் ஒன்றுண்டு, கன்னும் மாவட்டத்திலுள்ள இப்போதும் பெரிய சிவன் கோவில் இருக்கின்ற மஹேந்திர மலையே கோகர்ணம்' எனக் கூறியுள்ளார். தமது கருத்துக்கு ஆதரவாகப் பழைய கவிங்கச் செப்பேடொன்றில் காணப்படும் குறிப்பினை எடுத்துக் காட்டுவார். 58 இவற்றைத் தவிர ராமச்சந்திர தீக்ஷிதர், 59 பிரேடல் 60 ஆகியோர் மலை தீவைத் தற்காலச் சுமத்திராவுடன் அடையாளங் காண்பார்.

மேலே கவனிக்கப்பட்டதுபோல மலைதீவு பற்றிக் காலத்துக்குக் காலம் தெரிவிக்கப்பட்ட பல்வேறு கருத்துக்களையும் கவனிக்கும்போது அறிய முடிவது, மலை தீவு எது என்பதெனத் திட்ட வட்டமாக யாரும் இதுவரை அடையாளங் கண்டு கொள்ளமுடிய வில்லை என்பதாகும். இதற்குக் காரணம், மலைதீவு பற்றி வாயு புராணம் கொடுக்கின்ற அத்தனை விபரங்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்குப் பொருந்தாதிருப்பதேயாகும். இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டியது, புராணங் கொடுக்கும் எல்லா விளக்கங்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்குப் பொருந்த வேண்டும் என எதிர்பார்ப்பது தவறாகும். ஏனெனில் புராணங்களும் தகவல்கள் முற்றுக உண்மையானவையென்றே அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்குரியனவென்றே கொள்ள முடியாமல் இருப்பதாகும். பொதுவாகப் புராணங்கள் காலத்தால் முந்தியவை மாத்திரமன்றி அவை காலப் போக்கில் திரிபடைந்திருக்கலாம் என்பதாலும் புராணங்கள் தரும் தகவல்களைப் பயன்படுத்தும்போது கவனமாக இருக்கவேண்டியுள்ளது. புராணங்களின் நம்பகரமான தன்மை பற்றிக் கவனித்த மஜாம்தார், புசல்கார் ஆகியோர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளனர்.

"புராணங்கள் அவை இப்போதுள்ள முறையில், குப்தர் காலத்துக்கு முற்பட்டவை எனக் கூறமுடியாது. அவற்றினால் கூறப்படும் முற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளின் பின் ஏறத்தாள இரண்டாயிரம் ஓண்டுகள் கழித்தே அவை தமது இறுதி வடிவைப் பெற்றுள்ளன. கால அளவு மாத்திரமன்றிப் புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ள மரபு வழிப்பட்ட கதையானது, மிகைப்படுத்தப்பட்டதுமன்றிக் கட்டுக்கதை விபரங்களினாலும் சமய நம்பிக்கையினாலும் புராணங்களிலுள்ள மாறுபட்ட பிரதிகளாலும் மாசுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் காலப்போக்கில் பல மாறுதல்களையும் தழுவல்களையும் இந்தப் புராணங்கள் அடைந்துள்ளன. இதனால் புராணங்களின் சரியான பிரதி கிடைத்தல் அரிதாகும். இத்தகைய வெளிப்

58. கவிங்கச் செப்பேட்டிலுள்ள குறிப்பு: **Mahendrā Calapratisthitasya Gokarnasvaminah.** இதன் பொருள்—“மஹேந்திர மலையில் இருக்கின்ற கோகர்ணக் கடவுளின்.”

59. Roland Braddell, மு. கு., XV, பக. 70

60. மே. கு., பக. 71—74

படையான குறைகள் இருந்தாலும் நம்ப முடியாதவை என அவற்றை முற்றுக்கு தள்ளிவிட முடியாது.” 61

மேலே கவனிக்கப்பட்ட குறைபாடுகள் மாத்திரமன்றி நாம் அவதானிக்க முடிகின்ற இன்னென்று, இக்காலத்தில் விருத்தி யடைந்திருப்பது போன்ற ஆகக் கூடியது வாயு புராணம் இறுதி வடிவம் பெற்ற காலத்திலாவது புவியியல் அறிவு வளர்ச்சியடை ந்திருந்தது எனலாகாது. இதனால் வாயு புராண ஆசிரியர் கொடுத்துள்ள புவியியல் விபரங்கள் எல்லாம் சரியாக இருக்கவேண்டுமெனவும் கொள்ள முடியாது. பல்வேறு மூலங்களிலிருந்தும் தமக்கான புவியியல் அறிவை வாயுபுராண ஆசிரியர் பெற்றபோது, அவர் இடங்கள், இடப்பெயர்களைப் பொறுத்துக் குழப்பமடைந்திருக்கலாம். வாயுபுராணம் கொடுத்துள்ள மலயதீவு பற்றிய விபரங்கள் எல்லாம் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்குப் பொருந்தாதனைக் கொண்டு மலயதீவினைப் பலரும் பலவாறு அடையாளங்கண்டாலும் இத்தீவின் கிழக்குக் கரையிலுள்ள கோகர்ணம் எனப்பட்ட சிவன் கோவில் எது என்பதனையாரும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டவில்லை. இக்கோவில் எதுவாக இருக்கலாம் எனக்கவனித்த பிறேடல், ‘சுமத்திராவுக்குக் கிழக்கே பழைய கெடாக் கிராச்சியத்தில் ஒரு பெரிய சிவன் கோவில் இருந்திருக்கலாம் எனக் கொள்ள இடமுண்டு; கெடாக் என்ற இடத்தில் இல்லாவிட்டாலும் சுமத்திராவுக்குக் கிழக்கே எங்கேயாவது அதாவது ஒன்றில் இந்தோசினத்தில் அல்லது மலாயாக் குடாநாட்டில் இருந்திருக்க வேண்டும்’ எனக் கூறியுள்ளார். 62 இவ்வாறு கருத்துத் தெரிவித்த பிறேடல், இன்னேரிடத்தில் ‘பத்ரேஸ்வரக்கோவில் அதிக தானங்களைப் பெற்றதாய் சம்பாவில், பெருமதிப்புப்பெற்ற கோவிலாக விளங்கியதாகத் தோன்றுகின்றது’ என மஜூம்தார் கூறியதனைக்கொண்டு வாயுபுராணம் குறிப்பிடும் பெரிய சிவன் கோவில் இதுவாக இருக்கலாமோ என ஐயப்படுகின்றார். 63 இதிலிருந்து வாயுபுராணம் குறிப்பிடும் கோகர்ணச் சிவன்கோவில் எது என பிறேடலால் திருப்திகரமாக அடையாளங்காணமுடியவில்லை என அறியலாம். குறிப்பிட்ட கோகர்ணக் கோவில் எது வெனக் காட்ட முயன்ற புத்தபிரகாஷ், ‘‘குவாட்றிச் வேல்ஸ் என்பவர் பத்துச் சைவக் கோவில்களின் அடித்தளங்களைப் புஜங் (Bujang) என்ற இடத்தின் மத்தியபகுதியில் அகழ்ந்தெடுத்து அவ

61. R. C. Majumdar and A. D. Pusalker, *The Vedic Age*, Fourth Impression, (Bombay, 1965), பக். 271

62. Roland Braddell, மு. கு., பக். 75

63. மே. கு., XVII, பக். 173, அடிக்குறிப்பு 3

ற்றைக் கி. பி. 550க்கும் 750க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகக் கொள்ளுகின்றார்', என்றும் கூறி இந்த உண்மையானது, மலயதீவில் சிவன்கோவில்கள் இருந்தன எனப் புராணங்தரும் குறிப்புகளை ஒத்திருக்கிறது என்கிறார். 64 புத்தபிரகாஷ் தெரிவித்த இக்கருத்து, வாய்ப்புராணம் குறிப்பிடும் மலயதீவின் கிழக்குக் கரையில் இருந்த கோகர்ணக் கோவிலானது, பொருந்தினாலும் சரி பொருந்தாவிட்டாலும் சரி, மலாயாக்குடா நாட்டில் இருந்தது எனக் கூறிவிடவேண்டும் என்பதற்கு அவர் எடுத்த முயற்சியின் விளைவேயன்றி வேறில்லை. இவர்களைத்தவிர ரும்தாஸ் என்பவர், கோதாவரி, வைங்கங்கை, மஹாநதி ஆகிய வற்றுக்கிடைப்பட்ட மேட்டு நிலத்தை மலயதீவுடன் அடையாளங்கண்டு அதற்குக் கிழக்கே கோகர்ணம் இருந்தது எனக் கூறி யிருப்பது கருத்திற்கொள்ளத்தக்கதன்று. 65

இச்சந்தர்ப்பத்தில் நாம் அடுத்ததாகக் கவனிக்கத்தக்கது, கோகர்ணம் எனப்பெயர் கொண்ட பெரிய சிவன் கோவில் இப்புராண காலத்தளவில் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இருந்திருக்கின்றது என்பதாகும். தென்னிந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியிலிருந்த இப்பெயர் பெற்ற பெரிய கோவில் ஒன்று திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகியோர்களது பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. 66 இக்கோவில் பற்றிக் கூறப்படுவது:—

“சிவதலங்களில் ஒன்று. துஞவ நாட்டிற் பம்பாய் இராச்சியத்தில் வடக்கனாடம் மாவட்டத்திலுள்ளது. சிவபிரான் பெயர் மஹாபலிநாதர்.

64. Buddha Prakash, மு. கு., பக். 66

65. கவிங்கச் செப்பேடு தரும் தகவலின் உதவியுடன் கோகர்ணம் என்ற ஒரு கோவில் இருந்ததாகக் கொண்டாலும் அது மலயதீவுக்குக் கிழக்கில் இருந்ததென்றாலும் அல்லது வாய்ப்புராணம் “பெரிய சிவன் கோவில்” எனக் குறிப்பிடுமளவிற்கு வரலாற்றில் பிரசித்தி பெற்றிருந்ததென்றால் கொள்ளச் சான்றில்லை.

66. “.....

மாதரோடு மாடவர்கள் வந்தடி
யிறைஞ்சி நிறை மாமலர் கடுப்புக்
கோதைவரி வண்டிசை கொள்கிதமுரல்
கின்றவளர் கோகரணமே.”

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனர் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்கள், முன்றாக திருமுறை, 79, 2.

“.....

மந்திரத்து மறைப் பொருளுமாயினுன்காண்
மாகடல் சூழ் கோகரணம் மன்னினுனே.”

சோமசந்தரத் தம்பிரான், (பதிப்பாசிரியர்), திருநாவுக்கரச நாயனர் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், ஆரைந் திருமுறை, (தருமபுரம், 1963), 49, செய்யுள் 489, பக். 482

அம்மையின் பெயர் கோகர்ண நாயகி. திருஞானசம்பந்தராலும் திருநாவுக்கரசராலும் பாடல் பெற்ற தலம். இராவணன் கயிலையிலிருந்து துத் திரும்ப எடுத்தபோது எடுக்க முடியாமற் பசுவினது காதுபோற்பர். இராவணன் தன் பலத்தால் எடுக்க முடியாமல் இருந்ததால் சுசவரர் மகாபலவிங்கேசவரர் எனப்பெற்றார். இங்குள்ள கோடி தீர்த்தத்தில் சிவராத்திரியன்று நீராடினால் கோடி தீர்த்தங்களில் நீராடிய பலன்கிடைக்குமென்று சிவராத்திரி புராணம் கூறுகின்றது.” 67

தென்னிந்தியாவின் மேற்குக் கரையில் இருந்த கோகர்ணக் கோவிலின் தோற்றம் பற்றி மேலே கூறப்பட்டுள்ளவை நம்பக்கூடியனவாக இல்லாவிட்டாலும், அங்கு பழைய காலத்துக்குச் சேர்ந்த கோகர்ணம் எனப்பட்ட பெரிய சிவன்கோவில் இருந்திருக்கின்றது எனலாம். விஜயநகர மன்னர்களுள் ஒருவனை வீரநர விங்க (1505 அளவில்) தென்னிந்தியாவினுந்த முக்கியமான கோவில்கள் எல்லாவற்றுக்கும் கொடுத்த அதிகமான தானங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ஏனைய கோவில்களுடன் சேர்த்துக் கோகர்ணக் கோவிலும் கூறப்படுகின்றதிலிருந்து இக்கோவில் பெற்றிருந்த சிறப்பு மேலும் அறியப்படுகின்றது. 68 இதே நேரத்தில் கவனிக்கத்தக்கது, இக்கோவில் பெற்றிருந்தாலும் அல்லது இன்னும் கூடியளவு மேன்மை நிலையை இலங்கையின் கிழக்குக் கரையில் இருந்த கோணேஸ்வரக் கோவிலும் பெற்றிருந்ததாகும் என்பதே. அப்படியானால் வாய்புராணம் குறிப்பிடும் கோகர்ணம் என்ற பெரிய சிவன்கோவில் என்பது தென்னிந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியிலிருந்த இப்பெயர் கொண்ட கோவிலைக் குறித்ததா அல்லது இலங்கையின் கிழக்குக் கரையிலிருந்த கோணேஸ்வரக் கோவிலைக் குறித்ததா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இந்த இடத்தில், இலங்கையின் கிழக்குக் கரையிலிருந்த கோகர்ணக் கோவிலையே வாயு புராணம் குறித்துள்ளது எனக் கூறுவதே பொருத்தமாகக் காணப்படும். வாயுபுராணம், தீவின் கிழக்குக் கரையில் கோகர்ணக் கோவில் இருந்தது என்பதைக் குறிப்பாகக் கூறியுள்ளது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள கோகர்ணச் சிவன் கோவில் மேற்குக் கரையில் அமைந்திருப்பதுமாத்திரமன்றி மலைத்தீவு பற்றி வாயு புராணம் கொடுத்துள்ள பிற விபரங்களும் இந்தத் தென்னிந்தியாவின் மேற்குப் பகுதிக்குப் பொருந்துவதாக இல்லை. அதே நேரத்தில் அவ்விபரங்களில் பல இலங்கைக்குப் பொருந்துவன வாகவுள்ளன.

67. கலைக் களஞ்சியம், தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், (சென்னை, ?), 4, பக். 274

68. K. A. Nilakanta Sastri, A History of South India From Pre-historic Times to the Fall of Vijayanagar, Third Edition, (oxford, 1966), பக். 227

மலயதீவில் மிலேச்சர் குடியேறியிருந்தார்கள் எனக் கூறப்படுவது, மஹாவங்ஸ குறிப்பிடும் இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் பற்றிய தாகலாம். அத்துடன் இத்தீவில் பொன், வெள்ளிச் சுரங்கங்கள் இருந்தமைபற்றிக் கூறப்படும். இலங்கை பொன் வெள்ளி, இரத்தினக் கல் ஆகியவற்றை ஏற்றுமதி செய்தது என்பதற்கான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. கி. பி. முதலாம் நூற்றுண்டுக்குச் சேர்ந்த பெரிப்புஞ்சின் நூலிலிருந்து முத்துக்கள், விலையுயர்ந்த கற்கள் ஆகியவற்றை இலங்கை ஏற்றுமதி செய்தது என அறியலாம். 69 தொலமியும் இலங்கையின் உற்பத்திப் பொருட்களுள் பொன், வெள்ளி ஆகியவற்றையும் அடக்கியுள்ளான். 70 ஹாஜுன்-திலாங் இலங்கையை ‘இரத்தின தீவு’ என அழைத்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. 71 மஹாவங்ஸ, சூளவங்ஸ ஆகியவற்றில் மலை என்பது, இலங்கையின் மத்தியமலைப் பகுதியைக் குறிக்க அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதனை அறியமுடிகின்றது. பரணவிதான், சூளவங்ஸத்தில் ‘மலை’ எனப் படுவதனைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் மலாயாக்குடாநாட்டிலுள்ள இடமாகக் கொள்ளுகிறார். பரணவிதானவின் இக்கருத்து முறைக மறுக்கப்பட்டுள்ளது. 72 மற்றும் திரிகூடமலை எங்கிருந்தது என்பது நிச்சயமாகத் தெரியாவிட்டாலும் முதலாவது ஜடாவர் மன் வீரபாண்டியன் (1253—1281) இலங்கைக்குப் படையெடுத்து வந்து திரிகூடமலையில் இரு மீன்களைப் பொறித்துச் சென்றுள்ள என அவனது சாசனமொன்றினால் அறியலாம். 73 திரிகூடமலையில் இருந்த பெரிய வங்காநகர் பற்றிய குறிப்புத் திட்டவுட்டமாகத் தெரியாவிட்டாலும் தெற்கே வங்கா எனப்பட்ட பெரிய

69. G. C. Mendis, மு. கு., பக். 34

70. மே. கு.

71. Hiuen Tsiang, மு. கு., பக். 236; இலங்கையின் பாறைகளும் கனிப் பொருட்களும் பற்றிக் கவனித்த குணரத்தின, ‘ஓப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது உலகின் வேறு எந்தப் பாகத்திலும், இலங்கையில் இருந்தது போன்ற இரத்தினக் கல் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் குவிந்து காணப்பட்டது எனக்கூற முடியாது’ எனக் கூறியுள்ளார். H. S. Gunaratne, Rocks and Minerals of Ceylon, Ceylon National Museums Hand Book Series I, (Colombo, 1967), பக். 43

72. R. A. L. H. Gunawardane, ‘Ceylon and Malaysia: A Study of Professor S. Paranavitana’s Research on the Relations Between the Two Regions’, UCR, XXV, Nos. 1 and 2, (April–October, 1969), பக். 36–37

73. K. A. Nilakanta Sastri, ‘The Ceylon Expedition of Jatavarman Virapandya,’ Proceedings and Transactions of the Eighth All-India Oriental Conference, (Bangalore, 1937), பக். 528–25

மலை இருந்ததாக ஹூஆன்-திலாங் குறிப்பிட்டுள்ளான். 74 மற்றும் ராச்சுதார்கள் பற்றிய குறிப்புகள், மஹாவங்ஸ மற்றும் ஏனைய நூல்கள் குறிப்பிடுவதனைப் பெரிதும் ஒத்தவையாக இருக்கின்றன.

வாயு புராணம் தரும் மலைதீவு பற்றிய விபரங்களில் பல, மேற்கண்டவாறு இலங்கைக்கும் பொருந்துவனவாக இருந்தாலும் இத்தீவை இலங்கையுடன் சரியாக அடையாளங் கண்டுகொள்வது தற்போதைய நிலையில் முடியாததொன்றாகும். இதனைத் தொடர்ந்து பிரச்சினைக்குரிய ஒரு விடயமாகக் கருதினாலும் மலைதீவின் கிழக்குக் கரையில் இருந்ததாகக் குறிப்பிடப்படும் கோகர்னம் என்ற பெரிய சிவன் கோவிலை, இலங்கையின் கிழக்குக்கரையிலுள்ள கோணேஸ்வரக் கோவிலுடன் அடையாளங் காணலாம் என்றது பொருந்தமாகத் தோன்றுகின்றது. நமது இக்கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்கதாக இருந்தால், திருஞானசம்பந்தரின் காலத்துக்கு முன்னரேயே அதாவது ஆகக் கூடியது வாயு புராணம் அதன் இறுதி வடிவத்தையடைந்த காலமாகக் குறிப்பிடப்படும் கி. பி. நாலாம் அல்லது ஐந்தாம் நூற்றுண்டாவிலாதல் கோணேஸ்வரக் கோவிலின் சிறப்பு இந்தியாவில் அறியப்பட்டிருந்தது எனலாம்.

இதற்குப் பின்னர் நாம் அறிகின்ற கோணேஸ்வரம் பற்றிய அடுத்த தகவல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனூரின் தேவாரப் பாடல்கள் சிலவற்றில் இடம் பெறுவதாகும். இக்கோவில்பற்றி ஒரு பதிகத்தையே பாடியுள்ளார், நாயனூர். இலங்கைக்கு ஒரு போதும் வராதிருந்தவரான சம்பந்தர், தென்னிந்தியாவில் இருந்தவாறே, கோணேஸ்வரக் கோவிலின் மகிமையைக் கேள்வியுற்று இந்தியாவில் சிறப்புப் பெற்ற ஏனைய தலங்களின் வரிசையில் வைத்து இதன்மீதும் பதிகம் பாடியுள்ளார் என்பதனைக் கவனிக்கும்போது, இக்கோவில் இக்காலமளவில் பெற்றிருந்த சிறப்புத் தன்மை தெளிவாகின்றது. இக்கோவிலின் பெருமை, இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்து சென்றேராலும் இங்கிருந்து இந்தியா சென்றேராலும் எடுத்துக் கூறப்பட்டது எனலாம். பல்லவர் காலத்தில், நாம் இங்கு கவனிக்கும் கோணேஸ்வரக் கோவில் பெற்றிருந்த சிறப்புத் தன்மையை விளங்கிக் கொள்வதற்கு, இக்காலமளவில் தென்னிந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற மாற்றங்கள் பற்றிய அறிவு அவசியமாகின்றது.

தமிழ்நாட்டு வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையிலே கிறிஸ்து வக்குப் பிற்பட்ட ஆரை நூற்றுண்டானது ஒரு புதிய காலகட்டத்

தைக் குறித்து நிற்கின்றது. இக்காலத்துக்கு முன்னர், தமிழ் நாட்டில் காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு அரசுகளின் ஆட்சி தடைபெற்று வந்தபோதிலும், அவை பேரரசு அமைக்குமள விற்கு ஒருபோதும் எழுச்சிபெறவில்லை. சிம்மவிஷ்ணுவின் வழி வந்த பல்லவ வம்சத்தினர் ஆரூம் நூற்றுண்டாவில் எழுச்சிபெற்றுப் பேரரசோன்றை அமைத்துக் கொண்டார்கள். தமிழ் நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றைப் பொறுத்து, இப்பேரரசின் தோற்றம் அறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும். பேரரசு தோற்றம் பெறவே, இப்பேரரசில் தோன்றிய பல்லவ அரசர்கள், தங்களுக்கான வெளி தாட்டுக் கொள்கையை வகுக்கலானார்கள். இத்தகைய கொள்கையினால், முன்னேருபோதுமில்லாதளவிற்குத் தமிழ்நாடு பிற அரசுகளுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள இடமுண்டா யிற்று.

வர்த்தகத் தொடர்பைப் பொறுத்தவரையிலும் இக்காலம் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில் புதிய காலப்பகுதியாகும். கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலீருந்து தமிழ் நாட்டிற்கும் பிறபகுதிகளுக்குமிடையே வர்த்தகத் தொடர்புகள் நிலவி வந்திருக்கின்றன என்பதை அறிய முடிந்தாலும் இதில் பெருவளர்ச்சி ஏற்பட்ட காலம் பல்லவர் காலமாகும். இக்காலத்தில் எழுச்சிபெற்ற மணி க்கிராமம், நகரத்தார் போன்ற வணிகக் கணங்களின் முயற்சியால் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடனும் இலங்கையுடனும் தமிழ்நாடு கூடுதலான வர்த்தகத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டது என அறியலாம். இந்த வணிகக் கணங்கள் தமது சொந்த நாட்டில் மாத்திரமன்றித் தூர இடங்களிலும் தமது குடியேற்றங்களை அமைத்திருந்தார்கள் என்பதற்குச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. உதாரணமாக முன்றும் நந்திவர்மன் காலத்தில் (ஏறத்தாள கிபி. 826—849) தற்காலச் சீயத்தில் தகு—அப என்ற இடத்தில் அவர்களது குடியேற்றம் இருந்தது. அங்கு தமிழ் வர்த்தகர்களால் ஒரு கோவிலும் கேணியும்கட்டப்பட்டு அவை அந்த நகரத்திலிருந்த மணிக்கிராமத்தின் பாதுகாப்பில் விடப்பட்டதாக அறியப்படுகின்றது. 75 தாய்லாந்திலும் வணிகக் குழுக்களால் பொறிக்கப்பட்ட தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களின் அழிபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. 76

75. K. R. Venkatarama Ayyar, 'Medieval Trade, Craft, and Merchant Guilds in South India,' Journal of Indian History (JIH), XXV, (Trivandrum, 1947), Parts I—3, (Nos. 73—75), பக. 272

76. கா. இந்திரபாலா, மு. கு., பக. 17

இக்காலத்தில் அரசியல், வணிகத்துறைகளில் மாத்திரமன்றிப் பண்பாட்டுத் துறையிலும் குறிப்பிடத்தக்க அபிவிருத்திகள் ஏற்படலாயின. கிறிஸ்துவக்குப் பிற்பட்ட இரண்டாம் நூற்றூண்டிலி ருந்து ஆரும் நூற்றூண்டின் முதற்பாதிவரையிலுள்ள காலம் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் பொற்காலம் எனக் கூறக்கூடியளவிற் குப் பெளத்தமதம் மேன்னிலையடைந்திருந்தது. ஆரும் நூற்றூண்டின் பிற்பாதியில் காரைக்காலம்மையார், மற்றும் பேயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பொய்கையாழ்வார் ஆகிய மூவரும் தோன்றிப் பெளத்த மதத்திற்கெதிராகச் சைவ, வைஷ்ணவ சமயங்களின் எழுச்சிக்கு ஆற்றிய தொண்டினால் பெளத்தம் தனது முன்னைய நிலையினையிழக்கத் தொடங்கியது. இதன்பின் தமிழ் நாட்டில் நாயன்மார்களின் எழுச்சியினால் பெளத்தம் மேலும் நலிவெய்தலாயிற்று. இவ்வாறு பெளத்தம் தனது முன்னைய நிலையையிழந்த போது அதனிடத்தில் சைவம், வைஷ்ணவம் ஆகியவை ஆதிக்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டமை, தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் ஒரு புதிய கட்டத்தைக் குறித்து நிற்கின்றது. பண்பாட்டுத்துறையில் ஓர் அம்சமான கலைத்துறையைப் பொறுத்த வரையிலும் இக்காலம் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அதாவது ஒரு புதிய கலை மரபு தோற்றம் பெற்றகாலமாக விளங்குகின்றது. இது பற்றிச் சப்ரூ என்பவர் ‘சிம்மவிஷ்ணுவும் அவன் வழிவந்தோரும் கிறிஸ்துவக்குப் பிற்பட்ட 800 வரை சிறப்புப் பெற்ற பல்லவ அரசர்களாக விளங்கி யிருக்கிறார்கள்; பல பாறையிற் குடைந்த கோவில்கள், சுற்றுமதிற் கோவில்கள், பல அலங்காரச் சிறபங்கள் ஆகியவற்றை முதலில் அமைத்தவர்கள் அவர்களே. பிற்பட்ட தென்னிந்தியத் திராவிடக் கலையானது, புகழ்பெற்ற பல்லவக் கலையிலிருந்தே தோன்றியது’ எனக் கூறியுள்ளார். ??

பல்லவர் காலத்துத் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றின் புதியபோக்கு அயலிவிருந்த இலங்கையையும் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கலாயிற்று. இக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிற்கும் இலங்கைக்குமிடையே ஏற்பட்ட தொடர்பின் பின்னணியிலேயே கோணேஸ்வரக் கோவில் பெற்றிருந்த மேன்மை நிலையைச் சரியாக விளங்கிக்கொள்ள முடியும். இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் அது இக்காலமளவில் தமிழ்நாட்டுடன் கொண்ட அரசியல் தொடர்பு, ஏற்கனவே ஏற்பட்டுவந்த அரசியல் தொடர்புகளிலிருந்தும் வேறுபட்ட தன்மையைதாக விளங்குகின்றது. ஏற்கனவே ஏற்பட்ட அரசியல் தொடர்புகள் எந்தவொரு தமிழ்நாட்டு வம்சத்தின் சார்பில்

ஆம் ஏற்படுத்தப்படாத தனிப்பட்ட தொடர்புகளாகும். ஆனால் ஆரூம் நூற்றுண்டுக்குப் பின் ஏற்பட்ட தொடர்புகள் தமிழ்நாடு பேரரசின் சார்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட தொடர்புகளாகும். இதனால் இப்போது, தொடர்புகள் அடிக்கடி ஏற்படுத்தப்பட்டது மாத்திரமன்றி இவற்றினால் பலர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு வரவும் முடிந்தது. ஏழாம் நூற்றுண்டின் இரண்டாங் காற்பகுதியில் அரசுரிமையைப் பெற முடியாதிருந்த இலங்கை இளவரசன் மானவர்மன் அப்போது பல்லவப் பேரரசில் ஆண்ட முதலாவது நரவிங்கவர் மனிடம் (630—68) சென்று உதவிகோரினான். தமிழ்நாட்டிலிருந்த காலத்தில், நரவிங்கவர்மன், சாருக்கிய அரசன் இரண்டாம் புலகேசிக்கெதிராக நடாத்திய போராட்டத்தில், மானவர்மன் பல்லவ அரசனுக்குத்துவினான். இதற்குக் கைமாறுகப் பல்லவ அரசன், இலங்கைக்குப் படையனுப்பி மானவர்மன் திரும்பத் தனது பதவியைப் பெற உதவினான். இருந்தும் பல்லவ அரசன் இலங்கை இளவரசனுக்களித்த உதவியின் பலன் தற்காலிகமாகவேயிருந்தது. மானவர்மன் திரும்பவும் தமிழ்நாட்டிற்குச் சென்று அங்கு இருபது வருடங்களைக் கழித்தான். இதன் பின்னர் பல்லவப் பேரரசில் ஆதிக்கம் பெற்ற இரண்டாம் நரவிங்கவர்மன் (ஏற்ததாள 680—700) அளித்து உதவியினால் மானவர்மன் நிரந்தரமாகத் தன் அரச பதவியைப் பெற்றுக்கொள்ளமுடிந்தது. 78 இக்காலத்துப் பல்லவ, இலங்கையரசர்களுக்கிடையிலான உறவுபற்றிக் கவனித்த அரசரத்தினம் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:—

“�ழாம் நூற்றுண்டில் சிங்களவர், தென்னிந்திய அரசியலில் கூடுதலாகத் தொடர்புடையவர்களாய் இருந்தார்கள். அப்பகுதி இராச்சியங்களுடன் அரசியல் உடன்படிக்கை செய்திருந்தார்கள். அரசுரிமையைப்பெறத் தவறியோர், அங்கு சென்று தம் உரிமையைப் பெறுவதற்காகப் படையுடன் திரும்பினர். முதலாம் தத்தோபதிஸ்ஸ (643—650), இரண்டாம் தத்தோபதிஸ்ஸ (659—67), மூன்றாம் அக்கபோதி (688—83) என்பவர்கள் தமிழ்க் கூவிப்படையினரின் ஆதரவுடன் அரசபதவியை அடைந்தார்கள். இத்தகைய மிக நெருங்கிய தொடர்புகளுள் ஒன்று, சிங்கள அரசபதவிக்குரிமையானவனுகை இருந்த மானவர்மன், அப்போது (தமிழ்நாட்டில்) ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த முதலாவது நரவிங்கவர்மனின் உதவி வேண்டிப் பல்லவ அரண்மனைக்குச் சென்றபோது ஏற்படுத்தப்பட்டது.” 79

78. Culavamsa, I, XLVII; C. W. Nicholas and S. Paranavitana, A Concise History of Ceylon, From the Earliest Times to the Arrival of the Portuguese in 1505, (Colombo, 1961), பக. 143—44; S. Arasaratnam Ceylon, Printed in the United States of America, 1964), பக. 57—58

79. S. Arasaratnam, மே. கு., பக. 57—58

இக்காலமளவில் ஏற்பட்ட பல்லவ-சிங்கள் அரசியற்தொடர்பு சினைக்கூர்வமானதாகக் காணப்படுகின்றது. இலங்கையிலிருந்து சென்று தமிழ்நாட்டில் இருபது வருடங்களை மானவர்மன் கழித்துத் திரும்பி வந்தமையிலிருந்து அவர்களுக்கிடையே குறிப்பிடத் தக்களவு நட்புத் தொடர்பு இருந்திருக்கின்றதென்பதை அறியலாம். அத்துடன் பரஸ்பரம் சிங்கள் இளவரசர்களுக்கும் பல்லவர்களுக்குமிடையே ஏற்பட்ட அடிக்கடியான தொடர்பினால், அதிக அளவில் தமிழ்க் கூலிப்படையினர் இலங்கையில் வந்து குடியேறியிருப்பார்கள் என்பதில் தவறில்லை.

இக்காலமளவில் தமிழ்நாட்டிற்கும் இலங்கைக்குமிடையே ஏற்பட்டிருந்த வர்த்தகத் தொடர்பும் கவனிக்கத்தக்கது. தென்கிழக்காசிய நாடுகளைப்போன்று இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டு வர்த்தகக் குழுக்கள் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தார்கள் என அறியலாம். அனுஷாதபுரத்தில் இவ்வர்த்தகக் குழுக்களால் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள், கட்டப்பட்ட கட்டடங்களின் அழிபாடுகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன. 80 இவற்றைத் தவிரப் பல்லவருக்குரிய நாணயங்களும் திருக்கேதீஸ்வரத்து ஆம், மன்னாருக்குக் கிட்டவுள்ள தாரகுண்டம் என்ற இடத்திலும் கந்தரோடையிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. 81 பல்லவர் காலத்துக்குரிய நாணயங்களாக இவை இருந்தாலும் பிற்பட்ட காலத்தில் யாராலும் கொண்டுவந்து விடப்பட்டிருக்கலாமோ என்ற ஒரு சந்தேகம் ஏற்படலாம். 1907ஆம் ஆண்டு ஜோன் ஸ்ரில் (John Still) கண்டுபிடித்த பல்லவ நாணயங்கள் பற்றி வேங்கையா கருத்துத் தெரிவிக்கையில் ‘மாதோட்டத்திலிருந்த ஒரு கோவிலாகத் தமிழ்த் தேவாரப் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள திருக்கேதீஸ்வரம் ஒரு பழைய இடமாகும் என்றும் அது ஏழாம் நூற்று ஐந்தில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும் ஏழாம் நூற்றுண்டளவில் ஆண்ட முதலாவது நரளிங்கவர்மனிடம் சிங்கள அரசன் மானவர்மன் அரியாசனத்தைத் திரும்பப் பெறுவதற்கு உதவி வேண்டினான் என்றும் இதனால், பல்லவ நாணயங்கள் அல்லது அதற்கு முற்பட்ட நாணயங்கள் இலங்கையில் கிடைக்கலாம் என்றும்’ கூறியுள்ளது.

80. Archaeological Survey of Ceylon, Annual Report (ASCAR) for 1893, (Colombo, 1914); H. Krishnasastri (Editor), South-Indian Inscriptions (SII), Archaeological Survey of India, IV, (Madras, 1923), No. 1403, பக். 493

81. H. W. Codrington, Ceylon Coins and Currency, Memoirs of the Colombo Museum, Series A. No. 3, (Colombo, 1924), பக். 83; D. P. E. Hettiaratchi, ‘A Note on an Unpublished Pallava Coin’, JRASCB(NS), IV, pt. I, (Colombo, 1955), பக். 72-78

ஷார். 82 அத்துடன் இக்காலத்துக்குரிய வர்த்தகக் குழுக்களின் நடவடிக்கைகள் பற்றியும் அறியமுடிவதாலும் துறைமுகத்தைச் சார்ந்த பகுதிகளில் இவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையினாலும் இந்த நாணயங்கள் இக்காலத்தில் வர்த்தக நோக்குடன் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன எனக் கூறுவதில் பிழையில்லை. குறிப்பிடத்தக்களில் நடந்த இக்காலத்துத் தமிழ்நாட்டிற்கும் இலங்கைக்குமிடையிலான வர்த்தகத் தொடர்பினால் அதிகமான வர்த்தங்கள் இலங்கையில் குறிப்பாகத் துறைமுகங்களை அண்டிய பகுதிகளில் குடியேறியிருப்பார்கள்.

மானவர்மன் தொடக்கிவைத்த பல்லவ-சிங்களத் தொடர்பானது, மானவர்மன் இலங்கையின் அரசுக்கைமையைத் திரும்பக்கைப்பற்றுவதுடன் முடிவடைந்து விடவில்லை. இதனைத் தொடர்ந்து இவ்விரு பகுதிகளுக்குமிடையே பண்பாட்டுத் தொடர்பு ஏற்படலாயிற்று. இக்காலத்துக்குரியனவாக இலங்கையில் கிடைத்தசில சமஸ்கிருதச் சாசனங்கள் பல்லவ கிரந்தத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளனமையும் இதனை வலியுறுத்துவனவாய் உள்ளன. (இவைபற்றிப் பின்னர் கவனிக்கலாம்). முக்கியமாகக் கட்டடக்கலை, சிறபக்கலையைப் பொறுத்துக் கலைஞர்கள், தொழில் வினாஞ்சர் ஆகியோர் இலங்கை வந்து தொழில் புரிந்தனர். இலங்கையின் ஆங்காங்குள்ள பகுதிகளில் பல்லவக் கலையின் செல்வாக்கு இருப்பதனைக் காணலாம். அனேகமாக இக்கலைஞர்களில் சிலர் இலங்கையைத் தம் நிரந்தர வசிப்பிடமாக்கிவிட்டனர் எனலாம். கிறிஸ்துவக்குப் பிற்பட்ட எட்டாம் நூற்றுண்டுக் காலப்பகுதிவரை, பல்லவக் கலையின் செல்வாக்கு இலங்கையின் கலைத்துறையில் காணப்படுவதால் ஆரம்பத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த கலைஞர்களைத் தொடர்ந்து அவர்களின் சந்ததியினர் இங்கு வந்திருக்க வேண்டும் எனக் கூறப்படும், 83 இலங்கையில் ஏற்பட்ட பல்லவக் கலையின் செல்வாக்கிற்கு உதாரணமாக இசரு முனியாவிலுள்ள பாறைச் சிற்பங்கள், மாத்தனையிலுள்ள நாலந்தா என்ற இடத்துக்கெட்டுகே எனப்படும் கோவில், தம்புள்ள என்ற இடத்துப் பாறையில் குடைந்த கோவில், போதிசத்துவ சிலை, குஸ்தறஜல என்ற இடத்து அவலோகிதேஸ்வரர் சிலை, ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை எல்லாம் மஹாபலிபுரப் பல்லவக் கலைப்பாணியைச் சேர்ந்தவையாக இருக்கின்றன. 84 இந்த இடத்தில்

82. ASCAR for 1907, North Central, Northern, and Central Provinces, (Colombo, 1911), பக். 30
83. C. W. Nicholas and S. Paranavitana, மு. கு., பக். 143—44
84. H. G. Quaritch Wales, The Making of Greater India, Second Edition, (London, 1961), பக். 48; M. D. Raghavan, Tamil Culture in Ceylon, A General Introduction, (Colombo, ?), பக். 24

நாம் கவனிக்கவேண்டிய பிரச்சினை, இலங்கையில் அப்போதிருந்த சிங்களக் கலைஞர்கள் தமிழ்நாடு சென்று பல்லவக்கலை மரபைக் கற்றுத் தம் நாடு வந்து பல்லவப் பாணியிற் கலைகளைப் படைத் தார்களா அல்லது இலங்கையில் இருந்த பல்லவக் கலைஞர்கள் இவற்றைப் படைத்தார்களா என்பதாகும். பல்லவக் கலைப்பாணியைப் பயின்ற சிங்களக் கலைஞர் இவற்றைப் படைத்தார்கள் எனக் கூறுவது தவறாகும். ஏனெனில் குறுகிய காலப்பகுதிக்குள் ஒரு புதுக்கலைப் பாணியைப் பயின்று, அப்பாணியின் வேறுபாட்டைக் குறிப்பாக உணர்த்தத் தக்கவிதத்தில் கலைகளைப்படைப்பது இலகுவானதன்று. அத்துடன் சிங்களக் கலைஞர் பல்லவக் கலைப்பாணியைக் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தால், புதிய பாணியில் உள்ள தமது தேர்ச்சியைக் காட்டுவதற்காக இக்காலத்துக்குரிய அனைக்மான கலைகளிற் புதிய பாணியைக் கையாண்டிருப்பார்கள். ஆனால் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது பல்லவப் பாணியில் அமைந்த கலைகள் குறைவாகவேயுள்ளன. இதன் அடிப்படையில் பல்லவச் சிற்பிகளே, பல்லவக்கணிப்பாணியை இலங்கையில் கையாண்டவர்கள் என வேண்டும். இப்பல்லவச் சிற்பிகளே கோணேஸ்வரக் கோவிலையும் பல்லவப் பாணியில் அமைத்திருக்கலாம். இக்கோவிலின் அழிபாடுகள் சில பல்லவப்பாணிக்குரியதிலிருந்து இதனை அறியலாம். 84அ

நாம் கவனித்தவற்றைக் கொண்டு இக்காலமளவில் இலங்கையில் பலவகைப்பட்டோர் இருந்தனர் என அறியலாம். அதாவது குறிப்பாகப் போர்வீரர், வர்த்தகர், கலைஞர் ஆகியோராவர். இவர்கள் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளைக் காட்டிலும் துறைமுகங்களைச் சார்ந்த பகுதிகளிலும் மற்றும் சிறப்புப் பெற்றிருந்த பகுதிகளிலும் சென்று குடியேறியிருப்பர் என்பதில் ஐயமில்லை. அதாவது மாதோட்டம், திருகோணமலை ஆகியன சிறந்த துறைமுகங்களாக இருந்த காரணத்தினாலும் மற்றும் அவ்விடங்களில் இக்காலத்துக்கு முற்படவும் சிறப்புப் பெற்றிருந்த சிவாலயங்கள் இருந்தமையினாலும் இவ்விடங்களை அண்டிய பகுதிகளை அவர்கள் தெரிந்தெடுத்திருப்பார்கள். சம்பந்தர், கோணேஸ்வரக் கோவிலைப் பற்றிப் பாடுகையில், “குடிகளை நெருக்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றும் கோணமாமலையமர்ந்தாரே” எனப்பாடியிருப்பது கவனிக்கவேண்டியதொன்றாகும். குடிகள் என்னும்போது, அது எல்லோரையும் அதாவது சிங்களவர், தமிழர் ஆகிய எல்லோரையும் குறித்திருக்கலாம் என்றாலும் இவ்விடத்தில் குடிகள் நெருக்கமாக இருந்தமைக்கு, இக்காலமளவில் தமிழ் நாட்டிலிரு

ந்து இலங்கை வந்து குடியேறியிருந்த வர்த்தகர், சூவிப்படையினர், கலைஞர்கள், மற்றும் ஏனையோர் பெருமளவில் காரணமாக இருந்திருப்பார்கள் என வேண்டும். தற்போது நமக்குக் கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களைக் கொண்டு கவனிக்கும்போது, பல்லவர் காலத்தில் இலங்கையின் வேறெந்தப் பகுதியையும் விடத் திருகோணமலைப் பகுதியில் பல்லவச் செல்வாக்குக் கூடுதலாகக் காணப்பட்டது என அறிய முடிவதும் நமது மேற்படி கருத்தை மேலும் பலப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பல்லவர் காலத்துக்குரிய சாசனங்களில் அனேகமானவை இக்காலமளவில் இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட பல்லவப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கைக் காட்டுவனவாகவுள்ளன. அவை, குச்சவெளியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டு, 85 ஆறும் அக்றபோதியின் காலத்துக்குரிய திரியாய் சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டு, 86 திரியாய் பாறைச் சாசனம் ஆகியனவாகும். 87 குச்சவெளிக் கல்வெட்டின் மொழி சமஸ்கிருதமாக இருப்பதனால், மஹாயான மதம் பற்றிய தாக அல்லது இக்கல்வெட்டை எழுதியவர் மஹாயானச் சார்புடையவராக இருந்திருக்க வேண்டும். இவற்றைத் தவிர இந்தச் சாசனத்திலிருந்து வேறு எதனையும் பெறமுடியாமலுள்ளது. குச்சவெளிக் கல்வெட்டுப் பற்றிக் கவனித்த மூல்லர், ‘திருகோணமலைக்கு வடக்கே கடல் பக்கத்தில் இருபத்திரண்டு மைல் தூரத்தில் குச்சவெளியிருக்கின்றது என்றும் இப்போது அப்பகுதியில் அனேகமாக முற்றுக்கூட்டு தமிழ் மக்கள் வசிக்கிறார்கள் என்றும் ஆனால் அந்த நேரத்தில் (கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டு) அங்கு சிங்கள மக்கள் இருந்திருக்க வேண்டும்’ என்றும் கூறி இக்கல்வெட்டை மாத்திரமன்றி, நாத்தனூர் என்ற இடத்தில் காணப்பட்ட பெளத்த விஹாரையின் அழிபாடுகளையும் சான்றாகக் காட்டியுள்ளார். 88 சிங்கள

85. S. Paranavitana, 'Kuccaveli Rock Inscription,' EZ, III, (London, 1933), No. 13, பக். 158—161.

இக்கல்வெட்டின் ஆரம்பத்தில் சில வர்த்தகர் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்பட்டாலும் இவர்களை, இச்சாசனத்துக்குரிய காலமாகக் கொள்ளப்படும் ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குரியவர்கள் எனக் கொள்ளல் கஷ்டமாகும். இக்கல்வெட்டுப் பழைய மரபொன்றினைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதால், இவ்வியாபார கள் பற்றிய குறிப்பு முற்பட்ட காலத்துக்குரியதாக இருக்க வேண்டும்.

W. M. Sirisena, மு. கு., பக். 4

86. S. Paranavitana, 'Triyay Sanskrit Inscription of the Reign of Aggabodhi VI,' EZ, V, (1955—56), No. 15, பக். 174—176

87. S. Paranavitana, 'Triyay Rock Inscription,' EZ, IV, (1934—41), No. 18, பக். 149—160

88. S. Paranavitana, Kuccaveli Rock Inscription, பக். 158, அடிக்குறிப்பு 1.

மக்கள் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று கூறும்போது மூல்லர், அனேகமாக முற்றுகச் சிங்கள மக்கள் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று கருதியிருந்தால் அவரின் கருத்தை ஏற்க முடியாது. கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களைக் கொண்டு சிங்கள மக்களும் இருந்தார்கள் எனக் கூறலாமே தவிர அவர்கள் தான் அங்கு இருந்தார்கள் என்றே அல்லது பெருமளவில் இருந்தார்கள் என்றே கூறச் சான்றில்லை. மேலே கவனித்த சாசனங்களுள் மிக முக்கியமானது திரியாய் பாறைக் கற்சாசனமாகும். ஏறத்தாள் இக்காலத்துக்குரிய தென்னிந்திய, இலங்கைச் சாசனங்களிலுள்ள எழுத்துக்களை ஒப்பிட்டு இச்சாசனம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் இறுதிப்பாகத்தை அல்லது எட்டாம் நூற்றுண்டின் முதற் பாதியைச் சேர்ந்ததாகக் கொள்ளலாம் எனக் கூறும் பரணவிதான்

“இச்சாசனத்தில் காணப்படும் எழுத்து, இதன் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியமான அம்சங்களுள் ஒன்றாகும். ஏறத்தாள் ஏழாம் நூற்றுண்டுக்குரிய பல்லவ கிரந்தத்தை இவ்வெழுத்து ஒத்ததாகவுள்ளது. இலங்கையில் காணப்பட்ட இக்காலத்துக்குரிய சில சமஸ்கிருத சாசனங்கள் இந்த எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. மேலே கவனித்தவாறு இந்தச் சாசனத்து மூலம் இலங்கையின் ஏணையவற்றிலும் எழுத்துப் பல்லவ கிரந்தத்தையொத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகவுள்ளது. அத்துடன் ஆரூம் ஏழாம் நூற்றுண்டுகளில் இலங்கையின் எழுத்து வளர்ச்சியில் அன்னியச் செல்வாக்கு இருந்திருக்கிறது எனலாம். மஹாவங்ஸ குறிப்பிடுகின்ற மானவர்மன் (ஏறத்தாள் 668—703) பற்றிய கதையில் காணப்படுவது போல, கிறிஸ்துவக்குப் பிற்பட்ட ஏழாம் நூற்றுண்டின் இலங்கைத்தீவின் அரசியல் வரலாறு, பல்லவர்களின் ஆழமான செல்வாக்கிற்குட்பட்டதாக இருந்தது. கலாச்சாரத் தொடர்பு பற்றி எழுதப்பட்ட தகவல்கள் எங்களுக்குக் கிடைக்காதபோதிலும் இவ்விரு இடங்களுக்கிடையே கலாச்சாரத் தொடர்பு இருந்ததெனச் சந்தேகமின்றிக் கூறலாம். பல்லவ கிரந்தத்தை ஒத்த எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள இலங்கையிலுள்ள சாசனங்களில் அனேகமானவை, சமஸ்கிருதப் பாதையிலும் மஹாயான மதச் சார்புள்ளவையுமாக இருப்பதுவும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்” எனக் கூறியுள்ளார். 89

நாம் மேலே கவனித்த சாசனங்களிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிவது, இக்காலமளவில் குறிப்பாக ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுகளில் பல்லவப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கிற்குத் திருகோணமலைப்பகுதி பெருமளவிற்குள்ளாகியிருந்ததாகும் என்பதே. மேலும் இச்சாசனங்கள் சிலவற்றிலிருந்து அறியப்படும் இப்பகுதி யிலான குறிப்பிடத்தக்களவு மஹாயான மதப்பரம்பலும் கூடிய ஊவு இக்காலத் தென்னிந்தியத் தொடர்பினாலும் இப்பகுதியில் இந்துமதம் பெற்றிருந்த செல்வாக்கின் காரணமாகவும் ஏற்பட்டி

குக்களாம் எனக்கூற முடியும். இத்தகைய ஒருகால கட்டத்தில் கோணேஸ்வரக் கோவில் முன் ஜெருபோதுமில்லாதளவிற்குச் சிற படிப் பெற்றிருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதாவது இப் பகுதியில் வாழ்ந்த பல்லவக் கலைஞர், கோணேஸ்வரக் கோவிலைத் தமக்கே சொந்தமான பாணியில் அமைக்க இங்குள்ள வர்த்தகக் குடிகளும் ஏனையோரும் அதனை ஆதரிக்க இப்பகுதியிலிருந்த தமிழ்க் கூவிப்படைகள் அதனைப் பாதுகாக்க அதன் பெருமை இந்தியாவுக்கும் பரவியதில் வியப்பில்லை எனலாம்.

சோழராட்சிக் காலமும் அதற்குச் சிறிது பிறப்பட்ட காலமும்.

முதலிரு அத்தியாயங்களிலும் நாம் கவனித்தவற்றைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, திருகோணமலை வரலாற்றை, இன்னுஞ் சிறப்பாகக் கோணேஸ்வரக் கோவிலின் வரலாற்றைப் பொறுத்தளவில் கூடியளவு ஒளியுள்ள காலமாகக் காணப்படுவது, தமிழ் நாட்டில் சோழமன்னர் ஆட்சி நடைபெற்ற காலமாகும்.¹ இதற்குக் காரணம் முதலாவதாக, | இதற்கு முற்பட்ட காலங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, சோழப் பேரரசின் காலத்தில் தமிழ் நாட்டிற்கும் இலங்கைக்குமிடையே கூடியளவு தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தமையாகும். சுருக்கமாகக் கூறுமிடத் துத் தமிழ் நாட்டு வம்சம் ஒன்றின் நேரடியான ஆதிக்கத்தின் கீழ் இலங்கையின் பெரும்பகுதி முதல் முதலாகக் கொண்டுவரப்பட்டமை இக்காலத்திலாகும். இரண்டாவதாக, இக்காலத்துக்கு முற்பட்ட திருகோணமலை வரலாற்றை அறிவதற்குக் கிடைத்த ஆதாரங்களைக் காட்டிலும் கூடுதலான ஆதாரங்கள் இக்காலத்துக்குரியனவாகக் கிடைத்துள்ளன. ஏறத்தாழ ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர் சோழர் காலத்ததும் அதற்குச் சிறிது பிறப்பட்ட காலத்ததுமான இப்பகுதி வரலாற்றை அறிந்துகொள்ள நமக்குக் கிடைத்திருந்த கல்வெட்டுக்கள் ஒரு சிலவாகும். அவை பெரிய குளத்துக் கல்வெட்டுக்கள்,² மாங்கனையக் கல்வெட்டு,³ பளமோ

1. ஏறத்தாளப் பதினேராம் நூற்றுண்டின் இலங்கை வரலாறு அனேகமாக இலங்கையில் சோழராட்சியின் வரலாறுகும். இதன் அடிப்படையிலும் மற்றும் இக்காலத் தமிழ்நாடு—இலங்கைக்கிடையிலான நெருங்கிய தொடர்பின் அடிப்படையிலுமே இக்காலம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ‘தமிழ் நாட்டில் சோழ மன்னர் ஆட்சி நடைபெற்ற காலம்’ எனக் கூறியுள்ளன.
2. ASCAR for 1954, (Colombo, 1955), பக. 12—14; K. Indrapala (Editor), Epigraphia Tamilica (ET), Jaffna Archaeological Society Publication Series—No. I, (Jaffna, 1971), பக. 37—51; A. Veluppillai, Ceylon Tamil Inscriptions (CTI), I, (Peradeniya, 1971), பக. 1-6
3. K. Kanapathipillai, ‘Mankanai Inscription of Gajabahu II’, UCR, XX, No. I, (April, 1962), பக. 12—14; S. Pathmanathan, ‘The Tamil Inscription from mankanai,’ Thuraiappah Pillai Noottandu vilzhamalar, (Telliyalai, 1972), pt. II, பக. 81—88. இக்கல்வெட்டுப் பற்றி இருமுறை ஆராயப்பட்டிருந்த போதிலும் இதனையார், எப்போது கண்டு பிடித்தார் என்ற செய்தி ஓரிடத்திலும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இருந்தும் அண்மைக் காலத்தில் இதுபற்றி யறிந்துகொள்ள எனக்கு வாய்ப்பேற்பட்டது. இக்கல்வெட்டு 1955ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. மேரிஸ்

ட்டைக் கல்வெட்டு, 4 கஜபாஹூவின் கந்தளாய்க் கல்வெட்டு, 5 நிஸ்ஸங்கமல்லவின் கந்தளாய்க் கல்வெட்டு, 6 திருகோணமலை சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டு ஆகியனவாகும். 7 மிக அண்மைக் கால த்தில் அதாவது, 4-6-1972 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டுத் திருகோணமலையில் தொடர்ச்சியாக நடாத்தப்பட்ட தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியின் மூலம் பல கல்வெட்டுக்களைக் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இக்காலத்துக்குள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள்:— கோணேஸ்வரக் கோவில் வளவின் பின்புறத் திலுள்ள முதலாம்ராஜராஜ சோழனுக்குரிய கல்வெட்டு, 8 மானங்கேணி வில்பபத்திரர் கோவில் கல்வெட்டு, 9 பத்திரகாளி அம்மன் கோவில் கல்வெட்டு, 10 விஸ்வநாதர் சிவன் கோவில் கல்வெட்டு, 11 கந்தளாய்ச் சிவன்கோவில் கல்வெட்டு, 12 நிலாவெளி

ஜோன், மங்கலிப் பள்ளை ஆகிய இரு விவசாயிகளின் உதவியுடன் சாம்பல் தீவுக் கிராமச் சபையின் தற்போதைய ஜந்தாம் வட்டார உறுப்பினர் நா. தம்பிராசா, இக்கிராமத்திலுள்ள மாங்கனயக் குளக்கட்டுக்குச் சமீபமாக ஜயன்குடா என்னும் வயல் பிரதேசத்தில் கண்டு பிடித்தார். இக்கல்வெட்டுப் பற்றிய செய்தி 1955ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் ஓன்பதாம் திகதிக்குரிய தினகரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.

4. S. Paranavitana, 'A Tamil Slab-Inscription from Palamottai,' EZ, IV, No. 24, (1934-41), பக். 191—196
5. A. Veluppillai, CTI, pt. II, பக். 37
6. D. Z. Wickremasinghe, 'Kantalai Gal-Asana Inscription of Kitti Nissanka Malla (1187-1196 A. D.)', EZ, II, No. 42, (London, 1928), பக். 283—290
7. S. Paranavitana, Fragmentary Sanskrit Inscription from Trincomalee, பக். 170—173
8. செ. குணசிங்கம், 'திருகோணமலையில் இரு சோழர் காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்', வீரகேசரி, (17-6-1972); செ. குணசிங்கம், 'திருமலையில் ராஜராஜனின் காலத்தால் முந்திய கல்வெட்டுக்கள்', ஈழநாடு, (6-8-1972), பக். 5
9. செ. குணசிங்கம், 'திருகோணமலை மானங்கேணி வெள்ளைவில்வத்தடி கோணநாயகர் கோவிலும் அரிய தமிழ்க் கல்வெட்டும்', தினகரன், (2-7-1972), பக். 3
10. செ. குணசிங்கம், 'கிடாரத்தில் கண்டெடுத்த காளி அம்மன் விக்கிரகம்', வீரகேசரி, (16-7-1972), பக். 6
11. கோவீன் வாசல்படியாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் கற்றுணில் பொறிக்கப்பட்ட இச்சானம், சரியாகப் பேணப்படாமையால், இதன் பெரும்பகுதி முற்றுக அழிந்துபோய்விட்டது. எஞ்சிய பாகத்தின் எழுத்துக்களைக் கொண்டு இக்கல்வெட்டுச் சோழர் காலத்துக்குரியது எனக் கூறலாம். இக்கல்வெட்டு இன்னும் பதிப்பிக்கப்படவில்லை.
12. செ. குணசிங்கம், 'சிவன் கோவில் கல்வெட்டுக்கள்', தினகரன், (10-9-1972), பக். 3

பிள்ளையார் கோவில் கல்வெட்டு, 13 மாரியம்மன் கோவில் கல்வெட்டு, 14 வில்லூன்றிக் கந்தசவாமிகோவில் கல்வெட்டு, 15 தம்பலகாமம் ஜயஞர் திடல் கல்வெட்டு 16, கிளிவெட்டிக் கல்வெட்டு 16அ ஆகியனவாகும். இவற்றில் அதிகமானவை சோழர் காலத்தவையாகும். (இவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளவை பற்றிப் பின்னர் கவனி க்கலாம்). கல்வெட்டுக்கள் மாத்திரமன்றி இம்மாவட்டத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிற தொல்பொருட்களும் இப்பகுதி வரலாற்றையறிந்து கொள்வதற்குத் துணையாக இருக்கின்றன. இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை:— கந்தளாயிலுள்ள பொதானகாடு என்ற இடத்தில் 1933ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட, பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டுக்குரியதான் விஷ்ணு உருவம்; 17 1945ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இந்துமத வணக்கத்துக்குரிய பொருட்சள்; 18 மற்றும் 1950ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை:— சந்திரசேகரமூர்த்தி நிலையில் தாமரைச் சிங்காசனத்தில் இருக்கும் நிலையிலுள்ள நான்கு கைகள் கொண்ட மூன்றாறி ஓரங்குல உயரமுள்ள சிவனின் வெண்கல உருவம்; சந்திரசேகரமூர்த்தி

13. இக்கோவிலிலுள்ள கிணற்றுக்குப் படியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள கல்வில் பொறிக்கப்பட்ட சாசனம் ஏறத்தாளப் பதினைந்து வரிகளையடையது. ஜாஸீ 23இல் நிலாவெளிக் கோவிலுக்கு நேரில் சென்று அதன் மைப்பிரதியை எடுத்துக் கொண்டேன். இச்சாசனம் இன்னும் பதிப்பிக்கப்படவில்லை.
14. சித்திரபானு வருடத்துக்குச் சேர்ந்த இச்சாசனம், பதினேழாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம் என இச்சாசனத்து எழுத்தின் அடிப்படையிற் கூறலாம்.
15. ‘திருகோணமலை வில்லூன்றிக் கந்தசவாமி கோவிலில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் இரண்டு’, தினகரன், (18-11-1972), பக. ।
16. ‘சாசனத்துத் தமிழ் இலங்கை’ பற்றிக் கவனிக்கையில் வேலுப்பிள்ளை, தம் பலகாமத்து வயல் நிலத்துச் சாசனம் ஒன்றுபற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். (சாசனமும் தமிழும், (கண்டி, 1971), பக. 339). இச்சாசனத்துக்காக அவர் கொடுத்திருக்கும் அடிக்குறிப்புத் தெளிவற்றதாக இருப்பதனால் (599 of 1930) இச்சாசனம் பற்றிய விபரங்களைப் பெற முயற்சித்தும் அவற்றை என்னால் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இதனால் அண்மையில் தமிழராசாவும் யானும் கண்டுபிடித்த தம்பலகாமம் ஜயஞர் திடல் கல்வெட்டும் வேலுப்பிள்ளை குறித்துள்ள தம்பலகாமம் வயல் சாசனமும் ஒன்று அல்லது வெவ்வேறுனவையா என்பது பற்றித் தற்போதைய நிலையில் எதுவும் கூற முடியாதுள்ளது.
- 16 அ. இதன் மைப்பிரதி அண்மையில் எடுக்கப்பட்டது.
17. S. Paranavitana, ‘Archaeological Summary’, Ceylon Journal of Science (CJS), Section G-Archaeology, Ethnology, Ect., II, (Colombo, 1928-33), பக. 156, plate LXXXIII
18. ASCAR for 1946, பக. 17

நிலையிலான தாமரைப் பீடமொன்றில் நிற்கும் நிலையில் உள்ள ஓர் அடி மூன்றங்குல உயரமுள்ள நான்கு கைகள் கொண்ட சிவனின் வெண்கல உருவம்; தாமரைப் பீடத்திலிருக்கும் நிற்கும் நிலையிலான ஓர் அடி ஐந்தங்குல உயரமுள்ள பார்வதியின் வெண்கல உருவம். 18அ இவற்றைத் தவிர மைக் வில்சன், ஆதர்கிளாக், ரோட்னி ஜோங்ளாஸ் ஆகியோர் திருகோணமலைக் கடவினிறங்கி ஆராய்ந்து வெளிக்கொணர்ந்த சிவவிங்கத்தையொத்த சில தொல்பொருட்களும் கோணேஸ்வரக் கோவிலின் இக்கால வரலாற்றைப் பொறுத்துக் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கவையாகும். 19

பல்லவர் காலத்தில் கோணேஸ்வரக் கோவில் பெற்றிருந்த நிலையை அறிவதற்கு அக்காலத் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகள் பற்றிய அறிவு எவ்வாறு அவசியமாக இருந்ததோ அதேபோலச் சோழர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டிற்கும் இலங்கைக்கு மிடையில் முன்னர் ஒருபோதும் இல்லாதளவிற்குக் கூடுதலான தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தமையை அறிய முடிவதால் இக்காலத்துக் கோணேஸ்வரக் கோவிலையும் அதனேடு தொடர்பாகத் திருகோணமலையில் ஏற்பட்ட சோழ ஆதிக்கத்தின் தன்மையையும் விளங்கிக் கொள்ளச் சமகாலத்தில் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகள், மற்றும் தமிழ் நாட்டிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் பற்றிய அறிவு அவசியமாகின்றது.

— கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட 880ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற திருப்பியம்புரப் போரில் பங்கு கொள்வதன் மூலம் விஜயாலயன் வழிவந்த சோழ வம்சத்தவர் தமிழ் நாட்டில் தமது ஆதிக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. சோழ வம்சத்தவரின் ஆதிக்க எழுச்சி அயலிலிருந்த இலங்கையையும் பாதிக்கலாயிற்று. பராந்தகனின் படையெடுப்பினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சோழர் இலங்கையுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பு, சோழப் பேரரசில் பதவி வகித்த பெருமன்னர்களான ராஜராஜன், ராஜேந்திரன் ஆகியோர் காலத்தில் பெருவளர்ச்சி கண்டது. ராஜராஜனின் ஆட்சிக் காலத்துக்கு முன்னரும் இலங்கைமீது சோழரின் படையெடுப்பு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் அவை நிரந்தரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடியனவாக அமையவில்லை. ராஜரா

18அ. ASCAR for 1950, பக். 32; W. Balendra, 'Trincomalee Bronzes', Tamil Culture, A Quarterly Review dedicated to the Study of Tamiliana, 11, No. 2, (April, 1953), பக். 176-198

19. 'இராவணன் பூசித்த சிவவிங்கம்?', வீரகேசரி, (26-10-1961);

Arthur C. Clarke, The Treasure of the Great Reef, (London, 1964), Illustration 31

ஜன் பதவியேற்றுக் கொள்வதோடுதான் இலங்கைமீது சோழரின் உண்மையான படையெடுப்பு ஆரம்பித்தது.

முதலாம் ராஜராஜனின் (985—1014) ஆட்சிக்காலம் சோழ வம்சத்தின் வரலாற்றைப் பொறுத்து மாத்திரமன்றித் தயிழ்நாட்டு வரலாற்றைப் பொறுத்தளவிலும் குறிப்பிடத் தக்க ஒரு காலமாகும். இவனது காலம் பற்றிக் கவனித்த நீலகண்ட சாஸ்திரி பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“ராஜராஜன் ஆட்சியேற்றுக் கொள்வதோடு சோழ வம்சத்தின் சிறப்பும் புகழும் மிக்க ஒரு நூற்றுண்டுக்குள் நாம் பிரவேசிக்கின்றோம். சில அம்சங்களைப் பொறுத்து, வீஜயாலயன் வழிவந்த எல்லாச் சோழ அரசர்களிலும் மிகச் சிறப்புப் பெற்றவனான முதலாம் ராஜராஜனின் தனிப்பட்ட ஆற்றல், அவனுக்குப் பின்வந்த அவனின் மகனும் வாரிசமாகிய முதலாம் ராஜேந்திரனின் சிறப்புமிக்க சாதனைகளுக்கு அத்திவாரமிடத்து என்பது மிகத் தெளிவான தொன்றுகும். ராஜேந்திரனின் ஆட்சியின் கீழ் சோழப் பேரரசு, மிகக் கூடியளவிற்குத் தனது உச்சத்தை அடைந்தது மாத்திரமன்றி அதன் வலிமை கடல் கடந்த பிரதேசங்களுக்கும் பரவலாயிற்று. ராஜராஜனின் முப்பதாண்டு ஆட்சிக் காலம், சோழ அரசின் வரலாற்றில் ஓர் ஆக்க பூர்வமான காலமாக அமைகின்றது. சிவல் சேவை, இராணுவம் ஆகியவற்றின் அமைப்பிலும் கலை, கட்டிடம், மதம், இலக்கியம் ஆகியவற்றிலும் அக்காலத்து முற்போக்கான ஏகாதிபத்தியத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட ஆற்றல்மிக்க சக்திகள் தொழிற்பட்டுக் கொண்டிருந்தமையைக் காண முடியும்.” 20

ராஜராஜனின் படையெடுப்பினால் ஏற்றத்தாள் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக இலங்கையின் தலைநகராக விளங்கிய அனுராதபுரம் வீழ்ச்சியற்றது. இலங்கையின் வடபகுதி கைப்பற்றப்பட்டு மும்முடிச் சோழமண்டலம் என்ற பெயருடன் சோழப் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக்கப்பட்டதுமன்றி இலங்கையின் தலைநகர் அனுஷாதபுரத்திலிருந்து ராஜராஜனின் விருதுப் பெயர்களுள் ஒன்றுன ஐநாதமங்கலம் என்ற பெயர் பெற்ற பொல்லன்று வைக்கு மாற்றப்பட்டது. ராஜராஜனின் இலங்கைமீதான நடவடிக்கைகள், அவனின் பின் ஆட்சிபெற்ற அவனது மகன் முதலாம் ராஜேந்திரன் (1012—1044) ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட படையெடுப்பினால் வெற்றிகரமாக முற்று விக்கப்பட்டன. பராந்தகாலை பெற்றுமிடயாதிருந்த பாண்டியருக்குரிய மணிமுடி செங்கோலை இப்போது ராஜேந்திரன் பெற்றுக் கொண்டான். 21

ராஜராஜன் ஆட்சியிலும் ராஜேந்திரன் ஆட்சியிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட இலங்கைமீதான வெற்றிகரமான படையெடுப்

20. K. A. Nilakantasastri, *The Colas*, பக. 168

21. SII, IV, No. 327; VII, No. 860; VIII, No. 583

புக்களினால் இலங்கையின் பெரும்பகுதி சோழரின் ஆதிக்கத்தின் மீழ் கொண்டுவரப்பட்டுக் குறிப்பிடத்தக்க காலத்துக்கு அவர்களால் ஆழப்பட்டது என்றாலும் இங்கு நாம் கவனிக்கவேண்டிய இன்னேன்றுள்ளது. இலங்கையில் சோழராட்சிக்குட்பட்டிருந்த பகுதிகளைக் கவனிக்கையில், சோழராட்சியின் பாதுப்பின் அளவு இடத்துக்கிடம் வேறுபட்டுக் காணப்பட்டது என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியும். கருத்திற் கொள்ளத்தக்க ஓர் அம்சமாக இது காணப்படுவதால் இது பற்றித் தொடர்ந்து கவனித்தல் இன்றிய மையாததாகும்.

| சோழ அரசர்களுக்குரிய சாசனங்கள் மற்றும் பிற தொல் பொருட்கள் இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் கிடைத்துள்ளன. சோழர் காலத்தில் இலங்கையில் கட்டப்பட்ட கோவில்களுள் சிறப்பு மிக்க கோவிலாக விளங்குவது பொல்லன்றுவையில் கட்டப்பட்ட சிவதேவாலயமாகும். இச்சிவாலயம் பற்றிக் கவனித்த நீலகண்ட சாஸ்திரி பின்வருமாறு வர்ணித்துள்ளார்.

“கருங்கல்லினாலும் சண்மைப்புக் கல்லினாலும் கட்டப்பட்டுப் பழைய பொல்லன்றுவை நகரில், சுவர்மதில்களுக்கிடையில் காணப்படும் இச்சிறிய அழகுமிக்க சிவதேவாலயம், தற்போதும் நல்ல பாதுகாப்பு நிலையில் காணப்படும் ஒரு சில இந்து நினைவுச் சின்னங்களுள் ஒன்றாகும். இக் கோவிலின் கட்டிட அமைப்புமுறை, கிறிஸ்துவுக்குப் பிறப்பட்ட பத்தாம் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டுகளுக்கு இடையில் தென்னிந்தியாவில் கட்டப்பட்ட இந்துக் கோவில்களின் அமைப்பினையொத்தவை என ஜய மின்றிக் கூறலாம்.” 22

இதனைத் தவிர மாந்தையில் இக்காலத்தில் கட்டப்பட்ட ராஜராஜேஸ்வரக் கோவில் பற்றியும் அறியமுடியும். 23 இவ்வாறு இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இலங்கையில் ஏற்பட்ட சோழராட்சியை நினைவுபடுத்தத்தக்க தொல்பொருட்கள், நினைவுச் சின்னங்கள் காணப்பட்டாலும், சோழராட்சியின் பாதிப்பின் அளவு இடத்துக்கிடம் வேறுபட்டிருந்ததென்பதைக் கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களின் துணைக்கொண்டு கூறலாம். இதன் அடிப்படையில் கவனிக்கும்போது, இலங்கையின் வேறெந்தவொரு மாவட்டமும் அடைந்திராதளவிற்குக் கூடிய சோழராட்சியின் பாதிப்புக்குள்ளான மாவட்டம் திருகோணமலை மாவட்டமாகும் என அறியலாம். சோழராட்சிக் காலத்தில் இலங்கையில் அவர்களது தலைநகராக இருந்தது பொல்லன்றுவை. அவர்கள் பொல்லன்றுவையைத் தமது தலைநகராக்கியமைக்கு முக்கிய காரணம், இதற்கு முற்பட இலங்கையில் படையெடுத்தவர்கள்

22. K. A. Nilakantasastri, The Colas, பக். 173

23. மே. கு.

ராஜரட்டையில் மாத்திரம் தமது மேலாதிக்கத்தை ஏற்படுத்த முயற்சித்திருந்த வேளையில் சோழர் இலங்கை முழுவதிலும் தமது ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த விரும்பினார்கள். 24 இக்காலமாவில் சோழர், தமக்கெதிராக ஏற்பட்ட சிங்கள-பாண்டிய உறவினையும் மற்றும் இலங்கையின் தென்பகுதியிலிருந்து தமக்கேற்படும் எதிர்ப்பினையும் சமாளித்துக் கொள்வதற்காகப் பொல்லனருவையைத் தலைநகராக்கிக் கொள்வது தவிர்க்க முடியாததொன்றூய் இருந்திருக்க வேண்டும். பொல்லனருவை தலைநகராக இருந்த போதிலும், சோழராட்சியின் பாதிப்பு, திருக்கோணமலைப் பகுதியிடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இங்கு அதிகம் ஏற்பட்டிருந்தது எனக் கொள்ள முடியாது. பாதுகாப்பு நோக்கம் ஒன்றினையே அடிப்படையாகக் கொண்டு பொல்லனருவையைச் சோழர் தமது தலைநகராக்கிக் கொண்டபோதிலும் தமது உண்மையான ஆதிக்கத்தினைத் திருக்கோணமலைப் பகுதியிலே ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள் என அறிய முடியும். இலங்கையின் வட பகுதியைப் பொறுத்த வரையிலும் அங்கு ஏற்பட்ட சோழருடைய ஆதிக்கத்தின் அளவு மிகக் குறைவானதென்றே கொள்ள வேண்டும். இலங்கையின் வட பகுதி வரலாறு பற்றிக் காலத்துக்குக் காலம் பலரும் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். அத்தகையவர்களில் சிலர் வட பகுதியில் இருந்த சோழ ஆதிக்கத்தின் அளவினைப் பற்றியும் சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளார்கள். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வரலாற்றை அவதானித்த முதலியார் இராசநாயகம், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் என்போர் இலங்கையில் சோழர் படையெடுப்பு நடைபெறுவதற்கு முன்பே, வடக்கே யாழ்ப்பாண இராச்சியம் சுதந்திரமான நிலையில் இருந்தது எனக் காட்டப் பலவாறு முயற்சித்துள்ளார்கள். 25 அவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த ஆதாரங்கள் சிலவற்றுக்குக் கொடுத்த தவறுதலான விளக்கங்களின் விளைவே அம்முயற்சியாகும். அது மாத்திரமன்றிச் சோழர் இலங்கையுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த காலத்தில் வடக்கே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் சுதந்திர ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததென இராசநாயகமும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் தெரிவித்த கருத்து இன்னெரு காரணத்துக்காகவும் இருக்கலாம். இலங்கையின் பெரும் பகுதி சோழரால் கைப்பற்றப் பட்டுச் சோழப் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக்கப்பட்டது என முன்னர் கவனித்தோம். இதிலிருந்து யாழ்ப்பாண மாவட்டமும் சோழர் ஆதிக்கத்தின் கீழ்

24. மே. கு.

25. C. Rasayanagam, மு. கு, பக. 278—284; சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், (அச்சவேலி, 1928), பக. 52—53.

இருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. ஆனால் இங்கு ஏற்பட்ட சோழ ஆட்சியின் பாதிப்பின் அளவினைக் கவனித்தால், அது மிகக் குறைவென்றே கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய ஒரு நிலைமும், இராசநாயகமும் ஞானப்பிரகாசரும் மேலே கூறப்பட்ட கருத்தினை அவர்கள் தெரிவிக்க இடமளித்திருக்கலாம்.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் சோழராட்சி ஏற்படுத்திய ஆதிக்கத்தின் அளவினை அறிந்து கொள்வதற்கு நமக்குத் தெளிவான தொல்பொருள் ஆதாரங்கள் எதுவுமே கிடைக்கவில்லை. சாசனங்கள் என்ற வகையில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் இதுவரை கிடைத்துள்ள சோழச் சாசனங்கள் இரண்டாகும். ஒன்று ஊர்காவற்றுறை ஹமண்கில் கோட்டைச் செங்கல்லுச் சாசனம்,²⁶ இன்னேன்று யாழ்ப்பாணக் கோட்டையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சாசனமாகும். ²⁷ இதில் ஊர்காவற்றுறைச் சாசனம், சொந்தமாகவே அப்பகுதிக்குரிய சாசனம் எனக் கொள்ள முடியாது. எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட அச்செங்கல்லு எப்பகுதியிலிருந்து ஊர்காவற்றுறைக் கோட்டைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது என்பதைக் கூறுதல் கஷ்டமாக இருந்தாலும், அக்கல்லுச் சொந்தமாக மாதோட்டப் பகுதிக்குரியது எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. இதனால், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் இருந்த சோழ ஆதிக்கத்தினை நிரூபிக்கவோ அல்லது ஆதிக்கத்தின் அளவினை எடுத்துக் காட்டுவதற்கோ மேற்குறிப்பிட்ட ஊர்காவற்றுறைச் சாசனத்தைப் பயன்படுத்த முடியாது. அடுத்ததாக யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்குள் கண்டெடுக்கப்பட்ட சாசனத்தையும், அங்கு நிலவிய சோழ ஆதிக்கத்தினை எடுத்துக் காட்ட எவ்வளவுக்குப் பயன்படுத்த முடியும் என்பது பிரச்சினைக்குரியதாகும். தூண்கல்லில் பொறிக்கப்பட்ட இச்சாசனம் சோழர் காலத்தில் அதாவது ஏற்ததாளத் தொழுயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் பொறிக்கப்பட்டதாகும். பழுதடைந்த நிலையில் உள்ள இச்சாசனத்தினைச் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி வாசித்துக்கொள்ளல் கஷ்டமாகவிருப்பது ஒருபுறமிருக்க, அந்தக் கல்வெட்டு, சொந்தமாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்துக்குரியது என நிரூபிக்கத் தக்கவிதத்தில் ஏதாவது தெளிவான இடப்பெயர்களோ அன்றேல் வேறு தகவல்களோ அக்கல்வெட்டில் இடம்பெறவில்லை. இன்னேர் விதத்தில் கூறுவதாக இருந்தால், சோழராட்சி நடைபெற்றதிலிருந்து இக்காலம்^{26. K. Indrapala, ET, பக. 10—13}

^{எஸ். தொம்மானுப்பிள்ளை, ‘மாதோட்டக் கல்வெட்டும் சோழர் காலத்து மழும்’, சமூக ஜோதி, மன்னர் மாவட்ட சன சமூக நிலையங்களின் சமாச வெளியீடு, (மன்னர், 1972), பக. 8—10}

^{27. K. Indrapala, ET., பக. 52—56}

வரையிலுள்ள ஏறத்தாழத் தொளாயிரம் வருடங்களாக எழுதி துப் பொறிக்கப்பட்ட தூண் கல்வெட்டு அது காணப்பட்ட இடத்தில் அல்லது யாழ்ப்பானை மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியில் தான் இருந்தது என நிறுபித்த பின்னரேயே யாழ்ப்பானை மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட சோழ ஆதிக்கத்தினைக் காட்டுவதற்கு அந்தக் கல்வெட்டைப் பயன்படுத்த முடியும். ஊர்காவற்றுறையிலுள்ள சாசனம், மாதோட்டத்திலிருந்து ஒரு காலப்பகுதியில் அங்கு கொண்டுபோகப்பட்டது என அறிய முடிவதால் யாழ்ப்பானைக் கோட்டைச் சாசனமும் ஏறத்தாளத் தொளாயிரம் வருடகாலத் தில் ஒரு காலப் பகுதியில் ஷேரோர் இடத்திலிருந்து யாழ்க்கோட்டைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்ற கருத்தும் ஏற்கத் தக்கதாகும். இதனால் யாழ்ப்பானை மாவட்டத்தில் ஏற்பட்டிருந்த சோழ ஆதிக்கத்தின் அளவினை எடுத்துக் காட்டவோ அல்லது மதிப்பிடவோ இச்சாசனத்தைத் தெளிவான் ஆதாரமாகப் பயன்படுத்த முடியாது. அந்தக் கல்வெட்டுச் சொந்தமாக யாழ்ப்பானை மாவட்டத்துக்குத்தான் உரியது எனக் கொண்டு அங்கு ஏற்பட்ட சோழ ஆதிக்கத்தை நாம் அறிந்தாலும் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட சோழ ஆட்சியின் பாதிப்பின் அளவைக் கவனிக்கும்போது, யாழ்ப்பானை மாவட்டத்தில் ஏற்பட்டிருந்த சோழ ஆதிக்கத்தினை நாம் பெரிது படுத்தவோ அல்லது குறிப்பிட்டுச் சொல்லவோ முடியாது. இதனைவிட யாழ்ப்பானை மாவட்டத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சோழ நாணயங்கள், 28 அங்கு சோழராதிக்கம் இருந்ததனைக் காட்டக்கூடியனவையா என்பதும் கவனிக்கப்படவேண்டியதாகும். ஆதிக்கப் பரம்பலைக் கவனிப்பதற்கு நாணயங்களை ஆதாரமாகப் பயன்படுத்த முடியாது. வியாபார நோக்கங்களுக்காக அவை ஓரிடத்திலிருந்து இன்னேரிடத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகின்ற காரணத்தினால், அங்கு காணப்பட்ட சோழ நாணயங்களும் வியாபாரிகளால் கொண்டுசெல்லப்பட்ட நாணயங்களாக இருக்கலாம். இவற்றின் அடிப்படையில் கவனிக்கும்போது, யாழ்ப்பானத்தில், உணரப்படத்தக்க விதத்தில் சோழராதிக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது எனக் கொள்ள இதுவரையில் நமக்கு எந்தவித தெளிவான் தொல் பொருட்களும் கிடைக்கவில்லை என்றே கூறலாம். மேலும் சோழ ராட்சியை நினைவுட்டத்தக்க விதத்தில் உள்ள “செம்பியன்பற்று”

28. இந்த நாணயங்கள் சில வருடங்களுக்கு முன்னர் நாரந்தனை என்ற கிராமத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இவற்றில் வெள்ளி நாணயங்கள் கொழும்பு தொல்பொருட் காட்சிச் சாலையிலும் செம்பு நாணயங்கள் யாழ்ப்பானம் தொல்பொருட் காட்சிச் சாலையிலும் வைத்துப் பேணப்பட்டு வருகின்றன.

போன்ற சில இடப்பெயர்கள், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட சோழ ஆட்சியின் பாதிப்பினை அளவிட உதவலாமா என்பதும் கேள்விக்குரியதாகும். இருந்தும் இந்த இடத்தில் நாம் கூற முடிவது, இப்பெயர்கள் எக்காலத்திலிருந்து குறிப்பிட்ட இடங்களுக்கு வழங்கி வருகின்றன என அறிய வேறு ஆதாரங்கள் இன்மையால் இவ்விடப் பெயர்களைக் குறிப்பிட்ட நோக்கத் திற்குச் சான்றூகப் பயன்படுத்துவது கஷ்டமாகும்.

இதே வேளையில் நாம் ஆரம்பத்தில் கவனித்ததுபோன்ற திருகோணமலையில் மிக அன்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அதிகமான சாசனங்களுள் பெரும்பாலானவை சோழர் காலத்துக்குரியனவாகும். சாசன எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தளவில், இங்கு காணப்பட்ட சாசனங்களின் எண்ணிக்கை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இன்னுந் தெளிவாகக் கூறுவதாக இருந்தால், இலங்கையின் மாவட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துப்பார்க்கும்போது, கூடியளவு சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மாவட்டமாக விளங்குவது திருகோணமலை மாவட்டமாகும். 29 இதனைக் கொண்டு கவனிக்கும்போது, இலங்கையில் சோழராட்சித்தடைபெற்ற காலத்தில் திருகோணமலை மாவட்டம், ஏனைய மாவட்டங்களைவிடக் குறிப்பிடத்தக்களவில் சோழராட்சியின் பாதிப்புக்குள்ளாகியிருந்திருக்கிறது என்றுகூற வேண்டும். இருந்தும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சாசனங்களின் எண்ணிக்கைத் தொகையின் அடிப்படையில் மேற்கூறியவாறு ஒரு கருத்தைத் தெரிவிப்பது ஆராய்ச்சி முறையைப் பொறுத்துத் தவறானதாகும். ஏனையில் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சாசனங்களிலும் பார்க்க ஏனைய மாவட்டங்களில் அதே காலத்துக்குரிய சாசனங்கள் கூடுதலாகக் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டால் நாம் மேற்கூறிய கருத்து இலகுவாக மாற்றமடையலாம். அத்துடன் பதவியாவில் ராஜராஜனுக்குரிய மூன்று கல்வெட்டுக்கள் 30 கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையால் அங்கு குறிப்பிடத்தக்களவில் சோழராதிக்கம் நிலவியது என்பது பொருளாகாது.

திருகோணமலை மாவட்டம் குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு வேறு மாவட்டங்களைக் காட்டிலும் கூடுதலாகச் சோழர் ஆட்சியின்

29. இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சோழர் காலத்துக்குரியவையான ஐந்து சாசனங்களும் மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் அதாவது ஏறத்தான் ஐந்து மாதங்களுக்குள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையாகும். திட்டமிட்ட தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியை இம்மாவட்டத்தில் மேற்கொண்டால் அதே காலத்துக்குரிய அனேகமான சாசனங்களை இன்னும் அங்கே கண்டுபிடிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

30. ASCAR for 1891, பக். 12

பாதிப்புக்குள்ளானது என நாம் தெரிவிக்கும் கருத்து, வெறும் சாசன எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் மாத்திரம் தெரிவிக்கப் படும் ஒன்றன்று. இம்மாவட்டத்தில் கிடைத்துள்ள இக்காலத் துக்குச் சேர்ந்த சாசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில தகவல் களும், இலங்கையில் சோழராட்சியின் குறிப்பிடத்தக்களவு பாதி ப்புக்கு இம்மாவட்டம் உள்ளாகியிருந்தது எனக் கொள்ளத்தக்க விதத்தில் அமைந்துள்ளன. இதைப் பொறுத்து மானுங்கேணி வில்பபத்திரர் கோவில் சாசனம், கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் சாசனம், பளமோட்டைச் சாசனம், நிஸ்ஸங்க மல்லவின் கந்தளாய்ச் சாசனம், இரண்டாம் கஜபாஹூவிற்குரிய கந்தளாய்ச் சாசனம் ஆகியன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவற்றிலும் முதலிரு சாசனங்களும் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. இலங்கை முழுவதிலும் ஆதிக்கம் பெற விரும்பிய சோழர் பொல்லனருவையைத் தமது தலைநகராக்கிக் கொண்டார்கள் என நாம் முன்னர் கவனித்திருந்தோம். சோழரின் தலைநகராகப் பொல்லனருவையிருந்தபோதிலும் அவர்கள் தமது தலைமைத் தானமாகத் திருகோணமலை மாவட்டத்தையே கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள் எனக்கூற வில்பபத்திரர் கோவில் கல் வெட்டும் கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் கல்வெட்டும் தரும் தகவல் கள் உதவுகின்றன. கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் கல்வெட்டின் ஆரம்ப அடிகளில்

‘ஸ்ரீ கோ ஸ்ரீ சங்கபன்மரான உடையார் ஸ்ரீ சோழ இலங்கேஸ்வர தேவர்க்கு யாண்டு பத்தாவது’ என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது. 31

மானுங்கேணி வில்பபத்திரர் கோவில் சாசனத்தின் ஆரம்ப அடிகளில்

“.....	ஸ்ரீ சோழ இல
.....	தவறகு யாணடெ
.....	சொழமண
.....	ஜ (நதிர) சொழவள”

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இல்கல்வெட்டின் நான்கு பக்கங்களிலும் எழுத்துக்களை அறிந்து கொள்வது கஷ்டமாகையால் இதன் மூழப்பயணியும் நாம் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கின்றது. இதனால் இச் சாசனத்துக்குரிய மன்னன் யார் என்பதும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இருந்தாலும் இக்கல்வெட்டின் பின்னர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும் நாம் முன்னர் கவனித்துள்ளதுமான கந்தளாய்ச் சிவன்

கோவில் கல்வெட்டின் உதவியுடன் மேற்குறிப்பிடப்பட்ட சாசனம் எந்த மன்னனுக்குரியதாக இருக்கலாம் என அறிய முடிகின்றது. கல்வெட்டின் அழிந்துபோன எழுத்துக்களைச் சரியாகக் கணக்கிட்டுப் பொருத்தி வாசித்தால்

“..... ஸ்ரீ சோழ இலங்கே
ஸ்வரேதவற்கு யாண்டே
..... சோழ மண்ட(லத்
த்து ராடே)ஜ(ந்திர) சோழ வள” என வாசிக்க முடியும்.

இந்தச் சாசனம் பொறிக்கப்பட்ட உடைந்த கல்லு, இதன் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே திருகோணமலை மாவட்டத்துக்குரியதாகக் கொள்ளமுடிவதால், இலங்கையில் ஆட்சிசெய்த சோழப் பிரதிநிதி சோழ இலங்கேஸ்வரனுக்குரியதாக நமக்குக் கிடைக்கும் சாசனங்கள் இரண்டாகும். இவ்விரண்டு கல்வெட்டுக்களும் ஒரு மாவட்டத்தில் அதாவது திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதான் அம்சமாகும். இச்சாசனங்களில் காணப்படும் விபரங்கள் இருவிதங்களில் முக்கியத்துவமுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஒன்று, இலங்கையில் சோழராட்சி நடைபெற்றபோது அல்லது ஆகக் குறைந்தது அவ்வாட்சியின் ஒரு காலகட்டத்திலாவது எவ்வாறு இலங்கை சோழராட்சி முப்பட்டது என்பதனை அறியத் தருகின்றன. இரண்டாவதாக, இலங்கையில் சோழராட்சியின்போது, திருகோணமலை மாவட்டம் எத்தகைய முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கியது என அறிய உதவுவனவாகும். இந்த அம்சங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்குத் தமிழ் நாட்டில் முதலாம் ராஜேந்திரனால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட ஆட்சிமுறையினைப் பற்றிய அறிவு அவசியமாகின்றது.

ஶதலாம் ராஜேந்திரன் சோழப் பேரரசில் அதிகாரம், பெற்றபோது, தனது தந்தையினால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட ஏகாதிபத்திய நடவடிக்கைகளை விரிவுபடுத்தக் கருதிப் பலபோர் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் முன்னர் என்றுமில்லாதளவிற்குப் பேரரசு விரிவுபட்டதால் சோழப் பேரரசின் வெவ்வேறு பகுதிகளை ஆண்டுவருவதற்காக ராஜகுமாரர்களைப் பிரதிநிதிகளாக நியமிக்கும் வழக்கம் அவனால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இத்தகைய பிரதிநிதிகள் அனுப்பப்பட்டபோது, அவர்களது வம்சப் பெயரையும் மற்றும் அவர்கள் எந்தெந்த இராச்சியத்துக்கு அனுப்பப்பட்டார்களோ அந்தந்த இராச்சியத்தின் பெயரையும் குறித்து நின்ற விருதுப் பெயர்கள் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. பாண்டி நாட்டுக்கு ராஜப்

பிரதிநிதியாக அனுப்பப்பட்டவன் சோழபாண்டியன் என்ற வீரு
துப் பெயரைப் பெற்றபோது சேரநாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டவன்
சோழரேளன் என்ற விருதுப் பெயரையும் பெற்றிருந்தான். 32
இத்தகைய ஓர் ஆட்சி முறையினை முதலாம் ராஜேந்திரலூக்குப்
பின்னர் சோழப் பேரரசில் பதவிவகித்த முதலாம் ராஜாதிரா
ஜன் (1018-1044; 1044-1054), 33 பரகேசரிதேவராஜேந்திரன்
(கி. பி. 1052-64), 34 வீரராஜேந்திரன் (கி. பி. 1062-70) 35
ஆகியோரும் கடைப்பிடித்தார்கள். இத்தகைய ஓர் ஆட்சிமுறை
யைச் சோழமன்னர் இலங்கையைப் பொறுத்தளவிலும் கடைப்பிடித்தார்கள் எனக் கொள்ள முடிகின்றது. நாம் மேலே கவனி
த்த கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் கல்வெட்டிலும் வில்பபத்திரர்
கோவில் கல்வெட்டிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்
வரனும் சோழப் பிரதிநிதி ஒருவனே. பாண்டிநாட்டிலும் சேர
நாட்டிலும் இருந்த பிரதிநிதிகள் எவ்வாறு முறையே சோழபா
ண்டியன், சோழரேளன் என்ற விருதுப் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தார்களோ அதேபோல இலங்கையில் இருந்த ராஜப்பிரதிநிதி,
சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்ற விருதைப் பெற்றிருந்தான். சோழப் பேரரசில் பதவி வகித்த ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மன்னர்கள் (நால்வர்) ராஜப்பிரதிநிதிகளை அனுப்பி ஆட்சி செய்தார்கள் என அறிய முடிவதால் இவர்களில் எவர் சோழ இலங்கேஸ்வரனை இலங்கையில் நியமித்திருக்கலாம் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. ராஜப்பிரதிநிதிகளை அனுப்பி ஆட்சி செய்த மேலே குறிப்பிட்ட நான்கு மன்னர்களும் மிக நெருங்கிய அடுத்தடுத்த காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்தவர்களாகக் காணப்படுவதால் இவர்களின் சாசனங்களைக் கால அடிப்படையில் வேறுபடுத்துவது முடியாததொன்று கும். அத்துடன் வேறு விதங்களிலும் சாசனங்களை வேறுபடுத்தக் கூடிய முறையில் கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் கல்வெட்டிலோ வில்பபத்திரர் கோவில் கல்வெட்டிலோ தெளிவான தகவல்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும், கிடைக்கின்ற வேறு சில தக

32. T. N. Subramaniam, South Indian Temple Inscriptions (SITI), Madras Government Oriental Series—No. CLVII, III, pt. II, (Madras, 1957), பக். 40

33. மே. கு., பக். 39

34. மே. கு., பக். 40-41;

A. S. Ramanatha Ayyar, 'Chola Puram Records of Sundarasola-Pandya-deva', Travancore Archaeological Series (TAS), VI, pt. I, (Trivandrum, 1927), பக். 7

35. T. N. Subramaniam, மே. கு., பக். 43; A. S. Ramanatha Ayyar, மே. கு., பக். 7

வஸ்களின் உதவிகொண்டு, இச்சோழ இலங்கேஸ்வரன் யாரால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என விளங்கிக்கொள்ள முயற்சிக்கலாம்.

தம் பேரரசின் பல பகுதிகளுக்கும் ராஜப் பிரதிநிதிகளை நியமித்து ஆட்சி செய்தவர்களாக நான்கு சோழமன்னர்களைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொண்டாலும் நாம் முன்னர் கவனித்ததுபோன்று இத்தகைய முறையினை ஆரம்பித்து வைத்தவன் முதலாம் ராஜே ந்திரனவான். இவன் ஆரம்பித்து வைத்த இம்முறையினைப் பற்றிக் கவனித்த நீலகண்ட சாஸ்திரி, இக்காலமளவில் இலங்கை—பாண்டிய அரச வம்சங்களுக்கிடையில் நெருங்கிய வம்சத் தொடர்புகள் இருந்தனவென்றும் இவ்விரு பகுதிகளுக்குமிடையே காணப்பட்ட அரசியல் உடன்படிக்கையே இக்காலமளவில் ராஜப்பிரதி நிதிகளை நியமித்து ஆட்சி செய்யும் முறை இருந்தமைக்கு முக்கிய காரணம் என்றும் கூறியுள்ளார்.³⁶ வேங்கையா குறிப்பிடுகையில், ராஜேந்திரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அன்னியப் படையெடுப்புக்கள் பற்றிய அவனின் பரந்த திட்டமே இத்தகைய ஆட்சி முறை ஆரம்பிக்கப்பட்டமைக்குக் காரணம் எனக் கூறியுள்ளார்.³⁷ கே. வி. எஸ். ஐயர் இம்முறை பற்றித் தெரிவிக்கையில், பாண்டிநாடு அப்போது சோழப் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக்கப்பட்டது என்று கூறும் பாண்டியர் ஒருபோதும் சோழரால் முற்றுக்குத் தோற்கடிக்கப்படாதவர்களாய்ச் சோழரது மேலாதிக்கத்தை எதிர்த்துக் கலகம் செய்தார்கள்; அப்படியான கலகத்தை எதிர்நோக்குவதற்காகச் சோழப் பிரதிநிதிகள் பாண்டிநாட்டில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கூறியுள்ளார்.³⁸ மேலே தெரிவிக்கப்பட்ட மூன்று கருத்துக்களையும் ஆழமாகக் கவனிக்குமிடத்து அவற்றில் ஒருமைப்பாடு இருப்பதைக் கவனிக்கலாம். அதாவது பாண்டியர்களுடைய நடவடிக்கைகளை நிரந்தரமாகக் கண்காணித்துக் கொள்வதற்காகப் பிறபகுதிப் படையெடுப்புக்களில் தனது கவனத்தை ஈடுபடுத்தியிருந்த ராஜேந்திரன், பாண்டி நாட்டில் ராஜப்பிரதிநிதியை நியமித்திருந்தான் என்பதாகும். இதன் அடிப்படையில் கவனிக்கும்போது, இலங்கையில் சோழப் பிரதிநிதி நியமிக்கப்பட்டமைக்கும் அதுவே காரணமாகும். ராஜேந்திரன் இலங்கைமீது படையெடுத்து அதனை இனைத்துக்கொண்ட பின்னர் குறிப்பிடத்தக்க

36. K. A. Nilakanta Sastri, *The Pandyan Kingdom, From the Earliest Times to the Sixteenth Century*, (London, 1929), பக். 112, அடிக்குறிப்பு 1

37. மே. கு.

38. K. V. Subrahmanya Aiyar, 'Mannar Koyil Inscription of Jatavarman Sundara-Chola Pandyadeva', EI, XI, (Calcutta, 1911-12), பக். 293

வேறு படையெடுப்புக்களில் அதாவது கடல் கடந்த நாடுகளுக்கெதிராகத் தான் மேற்கொண்டிருந்த படையெடுப்புக்களில் தனது முழுக் கவனத்தையும் ஒருமுகப்படுத்திக் கொள்ளவும் மற்றும் இக்காலமளவில் பாண்டி வம்சத்தவருக்கும் இலங்கையருக்கு மிடையேயிருந்த நெருங்கிய வம்சத் தொடர்பின் முன்னேற்றத்தைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கும் ராஜப் பிரதிநிதி ஒருவனை இலங்கையில் நியமித்திருக்கலாம். இலங்கைக்கெதிரான சோழரின் ஆதிக்கப் படையெடுப்பு ராஜேந்திரன் ஆட்சியிலேயே முற்றுவிக் கப்பட்டது. அதுவும் அவனுடைய முப்பத்திரண்டு வருட ஆட்சியில் (1012—1044) மிக ஆரம்பத்திலேயே அதாவது ஐந்தாம் ஆண்டிலேயே முற்றுவிக்கப்பட்டது என்பது மாத்திரமன்றிச் 39 சோழப் பேரரசில் பதவி வகித்த ஏனைய மன்னர்கள் எவரைக் காட்டிலும் ஆகக் கூடுதலான படையெடுப்புக்களை மேற்கொண்ட வன் ராஜேந்திரன் ஆதலாலும் இலங்கையில் ராஜப் பிரதிநிதியை நியமிக்க வேண்டிய தவிர்க்க முடியாத தேவையொன்று அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் இந்த இடத்தில் நாம் இன்னை வைக்க வேண்டியுள்ளது. அதாவது ராஜப்பிரதிநிதிகளை அனுப்பி ஆட்சி செய்தவர்களாக நாம் அறியும் நான்கு சோழ மன்னர்களுக்குரிய சாசனங்களையும் கவனிக்குமிடத்து, ராஜாதிராஜனின் மெய்க்கீர்த்தியில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதனைத் தவிர ஏனைய மன்னர்களின் சாசனங்களில் எங்கேயாவது, இலங்கைக்கு ராஜப்பிரதிநிதி அனுப்பப்பட்டமை பற்றிய செய்தியில்லை. ராஜாதிராஜனின் மெய்க்கீர்த்தியில், பேரரசின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் அனுப்பப்பட்ட பிரதிநிதிகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

“தன் சிறிய தாதையுந் திருத்தமையனுங்
குறிகொள் தன் இளங்கோக் கிளையு நெறியுணர்
தன் திருப்புதல்வர் தம்மையுந் துன்றெழில்
வானவன் வில்லவன் மீனவன் கங்கன்
இலங்கையர்க் கிறைவன் பொலங்கழற் பல்வென்
கன்னகுச்சியர் காவலனெனப் பொன்னணி

38. இலங்கைக் கெதிராக ராஜேந்திரன் மேற்கொண்ட போர் ஸிகழ்ச்சிகள் அவனின் ஐந்தாம் ஆண்டுக்குரிய கல்வெட்டுக்கள் சிவவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அதேவேளையில் இவ்வாண்டுக்குரிய சாசனங்கள் சிவவற்றில் குறிப்பிடப்படாமலும் உள்ளன. இதனால் இலங்கைமீதான ராஜேந்திரன் மேற்கொண்ட போர் இந்த ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் நடைபெற்றிருக்கலாம். T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், பகுதி I, முன்றும் பதிப்பு, (அண்ணைமலை, 1958), பக். 151—52; K. A. Nilakanta Sastri, The Colas, பக். 199.

சுடர்மணி மகுடஞ் குட்டிப் படர்புகழ்
ஆங்கவர்க் கவர் நாடருளி" 40

இப்பகுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இலங்கையர்க்கிறைவன் என்பது, இலங்கைக்கனுப்பப்பட்ட ராஜப்பிரதிநிதியைக் குறித் திருக்கலாம் எனக் கொள்ள முடியும். இதுபற்றிய செய்தி மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியில் காணப்பட்டாலும், ராஜாதிராஜனுக்கு முற்படவும் பிற்படவும் ஆண்ட மன்னர்களும் இதே ஆட்சி முறையினைக் கடைப்பிடித்தார்கள் என அறிய முடிவதால் இவனும் இம்முறையினைக் கடைப்பிடித்தான் என்பதில் தவறில்லை. இம் மெய்க்கீர்த்தி குறிப்பிடும் இலங்கையர்க்கிறைவனை நமது கந்தாய்ச் சிவன் கோவில் கல்வெட்டுத் தரும் சோழ இலங்கேஸ்வரர் னுடன் அடையாளங் கண்டுகொள்ளலாமா என்பது பிரச்சினைக் குரியது. திட்டவட்டமாக அடையாளங் கண்டுகொள்ள முடியா விட்டாலும், இக்காலமாவில் வேறு சோழராஜப் பிரதிநிதியா ரும் இலங்கையில் இருந்ததற்கோ அன்றி ராஜேந்திரனின் சாசனங்களிலோ அல்லது ராஜாதிராஜனுக்குப் பிற்பட ஆண்டவர்களின் சாசனங்களிலோ இலங்கைக்கு ராஜப் பிரதிநிதிகள் அனுப்பப்பட்டமைக்கான குறிப்புகள் காணப்படாமையினாலும் ராஜாதிராஜனின் மெய்க்கீர்த்தி கூறும் இலங்கையர்க்கிறைவனை நமது சோழ இலங்கேஸ்வரர் னுடன் அடையாளங் கண்டுகொள்ள முடியும்.

ராஜாதிராஜனுக்குரிய மெய்க்கீர்த்தியில் இலங்கையர்க்கிறைவன் ஒருவன் கூறப்பட்டிருந்து அவனைச் சோழ இலங்கேஸ்வரர் னுடன் அடையாளங்காண முடிவதால் சோழ இலங்கேஸ்வரனை இலங்கைக்குப் பிரதிநிதியாக அனுப்பிய சோழப் பேரரசனை ராஜாதிராஜங்கைக் கொள்ள முடியுங்கா என்பதுவும் பிரச்சினைக் குரியதாகும். இதுபற்றிக் கவனித்த இந்திரபாலா, 'இலங்கையில் ஆட்சி நடத்திய சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்பான் முதலாம் ராஜாதிராஜனால் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட இலங்கையர்க்கிறைவன் என்பவனே என்று அடையாளங் காண இடமுண்டு என்றும் ஏனைய சோழ மன்னரின் சாசனங்கள் பல இலங்கையில் கிடைக்கும்போது ராஜாதிராஜனின் சாசனம் எதுவும் இலங்கையில் கிடைக்காமையாலும் ராஜாதிராஜன் காலத்தில்தான் சோழ இலங்கேஸ்வரன் ஆட்சி நடத்தியிருக்க வேண்டும் என்று கொள்ள

இடமுண்டு' என்றும் கூறியிருப்பது ஏற்கத்தக்கதொன்றன்று. 41 இப்பிரச்சினையை ஆழமாக தோக்கும்போது, ராஜாதிராஜன் சோழ இலங்கேஸ்வரனை இலங்கைக்கு அனுப்பினான் எனக் கூறுவது தவறாகத் தெரிகின்றது. ராஜாதிராஜன் தனது தந்தை ராஜேந்திரன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே அரசியல் விவகாரங்களைக் கவனிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்டவான். கிறிஸ்துவுக்குப் பிறப்பட்ட 1018ஆம் ஆண்டில் அதாவது ராஜேந்திரனின் ஏழாம் ஆண்டில் (1012—1018) நியமிக்கப்பட்டதிலிருந்து ஏறத்தான் இருபத்தாறு வருடங்கள் (1018—1044) தந்தையும் மகனுமே பேரரசின் சமையினைத் தாங்கிவத்தார்கள். 42 இந்த இடைப் பட்ட காலத்தில் ராஜாதிராஜன் பெற்றிருந்த நிலையினை விளங்கிக் கொள்ளும்போது, சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்ற பிரதிநிதியை இலங்கைக்கு அனுப்பியவன் ராஜாதிராஜன் அல்ல, ராஜேந்திரன் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

இலங்கையர்க்கிறைவன் பற்றிய குறிப்பைத் தரும் ராஜாதிராஜனின் மெய்க்கீர்த்தி அவனுடைய இருபத்தாறும் ஆண்டுக்குரியதாகும். 43 இந்த மெய்க்கீர்த்தி மாத்திரமன்றி, ராஜாதிராஜனின் மெய்க்கீர்த்திகொண்ட சாசனங்கள் எல்லாம் அவனது இருபத்தாறும் ஆட்சியாண்டிலிருந்தே கணக்கிடப்படுகின்றன. ராஜேந்திரனின் ஆட்சியின் முடிவு கி. பி. 1044 ஆதலால் ராஜேந்திரன் ஆட்சி முடிவுக்குப் பின்னரே மெய்க்கீர்த்திகளை வெளியிடும் உரிமையினை ராஜாதிராஜன் பெற்றிருக்கிறான் எனக் கொள்ள வேண்டும். இக்காலமளவில் ராஜாதிராஜன் பெற்றிருந்த நிலைபற்றிக் கவனித்த ஹுல்ல்ஸ் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“ராஜாதிராஜன் தனக்கு முற்பட இருந்தவனின் (முதலாம் ராஜேந்திரன்) துணையரசனாக இருந்திருக்கிறார்கள் எனத் தொன்றுகின்றது. ராஜேந்திரனின் இறப்புக்கு முன்னர் அவன் சுதந்திரமான முறையில் அரச கடமை களைச் செய்திருந்திருக்க முடியாது. இந்த முடிவானது, இதுவரை ராஜாதிராஜனுக்குச் சேர்ந்தவையாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சாசனங்கள் எல்லாம் அவனுட்சியின் பிறப்பட்ட காலத்தனவாக அதாவது 26ஆம் ஆண்டுக்கும் 32ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்துக்குரியனவாகவே காணப்படுவதுடன் பூரணமாக ஒத்திருக்கின்றது.” 44

41. கா. இந்திரபாலா, ‘கந்தளாயிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு’, பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை நூற்றிண்டு விழா மலர், (தெல்லிப்பழை, 1972), பகுதி II, பக். 1—9

42. K. A. Nilakanta Sastri, *The Colas*, பக். 196

43. T. N. Subramaniam, மு. கு., பக். 40

44. E. Hultzsch, ‘Inscriptions at Manimangalam’, SII, III, pt. I, பக். 52

ஹல்ஸ் இக்கருத்தைத் தெரிவித்த காலத்தில், திருக்குக்குன்றம் என்ற இடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இருபத்தாறும் ஆட்சியாண்டுக்குரிய கல்வெட்டே (172 of 1894) ராஜாதிராஜனின் அதிமுந்திய கல்வெட்டாகக் காணப்பட்டது. சுதந்திரமான முறையில் சாசனங்களை வெளியிடும் உரிமையை ராஜாதிராஜன் தனது இருபத்தாறும் ஆட்சியாண்டிலிருந்துதான் பெற முடிந்தது எனக் கொள்ளது கஷ்டமாக இருந்தாலும் 45 தனது சாசனங்களில் மெய்க்கீர்த்திகளைப் பொறிக்கும் உரிமையைத் தனது இருபத்தாறும் ஆட்சியாண்டுக்கு முன்னர் அதாவது தன் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்தில் (1044க்கு முன்னர்) பெற்றிருக்கவில்லை என்றாம். நமது இக்கருத்து இன்னேர் விதத்திலும் உறுதிப்படுத்தப்படுவதனைக் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் சோழப் பேரரசரினால் ராஜப்பிரதிநிதியாக அனுப்பப்பட்டவர்களாக நாம் அறியும் ஜடாவர்மன் சுந்தர சோழபாண்டியன், மாறவர்மன் விக்கிரம சோழபாண்டியன், ஜடாவர்மன் வீரசோழபாண்டியன், மாறவர்மன் பராக்கிரம சோழபாண்டியன் ஆகியோருக்குச் சேர்ந்ததாக நமக்குக் கிடைக்கும் சாசனங்கள் எதிலும் மெய்க்கீர்த்திப் பாகம் காணப்படவில்லை. 45அ இதிலிருந்து நாம் கொள்ள முடிவது, ராஜப்பிரதிநிதிகளாக நியமிக்கப்பட்டவர்கள் மெய்க்கீர்த்தி வெளியிடும் உரிமை மறுக்கப்பட்டவராயிருந்திருக்க வேண்டும் என்பதே. இத்தகைய நிலையிலேயே ராஜாதிராஜனுக் தனது தந்தையின் கீழ் இருபத்தாறு வருடங்கள் இருந்திருக்கிறான் என வேண்டும்.

இது இவ்வாறுக்கச் சோழ இலங்கேஸ்வரனின் கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் கல்வெட்டில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வானசாஸ்திரத் தரவுகளைக் கொண்டு கவனிக்கையில், பத்தாம் ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட அக்கல்வெட்டின் காலம் கி. பி. 1033 ஆக அல்லது கி. பி. 1047 ஆக இருக்க வேண்டும். 46 அப்படியானால்

45. ஏனெனில் மெய்க்கீர்த்திகளைக் கொண்டிராத போதிலும், இவ்வாண்டுக்கு முற்பட்ட, முதலாம் ராஜாதிராஜனுக்குச் சேர்ந்த சில கல்வெட்டுக்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. Annual Report on South Indian Epigraphy (ARE), for 1922–23, 124 of 1922; 241 of 1927; 245 of 1929

45அ. A. S. Ramanatha Ayyar (Editor), XII, XIV, (Madras, 1962), Nos. 131—197, பக். 68—112.

46. L. D. Swamikannu Pillai, An Indian Ephemeris A. D. 700 to A. D. 1799, III, A. D. 1000 to A. D. 1199, Published Under the Authority of the Government of Madras, (Madras, 1922), பக். 68, 96; கா. இந்திரபாலா, கந்தளாயிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு, பக். 2

சோழ இலங்கேஸ்வரன் ஆட்சி செய்யத் தொடங்கிய காலம் ஓன் றில் கி. பி. 1023 (1033—10) அல்லது கி. பி. 1037 ஆலம் (1047—10). இந்த இடத்தில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய மிக முக்கியமானதொன்று, மேலே கவனித்த இரு ஆண்டுகளிலும் (1023, 1037) சோழ இலங்கேஸ்வரனின் ஆட்சியாரம்ப ஆண்டு எதுவெனத் திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாவிட்டாலும், இவ்விரு ஆண்டுகளும் ராஜேந்திரன் ஆட்சிக்குட்பட்ட ஆண்டுகள் என்பது மிகத் தெளிவு. இதிலிருந்து நாம் அறிவது, பேரரசன் ராஜேந்திரனுடன் ராஜாதிராஜன் இனையாட்சி செய்த காலத்து லேயே சோழ இலங்கேஸ்வரன் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டான் என்பதாகும். இக்கால கட்டத்தில் மெய்க்கீர்த்தி பொறிக்கும் உரிமை மறுக்கப்பட்டிருந்த ராஜாதிராஜன், ராஜப்பிரதிநிதியை நியமிக்கும் உரிமையைப் பெற்றிருந்திருப்பான் எனக்கூற முடியாது. ஆதலால் ராஜேந்திரனே தனது ஆட்சிக் காலத்தின் போது, சோழ இலங்கேஸ்வரனை இலங்கையில் நியமித்தான் எனக்கொள்ள வேண்டும். இதுவரை கவனித்தவற்றைச் சுருக்க மாகக் கூறுமிடத்து, தான் மேற்கொண்டிருந்த பரந்த ஏகாதிபதி யத் திட்டங்களைச் செவ்வனே நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தனக்குதவியாக ராஜேந்திரன், சோழ நாட்டிலும் பாண்டிநாட்டிலும் முறையே ராஜாதிராஜனையும் ஐடாவர்மன் சுந்தர சோழ பாண்டியன் எனப்பட்டவனையும் நியமித்திருந்தது போல இலங்கையிலும் சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்பானை திய மித்திருந்தான் எனக்கூறலாம். தந்தையுடன் சேர்ந்து தான் பேரரசில் ஆண்ட காலத்தில், தந்தையால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளைத் தான் தனியாட்சி செய்தபோது, ராஜாதிராஜன் தனது மெய்க்கீர்த்திகள் சிலவற்றில் பொறித்திருக்கவேண்டும். இவ்வாறே, இலங்கையர்க்கிறைவன் என்ற குறிப்பு, ராஜாதிராஜனின் மெய்க்கீர்த்தியில் காணப்படுவதற்கான ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுக்கலாம்.

சோழ இலங்கேஸ்வரன் பற்றிய குறிப்பினைத் தருகின்ற இரு கல்வெட்டுக்களும் ஒரு மாவட்டத்திலேயே அதாவது திருகோணமலை மாவட்டத்திலேயே கிடைத்துள்ளமையாலும் திருகோணமலை மாவட்டத்தைத் தவிர வேறு எந்த மாவட்டத்திலும் இதுவரை சோழப் பிரதிநிதிக்குரிய கல்வெட்டு ஒன்றும் கிடைக்க வில்லையாதலாலும், சோழ இலங்கேஸ்வரன் சோழப் பிரதிநிதியாக இலங்கையில் ஆட்சி செய்தபோது அவனது தலைமைத்தானம், திருகோணமலை மாவட்டத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும் எனக்கொள்ளத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் இந்த இடத்தில் நாம் கவ

னிக்க வேண்டியது, சோழராட்சி இலங்கையில் நடைபெற்ற கி. பி. 1017க்கும் 1070க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், ஒரு காலப் பகுதியில் தான் ராஜப்பிரதிநிதி நியமிக்கப்பட்டான் அல்லது மாறி மாறி ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்களா, அப்படியானால் எத்தனை பிரதிநிதிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்பனபோன்ற பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள நமக்கு ஆதாரங்கள் எதுவுமில்லை. இந்நிலையில், சமீபத்தில் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் கிடைத்துள்ள இரு கல்வெட்டுக்கள் தரும் குறிப்புக்களின் உதவியுடன் மாத்திரம் சோழரின் தலைமைப்பீடம், இலங்கையில் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில்தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற ஒரு கருத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்வது தவறாகும். இருந்தும், சோழப் பிரதிநிதி பற்றிக் குறிப்பிடும் கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் கல்வெட்டிலும், ஏறத்தான் இக்காலத்துக்குச் சேர்ந்த வேறு கல்வெட்டுக்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள சிலதக வல்களும் சோழரின் தலைமைப்பீடம் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ள உதவுகின்றன.

கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் கல்வெட்டின் ஆரூவது வரியில் “ராஜராஜச் சதுரவேதி மங்கலத்து ராஜராஜப் பிரமதேயம்” என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. இச்சாசனத்தில் மாத்திரமன்றித் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஏறத்தாள ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய காலத்துக்குரிய மூன்று கல்வெட்டுக்களில் சதுரவேதி மங்கலம், பிரமதேயம் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவை நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட முதலாம் விஜயபாஹாவுக்குரிய பளமோட்டைச் சாசனம், இரண்டாம் கஜபாஹாவின் கந்தளாய்ச் சாசனம், நில்ஸங்க மல்லவின் கந்தளாய்ச் சாசனம் ஆகியனவாகும். அதே நேரத்தில் யாழ்ப்பாளை மாவட்டத்திலோ அல்லது வேறு எந்த மாவட்டத்திலோ இத்தகைய பிரமதேயங்கள் சோழர் காலத்திலும் அதற்கு முற்பட்ட பிறப்பட்ட காலங்களிலும் இருந்ததற்குச் சான்றில்லை. இந்தச் சதுரவேதிமங்கலம் என்ன என்பது விளக்கப்படவேண்டிய தொன்று. தென்னிந்திய சாசனங்கள் பலவற்றில் இதுபற்றிய குறிப்புகள் அடிக்கடி இடம் பெறுகின்றன. அச்சாசனங்களில் காணப்படும் சதுப்பேதிமங்கலம், சருப்பேதிமங்கலம், சதுரவேதி மங்கலம் ஆகியன, பெரும்பாலும் வரியில்லாமல் வழங்கப்பட்டிருக்கும் (நாலு) வேதம் தெரிந்த பிராமணர்களின் குடியிருப்புக் கிராமத்தைக் குறிப்பனவாகும்.⁴⁷ இத்தகைய ஒரு பிராமணக் குடியேற்றம் கந்தளாயில் சோழர் காலத்தில் இருந்தது என்பதனை

அறிய முடிந்தாலும், இதன் தன்மையினை அதாவது பெரியளவில் அமைந்திருந்ததா அல்லது சிறிய குடியேற்றமாக இருந்ததா என்பதைனே அறிந்துகொள்ளக் குறிப்பிட்ட சாசனங்களில் நேரடி யான தகவல்கள் எதுவுமே கிடைக்கவில்லை. இருந்தும் கிடைக்கின்ற சந்தர்ப்ப சான்றுகளைக் கொண்டு கவனிக்கையில், சோழர் காலத்திலிருந்த இக்குடியேற்றம் பெரிய குடியேற்றமாக இருந்திருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ளலாம்.

பல்லவர் காலத்துக் கோணேஸ்வரக் கோவிலின் வரலாற்றைக் கவனித்தபோது, அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிற்கும் இலங்கைக்குமிடையே நெருங்கிய பண்பாட்டுத் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்ததென்றும் இப்பண்பாட்டுத் தொடர்பின் பாதிப்புக்குக் குறிப்பாகத் திருகோணமலை மாவட்டம் உள்பட்டிருந்ததென்றும் கவனிக்க முடிந்தது. பல்லவர் காலத்தில் அதன் புகழ் தென்னிந்தியாவுக்கும் பரவத்தக்க வகையில், கோணேஸ்வரக் கோவில் குறிப்பிடத்தக்களவிற்குப் புகழ்பெற்று விளங்கியமையால் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பிராமணர் எனப்பட்டோர் வந்து இங்கு குடியேறியிருப்பார்கள் எனக் கூறுவதில் தவறில்லை. பல்லவர் காலத்தைவிடச் சோழர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டுடன் இலங்கையின் பண்பாட்டுத் தொடர்பு பெருமளவுக்கு அதிகரித்தபோது சோழரின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்ந்ததாகக் கொள்ள முடிகின்ற திருகோணமலை மாவட்டத்திலிருந்த பிராமணர் குடியேற்றத்திலும் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இக்குடியேற்றம், இலங்கையில் சோழராட்சியின்போது ராஜராஜச் சதுரவேதி மங்கலம் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. இங்கு கவனிக்கவேண்டியது, ராஜேந்திரன் அல்லது சோழ இலங்கேஸ்வரன், இக்குடியேற்றத்தினைத் தனது வம்சத்து முதல் பேரரசன் ராஜராஜனின் பெயரால் அழைத்துக்கொண்டான் அல்லது ராஜராஜன் இப்பகுதியைத் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்த போது இப்பகுதியிலிருந்த பிராமணக் குடியேற்றத்துக்குத் தனது பெயரை வைத்திருக்கலாமா என்பதாகும். இப்பிரச்சினையை விளங்கிக் கொள்ளல் இலகுவன்று. இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட முதலாம் ராஜராஜனுக்குச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது மிகக் குறைவாகும். 1891ஆம் ஆண்டு க்குரிய இலங்கையின் தொல்பொருளியல் அறிக்கையில் ராஜராஜனுக்குரிய மூன்று கல்வெட்டுக்கள் பதவியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை பற்றிய செய்தி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.⁴⁸ தமிழ் நாட்டுக்கு மிகக் கிட்டவாக இருக்கும் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில்

இதுவரை ராஜராஜனுக்குச் சேர்ந்த கல்வெட்டு ஒன்றும் கண்டு பிழிக்கப்படவில்லை. அண்மையில் கோணேஸ்வரக் கோவிலின் வளவில் இம்மன்னனுக்குரிய கல்வெட்டு ஒன்று கண்டுபிழிக்கப்பட்டது. இதுவே நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட கோணேஸ்வரக் கோவில் கல்வெட்டாகும். துரதிரஷ்டவசமாக இக்கல்வெட்டு, ஒரு முழுக் கல்வெட்டின் உடைந்த துண்டாக இருந்தாலும் சில விதங்களில் முக்கியத்துவம் பெற்றதாகும். கிழக்கு மாகாணத்தில் இதுவரை கிடைத்துள்ள மிகக் காலத்தால் மூந்திய தமிழ்க் கல்வெட்டு என்ற வகையிலும், இலங்கையில் இதுவரை கிடைத்துள்ள ராஜராஜனுக்குரிய கல்வெட்டுக்களுள் காலத்தால் முந்திய கல்வெட்டு என்ற வகையிலும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. ராஜராஜனின் ஆரம்ப கவனம் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் இருந்தபோது அப்பகுதிப் பிராமணக் குடியேற்றத்துக்குத் தனது பெயரை வைத்து ராஜராஜச் சதுர்வேதி மங்கலம் என அழைத்திருக்கலாம். இக்குடியேற்றம் சோழராட்சியைத் தொடர்ந்து அழிந்தபோகாது ஆகக் குறைந்தது நிஸ்ஸங்கமல்லவேன் ஆட்சிக் காலம் வரை (1187—1196) நிலைபெற்றதனை அறியலாம்.

கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் கல்வெட்டுக்கு அடுத்ததாக இக்குடியேற்றம் பற்றி நாம் அறிகின்ற அடுத்த தகவல் முதலாம் விஜயபாலூவின் பளமோட்டைச் சாசனத்தில் உள்ளதாகும். அச்சாசனத்தில், ஸ்ரீ விஜயபாலூ தேவராண அரசர் சிறி சங்க போதியின் 42ஆம் ஆண்டில் விஜயராஜச் சதுர்வேதி மங்கலம் என அழைக்கப்பட்ட கந்தளாயிலுள்ள தென் கைலாசம் என்ற கோவிலில் இருக்கும் சிறி விஜயராஜேஸ்வரம் உடையார்⁴⁹ என்ற கடவுளுக்குக் காராம்பச் செட்டு யஞ்சியகிரமவிட்டன் என்ற பிராமணன் இறந்தபோது அவனின் நினைவாக, அவன் மனைவி நாகைச் சாணி என்பவளால் கொடுக்கப்பட்ட தானம் பற்றிக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.⁵⁰

49. விஜயபாலூவின் சாசனத்தில் குறிப்பிடப்படுவதனைக்கொண்டு இக்கோவில் விஜயபாலூ காலத்தது எனக்கூறப்படுவது (S. Paranavitana, 'Civilization of the Polonnaruwa Period (continued); Religion, Literature and Art', UCHC, I, pt. II, p. 563; கா. இந்திரபாலா, இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக்கலை, p. 26) ஏற்கத் தக்கதன்று. விஜயபாலூ, தனக்கு முன்னிருந்த சில நிறுவனங்களின் பெயர்களைத் தன் பெயர்கொண்டு மாற்றி அமைத்தவனாக அறியப்படுவதால், முன்பிருந்த கோவில் ஒன்றுக்கு இவனுல் வைக்கப்பட்ட பெயராக இருக்கலாம் இந்த 'விஜயராஜ ஈஸ்வரம்' என்பது. இக்கோவில் சோழர் காலத்தில் கட்டப் பட்டது என்றாலும் அக்கருத்தைப் புறக்கணிக்க முடியாது.
50. S. Paranavitana, A Tamil Slab-Inscription from Palamottai, p. 192.

சோழராட்சியை இலங்கையிலிருந்தும் நீக்கி அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டபோதுவிஜயபாஹூ ஏற்படுத்திக்கொண்டமாற் றங்களுள் சில பெயர் மாற்றங்களும் ஆடங்குகின்றன. / உதாரணமாகப் பொல்லனருவைக்குச் சோழரால் வைக்கப்பட்ட பெயரை மாற்றி அதனை விஜயராஜபூரம் என அழைத்துக்கொண்டான். இதனைப் பொல்லனருவையிலுள்ள வேளைக்காரச் சாசனத்தில் இடம்பெறும் ‘‘நியோகித்துப் புலநரியான விஜயராஜபூரத்து எடுப்பித்து’’ என்ற தொடரினால் அறியலாம். ⁵¹ இதுபோன்று கந்தாயிலிருந்த ராஜராஜச் சதுரவேதி மங்கலம் என்ற பிராமணைக்குடியேற்றத்தையும், விஜயராஜச் சதுரவேதிமங்கலம் எனப் பெயர் மாற்றி அழைத்துக் கொண்டான். வெல்கம் விஹாரை என்ற பெளத்தபள்ளியை ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என மாற்றிக் கோழர் ஆதரித்ததுபோல விஜயபாஹூவும் இப்பிராமணைக் குடியேற்றத்தின் பெயரை மாற்றி அதனை ஆதரித்துள்ளான் எனக் கொள்ள வேண்டும். / இக்குடியேற்றம் பற்றிய தகவலைத்தரும் விஜயபாஹூவின் கல்வெட்டு அவனது நாற்பத்திரண்டாம் ஆண்டுக்குச் சேர்ந்ததாகையால் குறிப்பிடத் தக்க காலத்துக்கு அவனது ஆதரவுக்குள்ளான குடியேற்றமாக இருந்திருக்கின்றது எனலாம். இக்காலத்துச் குழந்தையைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, இக்குடியேற்றத்துக்கு விஜயபாஹூ அளித்த ஆதரவு குறிப்பிடத் தக்கதாகும். சோழரிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டபோது, சோழராட்சிக் காலத்தில் தளர்ச்சியடைந்த புத்தமதத்திலை நன்னிலைப்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளை விஜயபாஹூ மேற்கொண்டிருந்தான். பர்மிய அரசனிடம் தூதனுப்பி அந்த நாட்டிலுள்ள கற்றுத் தேர்ந்த பிக்குகளை இலங்கைக்கு அனுப்புமாறு வேண்டிக் கொண்டான். / இவற்றைத் தவிரத் தனது அரண்மனைக்கு வடக்கே தந்த தாதுக் கோபுரத்தைக் கட்டினான். நகரப்புறத்திலும் அலஹூர மாவட்டத்திலும் புதிய விஹாரங்களை அழைத்தான். சீர்குலைந்திருந்த மற்றும் சோழரால் தாக்கப்பட்ட புத்த விஹாரங்களைப் புதுப்பித்தான். அத்துடன் அவற்றுக்கு ஆதரவளிக்கும் கிராமங்களைச் சீர்திருத்தியமைத்தான். சுருக்கமாகக் கூறினால், புத்தமதத்தைப் புத்துயிர் பெறச் செய்தல், அழிவுக்குள்ளான புத்த கோவில்களைப் புதுப்பி த்தல், சமயநிறுவனங்களுக்கு வருமானமளித்தல், புத்த பிக்குகளை ஆதரித்தல் ஆகியன இக்காலமாவில் விஜயபாஹூ மேற்கொண்ட குறிப்பிடத்தக்க சமய நடவடிக்கைகளாகக் காணப்பட்டன. ⁵² சாதாரண சூழ்நிலையில் புத்தமதத்தை நன்னிலைப்

51. H. Krishna Sastri, SII, IV, (Madras, 1923), பக். 492, இல. 1396

52. C. W. Nicholas and S. Paranavitana, மு. கு., பக். 194—95

படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தால், பிராமணக் குடியேற்றத் தை அவன் ஆதரித்தமையை வியப்பதற்கில்லை. ஆனால் சோழருக் கெதிராகக் குறிப்பிடத் தக்களவு படையெப்புக்களை மேற்கொண்டு, சோழராட்சியில் தளர்வுபெற்றிருந்த பெளத்த மதத்தை நன்னிலைப்படுத்தத் தீவிரமான முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்த விஜயபாஹா, கந்தளாயிலுள்ள பிராமணக் குடியேற்றத்தை ஆதரித்தான் எனக் கூறுகையில் அதற்கோர் தக்க காரணம் இருந்திருக்கவேண்டும். இதற்குக் கொடுக்கக்கூடிய காரணம், இக் குடியேற்றம் குறிப்பிடத் தக்களவில் விஜயபாஹாவின் கவனத்தை ஈந்திருக்கின்றது என்பதாகும். இக்குடியேற்றத்துக்கெதிராக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது தனதாட்சியைப் பொறுத்துப் புத்திசாலித்தனமல்ல என விஜயபாஹா உணர்ந்திருக்க வேண்டும். இவ்விளக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாக இருந்தால், இக் குடியேற்றம் குறிப்பிடத் தக்க பெரிய குடியேற்றமாக—அதிகார முள்ள குடியேற்றமாக இருந்திருக்கின்றது எனலாம். விஜயபாஹாவின் காலத்துக்குப் பின்னர், இக்குடியேற்றம் பற்றிய அடுத்த தகவல் இரண்டாம் கஜபாஹா (1132—1153)விற்குரிய கந்தளாய்ச் சாசனத்தில் காணப்படும்.

‘சிவஸ்தி ஸ்ரீ ஸங்க—
கெஸ் வரன் க—
ஜ பாஹா தெவர்
கந்தளாய் பிர—
ஹம் தெயம்பிடி
நடந்த டு—
மி இடையர்’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 53

கிடைக்கின்ற தகவல்களைக்கொண்டு பார்க்கும்போது திருகோணமலை மாவட்டத்துக்கும் இரண்டாம் கஜபாஹாவிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்திருக்கின்றது என அறியலாம். சூலாவங்ஸ கூறுவதற்கிணங்க அவனது வசிப்பிடம் கொத்தஸாற (திருகோணமலை) மாவட்டமாகும். 54 இம்மாவட்டத்தில் கஜபாஹாவின் படைகளுக்கும் பராக்கிரமபாஹாவின் படைகளுக்குமிடையில் போராட்டம் நடைபெற்ற பின்னர் கஜபாஹாவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கப் பராக்கிரமபாஹா தனது படைகளுடன் திரும்பிச் சென்றபோது கஜபாஹா கந்தளாயில் தனது வசிப்பிடத்தை அமைத்துத் தன் வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியை அங்கு

53. K. D. Swaminathan, ‘An Inscription of Gajabahull,’ CHJ, Tenth Anniversary Number, Nos. I to 4, (July, 1960 to April, 1961), பக. 43—46; A. Veluppillai, CTI, II, பக. 37

54. The Culavamsa, I, LXXI, பக. 315

கழித்துக் கொண்டான். 55 மேலும் கந்தளாயில் இம்மன்னனுக்குரிய இன்னேர் தமிழ்க் கல்வெட்டும் 56 திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள மாங்கனைய் என்ற இடத்தில் மற்றென்றும் கிடைத்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. 56அ இக்காலமாவில் அவன் மேற்கொண்ட பண்பாட்டு நடவடிக்கைகள் குறித்துச் சமகாலக் குறிப்புக்களில் தகவல்கள் கிடைக்காமையால் இங்குள்ள பிராமணக் குடியேற்றத்தைப் பொறுத்து அவன் எவ்வாறு நடந்துகொண்டான் எனத் தெரியவில்லை. ஆனால் பிற்பட்ட காலத்து நால்கள் சிலவற்றிலிருந்து அவன் கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்கு அளித்த ஆதரவு பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிவதால், 57 இப்பிராமணக் குடியேற்றத்துக்கும் அவன் ஆதரவளித்திருப்பான் என்னலாம். கஜபாஹூவின் கந்தளாய்ச் சாசனம் பற்றிக் கவனித்த வேலுப்பின்னை, குறிப்பிட்ட பிராமணக் குடியேற்றம் பற்றிக் கூறுகையில் ‘கந்தளாய்க் கிராமத்தை இரண்டாம் கஜபாஹூ ஒரு பிரமதேயமாக்கினான் எனத் தோன்றுகிறது’ எனக் கூறியுள்ளமை (பக. 38) தவறாகும். அவர் இக்கருத்தைத் தெரிவித்த காலத்தில் ‘கந்தளாய் ராஜராஜச் சதுரவேதி மங்கலம்’ பற்றிய குறிப்பினைத் தரும் சிவன் கோவில் கல்வெட்டைப் பற்றி யறிய வாய்ப்பேற் படாதிருந்திருக்கலாம். இருந்தும் கஜபாஹூவின் காலத்துக்கு முற்பட்டதும் 1933ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டதுமான விஜயபாஹூவின் பள்மோட்டைச் சாசனத்திலேயே நாம் முன்னர் கவனித்ததுபோலக் கந்தளாயில் பிராமணக் குடியிருப்புக் கிராமம் இருந்ததற்குத் தெளிவான தகவல் உண்டு. ஆதலால் கந்தளாய்க் கிராமத்தைக் கஜபாஹூ ஒரு பிரமதேயமாக்கினான் எனக் கொள்ளாது முற்பட்ட இக்குடியேற்றம் தொடர்ந்து கஜபாஹூ காலத்திலும் நிலைபெற்று அரசு ஆதரவைப் பெற்றது எனக் கொள்வதே சரியாகும்.

இரண்டாம் கஜபாஹூவின் காலத்துக்குப் பின்னரும் இக்குடியேற்றம் தொடர்ந்து நிலைபெற்றிருந்தத்தனை அறியலாம். நிஸ்ஸங்கமல்லவின் கந்தளாய்க் கல்லாசனக் கல்வெட்டில் அரசனின்

55. C. W. Nicholas and S. Paranavitana, மு. கு., பக. 210

56. H. Krishna Sastri, மு. கு., பக. 492, இல. 1397

56அ. K. Kanapathipillai, மு. கு., பக. 12-14; S. Pathmanathan, மு. கு. பக. 81—88.

57. ஆ. சண்முகரத்தினையர் (பதிப்பாசிரியர்), திருகோணசல புராணம், (யாழ்ப்பாணம், 1909), கயவாகு படலம், பக. 170—178; பு. பொ. வைத்தியவிங்க தேசிகர் (பதிப்பாசிரியர்), கோணேசர் கல்வெட்டு, (யாழ்ப்பாணம், 1916), தகழினகலாசபுராணத்தோடு இணைக்கப்பட்டுள்ள பாகம்.

(நில்லங்க மல்லவின்) வேண்டுகோளுக்கிணங்கச் ‘சதுர்வேதி பிராஹ்மபுரம்’ (நாலு வேதம் தெரிந்த பிராமணர்களின் நகர்) என்ற இடத்தில் பார்வதி சத்திரம் கட்டப்பட்டுள்ளமை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது / இக்குறிப்புப் பற்றிக் கவனித்த விக்கி ரமஸிங்க ‘தற்போது நாம் கவனிக்கின்ற கல்லாசனம் ஆரம்பத்தி விருந்து கந்தளாய்க்கேயுரியதாக இருந்தால் இந்த நகர் ஒரு கால த்தில், பெரும்பாலும் பிராமணர் அதிகமாகக் குடியேறியிருந்த சதுர்வேத பிரமபுர என அழைக்கப்பட்ட நகராக இருந்திருக்க வேண்டும்’ எனக் கூறியுள்ளார்.⁵⁸ கந்தளாயில் சதுர்வேதி மங்கலம் ஒன்று இருந்திருக்கலாமென விக்கிரமஸிங்க சந்தேகத்துடன் தெரிவித்த கருத்தில் எதுவித தவறுமில்லை. காரணம், இக்கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்ட காலத்தில், மேலே நாம் கவனித்த கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் சாசனம், பளமோட்டைச் சாசனம், கஜபாஹாவின் கந்தளாய்ச் சாசனம் ஆகியன கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. கந்தளாயிலுள்ள சதுர்வேதமங்கலம் பற்றி நமக்குக் கிடைக்கும் ஆகப் பிந்திய சாசனத் தகவல், நில்லங்கமல்லவின் சாசனம் தரும் தகவலாகும். இச்சதுர்வேதமங்கலம் பற்றி இதுவரை கவனித்தவற்றை நோக்கும்பொழுது, இக்குடியேற்றத்தின் முற்பட்ட நிலைபற்றித் தெளிவாக அறிய முடியாவிட்டாலும், முதலாம் ராஜராஜன் காலத்திலிருந்து ஆகக் குறைந்தது நில்லங்கமல்லவின் ஆட்சிக்காலம் வரை கந்தளாயில் பிராமணக்குடியேற்றம் தொடர்ந்து நிலைபெற்று வந்தது என்றும், இக்குறிப்பிட்ட காலத்தில், இலங்கையில் ஆட்சி அதிகாரம் பெற்றேர் இக்குடியேற்றத்துக்கு ஆசரவளித்தமையைக் கவனிக்கும்போது இது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பெரிய குடியேற்றமாக—அதிகாரமிக்க குடியேற்றமாக இருந்திருக்கின்றது என்றும் கொள்ள முடியும், இக்குடியேற்றம் பெரியளவினதான—அதிகாரம் பெற்றதொன்றுக் குறைந்திருக்கின்றது என்ற மேற்படி நமது கருத்தை மேலும் வலுப்படுத்தத் தக்கதாகக் கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் கல்வெட்டுத் தரும் வேறு சில தகவல்களும் உதவுகின்றன. தென்னிந்தியச் சாசனங்கள் பலவற்றில் அடிக்கடி பெருங்குறி, பெருங்குறிச் சபை, பெருங்குறி மஹா சபை ஆகியவைபற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெறுகின்றன. ⁵⁹ அவை பற்றிக் கிடைக்கின்ற தகவல் களைக் கொண்டு அச்சபைகள் அதிகாரமிக்க சமைகளாக விளங்கியமையைக் காணலாம். அச்சபைகளையொத்த விதத்திலே கந்தளாய்ப் பிராமணக் குடியேற்றத்திலும் பெருங்குறிப் பெரு

58. D. M. de Z. Wickremasinghe, 'Kantalai Gal-Asana Inscription of Kitti Nissanka-Malla (1187-1196 A. D.),' EZ, II, No. 42, (London, 1928), பக். 284

59. T. N. Subramaniam, மு. கு., பக். 1469

மக்கள் எனப்பட்ட சபையினர் இருந்து தீர்மானம் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டமைபற்றியறியலாம். சிலவேளைகளில், அங்கிருந்த சபையே திருகோணமலை மாவட்ட விவகாரங்கள் பலவற்றைக் கவனிக்கும் சபையாகவும் இருந்திருக்கலாம். இது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக இருந்தால் இக்குடியேற்றம் அதிகாரமிக்க குடியேற்றமாக இருந்திருக்கின்றது என்ற கருத்து மேலும் வலுப்படுத்தப்படுவதனைக் காணலாம்.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் ஏற்பட்டிருந்த சோழ ஆதிக கத்தின் பாதிப்பினைப் பற்றி நாம் இதுவரை கவனித்தவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறலாம். இலங்கையின் வேறெந்த மாவட்டத்திலும் கிடைக்காதளவிற்குக் கூடுதலான சோழக் கல்வெட்டுக்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கிடைத்துள்ளமையாலும் இலங்கையில் சோழப் பேரரசின் சார்பில் ஆட்சி நடத்திய சோழப் பிரதிநிதி பற்றிக் கிடைத்த இருக்கல்வெட்டுக்களும் இம்மாவட்டத்திலேயே கிடைத்துள்ளமையாலும் மற்றும் பெரிதானதும் அதிகாரமிக்கதுமான பிராமணக் குடியேற்றம் ஒன்று இம்மாவட்டத்திலே இருந்து வந்துள்ளமையாலும் சோழராட்சியின் மிகக் கூடிய பாதிப்புக்குள்ளான மாவட்டம் திருகோணமலை மாவட்டம் என்று கொள்ளலாம். இதனைக் கொண்டு இலங்கையில் சோழராட்சியின்போது, பாதுகாப்பு நோக்கின் அடிப்படையில் பொல்லனருவை சோழரது தலைநகராக இருந்தபோதிலும் அவர்களின் உண்மையான தலைமைத் தானமாகத் திருகோணமலை இருந்திருக்க வேண்டும் எனவும் அறியலாம். இவ்வாறுகத் திருகோணமலை மாவட்டம், இலங்கையின் ஏனைய மாவட்டங்களைக் காட்டிலும் கூடுதலாகச் சோழரின் கவனத்தை ஈர்ந்ததற்கு என்ன காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என்ற கேள்விக்கு இடமுண்டு. இக்காலமளவில் தென்னிந்தியாவுக்கும் தென்கிழக்காசியாவுக்குமிடையிலான தொடர்பையும் மற்றும் இலங்கைக்கும் தென்கிழக்காசியாவுக்குமிடையிலான தொடர்பையும் விளங்கிக் கொள்வதன்மூலம் மேற்படி கேள்விக்கான விடையைக் கண்டுகொள்ள முடியும். முதலில் இக்காலமளவில் தமிழ் நாட்டிற்கும் தென்கிழக்காசியாவுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட தொடர்புகளை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

ராஜராஜன் ஆட்சிக் காலத்திலும் ராஜேந்திரன் ஆட்சிக் காலத்திலும் தமிழ் நாட்டிற்கும் தென்கிழக்காசியாவுக்குமிடையே தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் இவ்விரு அரசர்கள் காலத்திலும் ஏற்பட்ட தொடர்புகள் அவற்றின் தன்மையைப் பொறுத்து வேறுபட்டிருந்தன. ராஜராஜனின் ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலும் ராஜேந்திரன் ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலும் சினேகநாவ

மாக இருந்த தொடர்பு ராஜேந்திரன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் பகைமைத் தொடர்பாக மாறலாயிற்று. ⁶⁰ இந்தகைய தொடர்பு மாற்றத்துக்கு என்ன காரணமாக இருந்திருக்கலாம் எனத் திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. இதற்குப் பொதுவாக ஊகிக்கப்படுகின்ற காரணங்கள், கிழக்குடன் சோழர் நடாத்திய வர்த்தகத்திற்குத் தடையேற்படுத்தச் சிறிவிஜயப் பேரரசு முயற்சித்திருக்கலாம்; அல்லாவிடில் பெரும்பாலும் ராஜேந்திரன் கடல் கடந்த நாடுகளுக்கும் தன் திக்விஜய நடவடிக்கையினை விரிவாக்க விரும்பிய போது இப்பகைமை ஏற்பட்டிருக்கலாம். ⁶¹ இருந்தும் இக்காலமளவில் நிலவிய சூழ்நிலை, சோழப்படையெடுப்பின் தன்மை, இப்படையெடுப்பால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் ஆகியவற்றைக் கவனித்து ஒரு பொருத்தமான விளக்கத்தைக் கொடுக்க முடிகின்றது.

ராஜராஜன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஏகாதிபதி திய நடவடிக்கைகள் ராஜேந்திரன் ஆட்சிக் காலத்தில் விரிவுபடுத்தப்பட்டுச் சோழர் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் தம்மாதிக்கத்தை ஏற்படுத்த முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தனர். இக்கால கட்டத்தில் தென்கிழக்காசியாவில் சிறிவிஜயப் பேரரசு, அது பெற்றிருந்த பொருளாதார பலத்தின் அடிப்படையில் வலிமை பெற்ற பேரரசாக விளங்கியது. சிறிது விரிவாகக் கவனிப்பதானால், சர்வதேச வர்த்தகத்தில் பங்கு கொள்வதன் மூலம் சுமத்திரா குறிப்பிடத் தக்க நன்மையடையலாயிற்று. இதனைத் தொடர்ந்து சுமத்திராவிலுள்ள சிறிவிஜய இராச்சியம், மேற்கிந்தோனேசியாவில் மிகக் கூடுதலான வர்த்தக அதிகாரம் பெற்ற ஓர் இடமாக மாறலாயிற்று. இந்தகைய ஒரு சூழ்நிலை, கிறிஸ்துவக்குப் பிற்பட்ட எட்டாம் நூற்றுண்டின் மிக ஆரம்பப் பகுதியில், மலாயாக் குடாநாட்டின் சில பகுதிகளையும், யாவா, சுமத்திரா ஆகியவற்றையும் உள்ளடக்கிய கடலாதிக்கமுள்ள ஒரு பேரரசு தோற்றம் பெறவழிவகுக்கலாயிற்று. இப்பேரரசு கிழக்கிற்கும் மேற்கிற்கும் இடையிலிருந்த பெரும்பாலும் முக்கியமான எல்லாக் கடல் மார்க்கங்களையும் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய நிலையில் இருந்தது. ⁶² இப்பேரரசுக்கும் சினைவுக்குமிடையில் வந்து சென்ற கப்பல்களின் தொகையும் மேலும் அதிகரிக்கப்படலாயிற்று. ⁶³

60. K. A. Nilakanta Sastri, *History of Sri Vijaya*, Sir William Meyer Lectures, 1946-47, (Madras, 1949), பக். 79—80; *The Colas*, பக். 220

61. மே. கு.

62. O. W. Wolters, *Early Indonesian Commerce, A Study of the Origins of Sri Vijaya*, (New York, 1967), பக். 251

63. மே. கு., பக். 239—240

இத்தகைய ஒரு பேரரசு இருக்கும்வரை இந்திய சமுத்திரத் தில் தம்மாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்துவது சாத்தியமாகாத தொன் ரெனச் சோழர் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். சிறிவிஜயப் பேரரசைப் பலமிழக்கச் செய்யவேண்டுமானால், அது பெற்றிருந்த பொருளாதார வலிமையைப் பறிக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் சோழர் உணரத் தவறவில்லை. இதனால் சிறி விஜயத்தின் பொருளாதார வலிமையை எவ்வளவிற்குக் குறைக்க முடியுமோ அவ்வளவுக்குக் குறைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளே இக்காலத்தளவில் சிறிவிஜயத்துக் கெதிராகச் சோழர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளாகும் எனலாம். சோழரின் இப்படையெடுப்பின்போது தாக்கப்பட்ட இடங்களையும் மற்றும் அதனால் ஏற்பட்ட விளைவினையும் கவனிக்கும்போது சோழரின் நோக்கத்தை இன்னும் கூடுதலாக விளங்கிக்கொள்ள முடியும். ராஜேந்திரனின் மெய்க்கீர்த்தியிலிருந்து, கிழக்கே அவன் தாக்கிய பகுதிகள் கடற்கரையைச் சேர்ந்த வை எனலாம்.⁶⁴ இவற்றைத் தவிர அவன் உட்பகுதிகளைத் தாக்கியமைக்கோ அல்லது தாக்க முயற்சித்தமைக்கோ சான்றில்லை. அதுவுமன்றி அவனது படையெடுப்பு எந்தவித நிரத்தரமான விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தியது எனவும் கொள்ள முடியாது. அதாவது தென்கிழக்காசியாவின் எப்பகுதிகளையாவது, தம் பேரரசின் மாகாணங்களாக ஆட்சி செய்வதற்குச் சோழர் முயற்சித்தமைக்குச் சான்றில்லை.⁶⁵ இப்படையெடுப்பின் மூலம் சோழர், சிறிவிஜயத்தின் பொருளியல் நிலையைப் பலவினப் படுத்தினார்கள் எனலாம். இக்காலமளவில் அதாவது 1028இல் ஸாங் பேரரசர் தெரிவித்த தகவல் நமது மேற்படி கருத்தினை வலுவடையச் செய்கின்றது. அத்தகவலானது ‘அண்மைக்காலமாக வெளிநாட்டுக் கப்பல்கள் மிக அருமையாகவே கன்றன் துறைக்கு வருகின்றன’ என்பதாகும். தமிழ்க் கடற்படையினர் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தித் துறைமுகங்களையும் சேதப்படுத்தியமையால் அச்சம்கொண்ட அன்னிய வியாபாரிகள் பயமடைந்திருக்கலாம். அத்துடன் பிற தேசத்து வியாபாரிகளை வழிமைபோலத் திரும்ப வரச் செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமாறு கன்றன் துறைமுகத்து விருந்த வரிசேகரிப்போரது மேற்பார்வையாளர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டனர்.⁶⁶ இப்படையெடுப்புக்குப் பின்னரும் சிறிவிஜய

64. மெய்க்கீர்த்தியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மாபப்பாளம், தலைத்தக்கோவலம், இலாமூரிதேசம், கடாரம், தாம்ரவிங்கம், இலங்காசோகம், மாயிருடிங்கம் போன்ற பகுதிகள் கடற்கரையைச் சேர்ந்த பகுதிகளாகும்.

65. K. A. Nilakanta Sastri, The Colas, பக். 220

66. O. W. Wolters, The Fall of Sri Vijaya in Malay History, (London, 1970), பக். 84.

ஆட்சியாளர் தொடர்ந்து ஆட்சிசெய்தமையைக் கவனிக்கும் போது, சிறி விஜயப் பேரரசினைப் பலவீனப்படுத்தி ஆண்டுதோறும் அவர்களிடமிருந்து திறைபெறுவதுடன் சோழர் தாம் கொண்டிருந்த நோக்கத்தில் திருப்தி கண்டிருக்கலாம்.⁶⁷ சோழர் இலங்கை மீது தமது கவனத்தைச் செலுத்தி அதனை முற்றுக்கூடிய தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவருவதற்கு அரசியல் காரணம் மாத்திரம் தொழிற்பட்டிருக்கவில்லை. தென்கிழக்காசியாவைப் பொறுத்துத் தான் கொண்டிருந்த நோக்கத்தை இலகுவில் செயற்படுத்திக் கொள்ள இலங்கையில் தன்னுதிக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளல் இன்றியமையாததென்பதனை ராஜேந்திரன் உணர்ந்திருக்கவேண்டும். கிழக்கே ராஜேந்திரன் மேற்கொண்ட படையெடுப்பின் காலத்தைப் பொறுத்து ஆசிரியரிடையே கருத்தொருமைப் பாடு இல்லாவிடினும் ராஜேந்திரனின் இலங்கைப் படையெடுப்பு இதற்கு முற்பட்டதென்பதில் கருத்து வேறுபாடில்லை.⁶⁸ இந்த இடத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டியது, இந்திய சமூத்திரத்தில் அவதைக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதனைப் பொறுத்து இலங்கை ராஜேந்திரனுக்கு எவ்வகையில் உதவியிருக்கலாம் என்பதாகும். மேற்படி விணுவைப் பொறுத்து நாம் கொடுக்கக்கூடிய விடை, மேற்கிற்கும் கிழக்கிற்குமிடையிலான வர்த்தகத்தில் இலங்கை வகித்து வந்த முக்கியத்துவமாகும்.

சோழர் காலத்தில் மாத்திரமன்றி அதற்கு முற்பட்ட காலத்திலும் தென்கிழக்காசிய வர்த்தகத்தில் இலங்கை குறிப்பிடத் தக்க பங்கினை வகித்து வந்திருக்கின்றது என்பதனை அறியலாம். கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியளவில் மத்தியாசியாவில் ஏற்பட்ட சில மாற்றங்கள், கிழக்கிற்கும் மேற்கிற்குமிடையிலான வர்த்தகத்தில், இதுவரை தரைமார்க்க வர்த்தகம் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தை இப்போது கடல்மாஸ்க்க வர்த்தகத்திற்கு அளிக்கலாயிற்று. இக்காலமளவில், மேற்குத் துருக்கில்தானில் ஹெப்தலிற்ஸ் (யுஎச்-சி வம்சத்தவர்) ஆதிக்கம் பெற்று ஸௌக்தியான், பக்ரீநியா ஆகிய இடங்களிலுள்ள வர்த்தக நிலைங்களில் தம்மாதிக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். இந்த நூற்றுண்டின் முடிவில் காந்தாராவைக் கைப்பற்றியதோடு, படையெடுப்புக்களின் மூலம் ஸௌக்தியான், கோட்டான், காஷ்கர், புக்காரூ ஆகிய பகுதிகளிலும் தம்மாதிக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்-

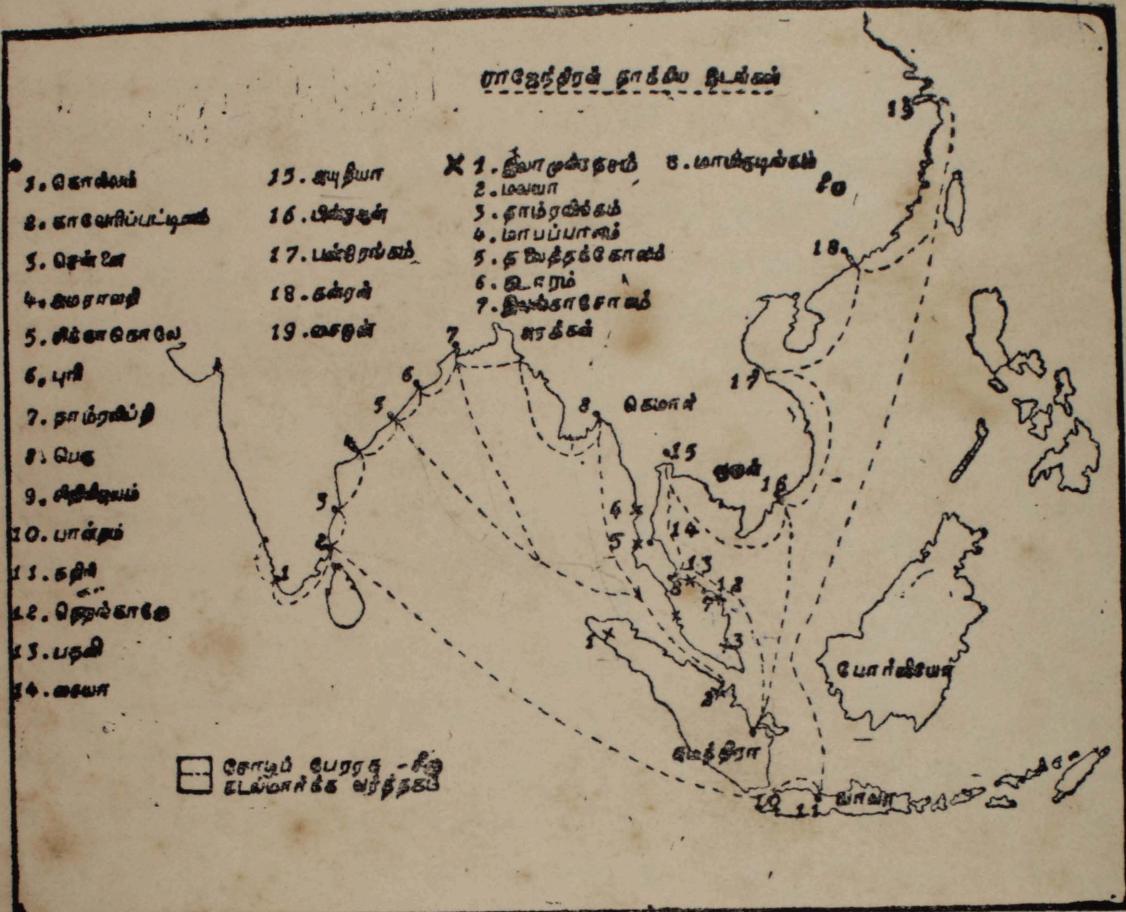
67. K. A. Nilakanta Sastri, *The Colas*, பக். 220

68. K. A. Nilakanta Sastri, மே. கு., பக். 199, 211; R. C. Majumdar, 'The Overseas Expeditions of King Rajendra Cola,' *Artibus Asiae*, Institute of Fine Arts., New York University, XXIV, (Switzerland, 1961), பக். 388—42.

டார்கள். இதனால் விணைந்த பலன்களுள் மிக முக்கியமானதோன்று, தரை மார்க்கங்களினால் இணக்கப்பட்டிருந்த கிழக்கிலுள்ள வர்த்தக நிலையங்களுடன் பேர்சியர் கொண்டிருந்த தொடர்பு துண்டிக்கப்படலாயிற்று. ⁶⁹ இதனால், அவர்கள் இதுவரை கிழக்குடன் செய்துவந்த வர்த்தகத்தைத் தொடர்ந்து செய்யத் தரை மார்க்கத்திற்குப் பதிலாக இன்னேர் மார்க்கத்தை அதாவது கடல் மார்க்கத்தை நாடவேண்டியதாயிற்று. இப்போது முக்கியத்துவம் பெற்ற கடல் வர்த்தகமே இலங்கைபோன்ற வர்த்தக நிலையங்கள் சிறப்புப் பெற வழிவகுக்கலானது. இக்காலமாவிலிருந்து இலங்கை, மேற்கிற்கும் கிழக்கிற்கும் இடையிலான வர்த்தகத்தில் குறிப்பிடத் தக்க ஒரு வர்த்தக நிலையமாக இருந்துவரலாயிற்று. நாம் மேலே கவனித்ததுபோலக் கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட எட்டாம் நூற்றுண்டில் எழுச்சிபெற்ற சிறி விஜயப் பேரரசு தடாத்திய வர்த்தகத்தில் இலங்கை குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. இப்போது கடலாதிக்க அவாவினால் தூண்டப்பட்டு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்த சோழர், சிறிஜயப் பேரரசின் பொருளாதார பலத்தைக் குறைக்க எடுத்த நடவடிக்கைகளுள் இலங்கையில் தம்மாதிக்கத்தை ஏற்படுத்த எடுத்த நடவடிக்கையும் ஒன்றாகும்.

இத்தகைய ஒரு நிலையில் தான் இலங்கையில் சோழராட்சியின் போது திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கூடுதலான சோழராட்சியின் தாக்கம் ஏற்பட்டமைக்கான காரணத்தை விளக்கிக்கொள்ள முடிகின்றது. தென்கிழக்காசிய வர்த்தகத்தில் இலங்கை கொண்டிருந்த தொடர்பைப் பொறுத்த வரையில், இலங்கையின் ஏனைய துறைகள் எவற்றைக் காட்டிலும் திருகோணமலைத் துறைமுகம், வர்த்தக வசதியைப் பொறுத்து முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கியது என்பதில் தவறில்லை. இதற்குக்காரணம் தென்கிழக்காசியா-இலங்கை கடல்மார்க்க வர்த்தகத்தில் இலங்கையில் கிழக்கேயிருந்த சிறந்த-கிட்டிய துறைமுகம் அதுவாகும். இலங்கையைக்கைப்பற்றுவதன் மூலமும் இந்திய சமுத்திரத்தில் தம்மாதிக்கத்தைத் தாபித்துக்கொள்ள விரும்பிய சோழர், சிறப்புப் பெற்றிருந்ததும் அடிக்கடி தொடர்பு கொள்ளப்பட்டதுமான திருகோணமலைப் பகுதியில் போதியளவிற்குத் தமது கவனத்தைச் செலுத்தி யிருக்கிறார்கள் என வேண்டும்.

69. Colonel Sir Henry Yule (Translator and Editor), Cathay and the Way Thither, Being a Collection of Medieval Notices of China, I, (London, 1915), பக. 204-205

மேற்கூறிய விளக்கம் இன்னேர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண வும் உதவலாம். அதாவது சோழர் இலங்கையில் படையெடுப் புக்களை மேற்கொண்டபோதும் அதற்குப் பின்னரும் சமயப் பொறு மையற்ற விதமாக நடந்து கொண்டனர் எனக்கூறப்படும்.⁷⁰ அதே தேரத்தில் பெரிய குளத்திலிருந்து கிடைத்த சாசனச் சான்றின்படி நாத்தனர் கோவில் எனப்பட்ட வெல்லஹும் விஹாரை என்ற பெளத்த விஹாரையை ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என மறு பெயரிட்டுச் சோழர் ஆதரித்ததனைக் கவனித்துச் சோழர் வெல்லஹும் விஹாரையை வேறேர் விதத்தில் கவனித்தனர் எனக்கூறுவர்.⁷¹ பெரிய குளச் சாசனத் தகவலைக் கவனித்த பரணவி தான், ‘ராஜராஜனும் ராஜேந்திரனும் ஏனைய மத நம்பிக்கை களைப் பொறுத்தும் சமயப் பொறுமை காட்டினர்’ எனக்கூறும் அதே வேளையில், ‘இவர்கள் கடைப்பிடித்த கொள்கை தொடர் ந்து கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை யாதலால் சோழர் சமயப் பொறு மையற்றவிதமாக நடந்து கொண்டனர் என இதிகாசங்கள் கூறு

70. Culavamsa, I, LV, 19–22

71. C. W. Nicholas, ‘The Reign of Vijayabahu I,’ UCHC, I, pt., II, பக். 484–85

வத்னை நாம் நம்பாது விடுதல் சரியல்லோ? 72
 பரணவிதான கொடுத்த மேற்படி விளக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளப்
 படத்தக்கதா என்பது ஒருபுறமிருக்க, இங்கு நாம் கவனிக்கக்கூடியது,
 சோழ மன்னர் வெல்லும் விஹாரையை ஆதரித்துள்ளனர்;
 இந்த வெல்லும் விஹாரையைத் தவிர, சோழர் சமயப் பொறு
 மையுடையவர்களாக இருந்தனர் எனக்காட்ட இலங்கையின்
 வேறு எந்த மாவட்டத்திலும் நமக்குத் தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை;
 இதனால், வெல்லும் விஹாரைக்கு மாத்திரம் தனிப்பட்ட
 ஆதரவைச் சோழர் அளித்துள்ளார்கள் என்பதாகும். இந்த
 இடத்தில் மிகப் பொருத்தமானதாக இருந்த போதிலும், அதா
 வது வெல்லும் விஹாரையை மாத்திரம் சோழர் தனியே ஆதரி
 த்தமைக்கு ஏதாவது சிறப்புக் காரணம் இருந்திருக்க முடியாதா
 என்ற வினாவை இதுவரை யாரும் எழுப்பவில்லை. இதற்குத் திட்டவட்டமான ஒரு தீர்வைக் காண்பது கஷ்டமாக இருந்தாலும்,
 கொடுக்க முடிகின்ற பொருத்தமான விளக்கம்—திருகோணமலை
 மாவட்டத்தில் தம்பிடியை இறுக்கிக்கொள்ள விரும்பிய சோழர்,
 அங்கு அப்போதிருந்த பெளத்தர்களின் ஆதரவையும் பெற
 வேண்டியவராக இருந்திருப்பார். பழம் பெருமை பொருந்திய
 வெல்லும் விஹாரையை ஆதரிப்பதன் மூலம் அப்பகுதிப் பெளத்
 தர்களின் ஆதரவைத் தமதாக்கிக் கொள்ளலாம் எனச் சோழர்
 நம்பியிருக்க வேண்டும்.

மேலே கவனித்தவாறு திருகோணமலை மாவட்டம் பெருமளவிற்குச் சோழரின் கவனத்தை ஈர்ந்தபோது அங்கிருந்த, பழம் பெருமையோய்ந்து சிறப்புற்று விளங்கிய கோணேஸ்வரக் கோவில் குறிப்பிடத்தக்களவில் மன்னர் ஆதரவையும் மக்களாதரவையும் பெற்றிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை.⁴ திருகோணமலை மாவட்டத்தில் தற்போதுள்ள சௌவ ஆலயங்கள் சிலவற்றின் கட்டிடங்களுக்குச் சோழர் காலத்து எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட தூண்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. பிற்பட்ட காலத்தில் இக்கோவில் அழிக்கப்பட்டபோது அவ்விடத்திலிருந்து கொண்டு சௌலப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டவையே இத்தாண்கள் எனலாம். இவ்வாறு கோணேஸ்வரக் கோவிலின் அழிபாடுகள் பிற இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டமைக்கு நிலாவெளியில் பிள்ளையார்கோவிலின் கிணற்றிலுள்ள படிக்கல்லை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். கிடைக்கின்ற தகவல்களைக் கொண்டு இக்கல்லூக் கோணேஸ்வரக் கோவிலின் அழிபாடுகளுள் ஒன்று எனக் கூறமுடிகின்

றது. 73 இச்சாசனத்தில் 'திருகோணமலை மச்சகேஸ்வரமுடைய மஹாதேவர்க்கு' என்ற குறிப்புண்டு. தக்ஞின சைலாச புராணம், 74 கோணைசல புராணம் ஆகிய நூல்களில் கோணைஸ்வரத் துக்கு மச்சகேஸ்வரம் என்ற பெயர் இருந்தமைபற்றியும் அப்பெயர் வந்தமைக்கான காரணமும் கூறப்பட்டுள்ளது. 75 இப்பெயர் பற்றிய விளக்கம் எந்தவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படவாம் என்பது பிரச்சினைக்குரியதாக இருந்தாலும் குறைந்தது இக்கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்ட காலத்திலாவது மச்சகேஸ்வரம் என்ற பெயர் இருந்தது என்பதனை அறிய இக்கல்வெட்டு உதவுகின்றது. மச்சகேஸ்வரம் பற்றிய குறிப்பு, மானங்கேணி விஸ்பதத்திரர் கோவில் சாசனத்திலும் இடம் பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது திருகோணமலை என்ற இடப்பெயர் பற்றி நமக்குக் கிடைக்கும் அதி முந்திய சாசனத் தகவலைத் தரும் கல்வெட்டு என்ற விதத் தில் நிலாவெளிப் பிள்ளையார் கோவில் கல்வெட்டுச் சிறப்பான முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றது. கோவிலுக்குக் கொடுக்கப் பட்ட நிலத்தானத்தைப் பதிவு செய்வதற்குப் பொறிக்கப்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது இக்கல்வெட்டு.

கந்தளாயிலிருந்த சதுரவேதிமங்கலம் பற்றிக் கவனித்த போது, இரண்டாம் கஜபாஹு-விற்குச் சேர்ந்த, கந்தளாய்க்கல் வெட்டுப் பற்றியும் அவனுக்கும் திருகோணமலை மாவட்டத்துக்கு மிடையேயிருந்த தோடர்பு பற்றியும் கவனித்தோம். திருகோணைசலபுராணத்திலும் சோணைசர் கல்வெட்டிலும் இம்மன்னன் கோணைஸ்வரக் கோவிலுக்கு அளித்த தானம் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 76 இந்நூல்கள் பிற்காலத்துக்குச் சேர்ந்தவையாதலால் இவை தரும் மேற்படி தகவல்களைப் பயன்படுத்தும் போது அவதானம் வேண்டும். இருந்தும் பிற இலக்கிய சாசனத் தகவல்களிலிருந்து நாம் பெற்ற தகவல்களைக்கொண்டு பார்க்கை

73. எழுத்துக்களைத் தவிர, இச்சாசனத்தின் காலத்தை நிர்ணயிக்கக் கூடியதாக வேறு தகவல்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இச்சாசனத்தின் எழுத்துக்கள் பெரிதாக எழுதப்பட்டுள்ளமையினால், முதலில் பார்க்கும்போது இச்சாசனம் சோழர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டது என எண்ணத் தோன்றும். எழுத்து வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் நுணுக்கமாகக் கவனிக்குமிடத்து, இச்சாசனத்தின் எழுத்துக்கள், கந்தளாய்ச் சிவன் கோவில் சாசனம், பள மோட்டைச் சாசனம் ஆகியவற்றிலுள்ள எழுத்துக்களை யொத்ததாகக் காணப்படுகின்றன. இதனால் எழுத்துக்களைக் கொண்டு இச்சாசனம் சோழர் காலத்துக்குரியது எனலாம்.

74. பு. பொ. வைத்தியவிங்க தேசிகர், மு. கு., பக். 36—41

75. ஆ. சண்முகரத்தினையர், மு. கு., பக். 42, செய்யுள் 128

76. பு. பொ. வைத்தியவிங்க தேசிகர், கோணைசர் கல்வெட்டு, பக். 20;

ஆ. சண்முகரத்தினையர், மு. கு., பக். 170—78

யில், புராணமும் கோணேசர் கல்வெட்டும் கூறுமளவிற்கு இல்லா விட்டாலும், இரண்டாம் கஜபாஹூ கோணேசர் கோவிலைக் குறிப்பிடத் தக்களவில் ஆதரித்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. குளவங்ஸ, கஜபாஹூ பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், ‘அவன் வெளி நாட்டிலிருந்து மத நம்பிக்கையற்றவர்களை அழைத்து வந்து குடி யேற்றி அதன் மூலம் ராஜரட்டைப் பிரதேசத்தை மத நம்பிக்கை யற்றவர்களினால் நிரப்பினான்’ எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளது. இத் தகைய ஒரு கண்டனத்துக்குக் கஜபாஹூ ஆளாவதற்கு, அவன் இக்காலமளவில் இந்து மதத்திற்கு அளித்த குறிப்பிடத் தக்க ஆதரவும் காரணமாய் இருந்திருக்கலாம். கஜபாஹூ இந்துமதத்திற்கு அளித்த ஆதரவு, அப்போதைய சிங்கள மக்கள் மத்தியின் எத்தகைய கருத்தினை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம் என்பது பிரச்சினைக் குரியதாக இருந்தாலும், ஆகக் குறைந்தது குளவங்ஸ ஆசிரியராவது கஜபாஹூவின் இந்து மதத்திற்குச் சார்பான நடவடிக்கைகளைப் பொறுத்து அதிருப்தியடைந்திருக்கலாம். 77

இரண்டாம் கஜபாஹூவின் காலத்துக்குப் பின்னர் கோணேஸ்வரக் கோவிலுடன் தொடர்புடையதாக நாம் அறிகின்ற அடுத்த தகவல், பதின்மூன்றாம் நூற்றுண்டுக்குரியவன் எனக் கொள்ளப்படும் குளக்கோட்டன் பற்றியதாகும். இக்குளக்கோட்டன் பற்றிய பிரச்சினை இதுவரை தீர்க்கப்படாத தொன்றுகவே இருந்துவருகின்றது. இவன் பற்றித் தகவினைகளாசபுராணம், திருக்கோணைசல புராணம், கோணேசர் கல்வெட்டு, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆகிய நூல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. மட்டக்களப்பின் பண்டைய சரித்திரத்தைக் கூறுவதாகக் கொள்ளப்படும் ‘மட்டக்களப்பு மான்மியம்’ என்ற நூலில் குளக்கோட்டன் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படவில்லை. அதே நேரத்தில் மகாசேனன் ஒருவன் கோணேஸ்வரக் கோவிலை (தட்சணைகைலை)ப் புதுப்பித்து அக்கோவிலுக்குச் சேர்ந்த தடாகங்களையும் திருத்தினான் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. 78 இந்த மகாசேனனை, நாம் இங்கு கவனிக்கும் குளக்கோட்டனுடன் அடையாளங் கண்டுகொள்ளலாம் போலத் தோன்றுகின்றது. இந்த நூல்கள், குளக்கோட்டன் பற்றித் தரும் தகவல்களைக் கூர்மையாக நோக்கும் போது, அத்தகவல்களுக்கிடையே சில வேறுபாடுகள் காணப்பட்டபோதிலும், அவற்றிடையே காணப்படுகின்ற அடிப்படை ஒருமைப் பாடு, குளக்கோட்டன் கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்கு அளித்தபாடு, குளக்கோட்டன் கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்கு அளித்தபாடு, ஆதரவு பற்றியதாகும். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நூல்களில்,

77. Culavamsa, I, LXX, 53–55

78. F. X. C. நடராசா, மட்டக்களப்பு மான்மியம், (கொழும்பு, 1962), பக. 32–33

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்ற நூல் ஒன்றில் மட்டும் குளக் கோட்டனின் காலம் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தாளில், குளக்கோட்டன் கி. பி. 436 இல் (சகாப்தம் 358) திருக்கோணே சர் சிவாஸ்யத்தைத் தரிசித்தான் எனக் கூறப்படுகிறது.⁷⁹ குளக் கோட்டன் என்பவன் யார், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை குறிப்பிடும் அவனது காலம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதா என்பன போன்ற வினாக்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கு யாழ்ப்பாண வைபவமாகை தொடர்ந்து குளக்கோட்டன் பற்றிக் கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

“குளக்கோட்டு மகாராசன் திருப்பணியை நிறைவேற்றி, அவ் வாலயப் பணிவிடைகளை நிறைவேற்றுதற்கும் கோணேசலிங்கத் துக்குப் பூசை புரிவிப்பதற்கும் செலவு வரவுகளுக்காக ஏழு தாடுகளில் வயல்களையும் நிலங்களையும் தோப்புகளையும் ஏற்படுத்தி, அவைகளிற் பயிரிட்டு வருமானங்களை செலுத்தும்படி வன்னியர்களை அழைப்பிட்டுக் குடியிருத்தித் தன்நாட்டுக்கு மீண்டான்.”⁸⁰

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுக்குரிய யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, இக்குளக்கோட்டனைக் கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட ஐந்தாம் நூற்றுண்டுக்குரியவன் எனக் கூறியிருப்பது நம்பகரமற்றதாகும். மூற்பட்ட காலநிகழ்ச்சியொன்று பிற்பட்ட காலத்துக்குரிய நூலொன்றில் இடம் பெறுவதாக இருந்தால் அந்தநிகழ்ச்சிபற்றிய கதை எவ்விதத்திலேனும் மரபு வழியாகப் பேணப்பட்டு வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இந்நிசழ்ச்சி, மரபு வழியாகப் பேணப்பட்டு வந்தமைக்குச் சான்றில்லை. அத்துடன் இது ஒரு மூற்பட்ட கால நிகழ்ச்சியாக இருந்திருந்தால், சமகால நூல்களிலோ அல்லது அதற்குச் சிறிது பிற்பட எழுந்த நூல்களிலோ இடம் பெற்றிருக்கலாம். அத்தகையதாகச் சமகால மற்றும் சிறிது பிற்பட்ட காலத்துக்குரிய நூல்களில் தகவல்கள் கிடைக்க வில்லை. நாம் கவனிக்கும் நூல்களிற் சில குளக்கோட்டனை, மனுநீதி கண்ட சோழனின் மகன் எனக் குறிப்பிடுவது என்ன அடிப்படையில் என்பது சரியாக விளங்கவில்லை. இருந்தும் இங்கு நாம் கவனிக்கத்தக்கது, அறச்செயலை மேற்கொண்டு கோவில் திருப்பணி புரிந்தவருக்கு கருதப்பட்ட குளக்கோட்டனின் மூற்பட்ட வரலாறு எதுவும் தெரியப்படாதிருந்தபோதும் மற்றும் அவன் யாருடைய வழித்தோன்றலாக இருக்கலாம் என அறிய முயற்சி த்தபோதுமே இத்தகைய உறவு முறை கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என வேண்டும். இந்நிலையில் அறங்காத்த ஒருவருக அதா

79. கு. சபாநாதன், மு. கு., பக். 8

80. மே. கு., பக். 11

வது தன் அரும்பெறல் புதல்வண்ணே ஆழியில் மடித்து அரசநீதி காப்பாற்றியவன் என்று பழந்தமிழ் நூல்கள் போற்றிய மனுநீதி கண்ட சோழன் வழிவந்தவனே குளக்கோட்டன் எனக்காட்ட எடுத்த முயற்சியின் விளைவாக இருக்கலாம் மேற்படி உறவுமுறையாழ்ப்பான வைபவமாலை, குளக்கோட்டனை வன்னியர் எனப் பட்டோருடன் தொடர்பு படுத்திக் கூறுவதும் சிந்திக்கவேண்டிய தொன்றுகும். இலங்கையில் வன்னியர்—வன்னிச் சிற்றரசர் ஆகியோரது நடவடிக்கைகளினைப் பதின்மூன்றாம் நூற்றுண்டிலிருந்தே அதிகமாக அறிய முடிவதால், இதன் அடிப்படையிலும் குளக்கோட்டன் பிற்பட்ட காலத்தவன் என்றே கொள்ளலாம்.

மேற்கூறியவற்றைத் தவிரத் தக்ஷிண கைலாசபூராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள சில தகவல்களும், இக்குளக்கோட்டன் பற்றிய பிரச்சினையை ஓரளவுக்காவது தீர்த்துக்கொள்ள உதவுகின்றன. இந்நூற் பாயிரத்தில் வரும் ஒரு செய்யுள் கவனிக்கத்தக்கது.

“பார்தாங்கு கோயிலும் பொன்மண்டபமுங் கோபுரமும் பரங்கு நாட்டி யேர் தாங்கு மாயனுக்கு மலங்காரவாலய மொன்றியற்றி முற்றுங் கார்தாங்கு திருக்குளமும் பாவநாசனச் சுணையுங் கண்ட கண்டன் சீர்தாங்கு குளக்கோடனைனுஞ் சோழகங்களை நச்சிந்தைவைப்பாம்” 81

இக்குறிப்பிலிருந்து குளக்கோட்டன், சோழகங்கள் என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தமையைக் காணலாம். இருந்தும் கிடைக்கின்ற சான்றுகளின் உதவியுடன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வம்சத்தைச் சேர்ந்த பலர் சோழ கங்கன் (அல்லது சோடகங்கன்) என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தமையால் குளக்கோட்டன் பெற்றிருந்த சோழகங்கள் என்ற பெயர், குறிப்பிட்ட குளக்கோட்டன் யார் என ஆடையாளங் கண்டுகொள்ள அதிகம் உதவும் எனக்கொள்ள முடியாது. இக்காலத்துக்குரியவர்களாகப் பல சோழகங்கரைப் பற்றி நாம் அறிந்தாலும் திருகோணமலைப் பகுதியுடன் தொடர்புடையவர்களாக இருவரைப் பற்றியே அறிய முடியும். ஒருவன், இரண்டாம் கஜபாஹாவின் அரண்மனையில் வாழ்ந்தவருக்கச் சூள வங்ஸ குறிப்பிடும் சோழகங்க குமாரன்; இன்னென்றாலும், திருகோணமலையிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சமஸ்கிருதச் சாசனம் குறிப்பிடும் சோடகங்களைவான். 82 கால அடிப்படையில், சோழகங்க குமாரனையும் சோடகங்களையும் வெவ்வேறுங்களாகக் கொள்ளலாம். அதாவது, சோழகங்க குமாரன் பன்னிரண்டாம் நூற்

81. 4. பொ. வைத்தியலிங்க தேசிகர், மு. கு., பக். 2

82. Culavamsa, I, LXX, 238; S. Paranavitana, Fragmentary Sanskrit Inscription from Trincomalee, பக். 170—73

ரூண்டின் முற்பாதிக்குச் சேர்ந்தவன்; சோடகங்கண் பதின்மூன்றும் நூற்ரூண்டின் முதற்பாதிக்குச் சேர்ந்தவன் (அவன் இலங்கைக்கு வந்தமை கி. பி. 1223இல் ஆகும்).

இந்த இடத்தில் நாம் கவனிக்க வேண்டிய பிரச்சினை, சோழ கங்க குமாரன், சோடகங்கன் ஆகிய இருவரிலும் எவனை நமது புராண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்ற குளக்கோட்டனாகிய சோடகங்க ஜூடன் அடையாளங் கண்டுகொள்ளலாம் என்பதே. இதனை இலகுவாகத் தீர்த்துக்கொள்வது கஷ்டமாகும். இருந்தும் நாம் முன்னர் குறிப்பிட்டது போன்று, பதின்மூன்றும் நூற்ரூண்டுக்கு முன் இலங்கையில் வன்னியரின் நடவடிக்கைகள் பற்றி அதிகம் அறிய முடியாதிருப்பதால், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, வன்னிய ரூடன் தொடர்பு படுத்தும் குளக்கோட்டனைப் பதின்மூன்றும் நூற்ரூண்டுக்குரியவாகத் திருகோணமலைச் சாசனம் குறிப்பிடும் சோடகங்கனுடன் அடையாளங் கண்டுகொள்வதே பொருத்தமானதாகும். துரதிர்ஷ்டவசமாக, இச்சாசனத்தின் ஒரு பகுதியே நமக்குக் கிடைத்துள்ளமையால், குளக்கோட்டன் இக்காலமனவில் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பற்றி இச்சாசனத்திலிருந்து எதனையும் பெறமுடியாதிருக்கின்றது. சாசனம் காணப்பட்ட இடத்தைக்கொண்டும், அது பொறிக்கப்பட்டுள்ள பொருளைக்கொண்டும் கோணேசர் கோவிலுக்கு அவன் அளித்த தான்தைப் பதிவு செய்ய இச்சாசனம் பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனப் பரணவிதான கவனித்துள்ளார்.⁸³ புராண நூல்கள் தரும் தகவலின் அடிப்படையில், பரணவிதானவின் மேற்படி அவதானி ப்பை ஏற்கலாம். சோடகங்கன் கி. பி. 1223இல் இலங்கையில் வந்திறங்கினான் எனச் சாசனத்தினால் அறியப்பட்டாலும், எவ்வளவு காலத்துக்கு இலங்கையில் தங்கியிருந்தான் அல்லது ஆதிக்கம் செலுத்தினான் எனஅறிதல் கஷ்டமாகும். இருந்தும் கோணேஸ் வரக் கோவிலுடன் தொடர்புடையவாகச் சில குடியேற்ற, பொருளாதார நடவடிக்கைகளை இலங்கையில் மேற்கொண்டவாகக் காணப்படுவதால், ஒரு சில காலத்துக்காவது திருகோணமலைப் பகுதியில் இவன் தங்கியிருந்திருக்கிறான் என வேண்டும். சோடகங்கன் பற்றிய சாசனத்திலிருந்து நேரடியாக அதிக தகவல்களைப் பெறுவது கஷ்டமாக இருந்தாலும் சில விதத்தில் இக்கல்வெட்டு மிக முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குவதைக்காணலாம். பரணவிதான கவனித்துள்ளது போலப் பதின்மூன்றும் நூற்ரூண்டின் முதற் பாதிக்குச் சேர்ந்த சாசனமாக இதனைக் கொண்டால், பல கேள்விகளுக்கு இடமளிக்குமொன்றுக்க் காணப்படுவதனைப் பொறுத்து இச்சாசனம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

1. மிக முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே அரச வம்சத்தைச் சேர்த் தோர் மாத்திரமன்றித் தனிப்பட்டோரும், சமய நிறுவனங்களுக்குத் தானமளித்து அத்தானங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமையால், சோடகங்களும் (குளக்கோட்டன்) அரச வம்சத்தைச் சேராத ஒருவனுக் கிருந்திருக்க முடியுமா?
2. 'புகழ்பெற்ற சோடகங்களேவ' (Illustrious Codagamgadeva) எனப் பெயரிட்டுச் சாசனம் பொறிக்குமளவிற்குக் காணப்பட்டமையால், ஓர் இளவரசனுக் குறைத்து குறுநில அரசனாக இருந்து திருகோணமலைப் பகுதியில் அதிகாரமுடையவனுக் கிளங்கியிருக்க முடியுமா?
3. சோடகங்கள் என்ற பெயரைத் தென்னிந்தியாவில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வம்சங்களைச் சேர்ந்தோர் பெற்றிருந்த காரணத்தினால், தென்னிந்தியாவில் எந்த வம்சத்தின் சார்பில் சோடகங்கள் இங்கு வந்திருக்கலாம்? இருந்தும் இக்காலமளவில் தென்னிந்தியில் காணப்பட்ட நிலைமையின் அடிப்படையில் கவனிக்கும்போது, சோழ வம்சத்தினாலோ அல்லது பாண்டிய வம்சத்தினாலோ இச்சோடகங்கள் அனுப்பப்பட்டிருப்பான் எனக் கூற முடியாது. இக்காலமளவில் சோழ வம்சம் பெருமளவு தளர்ச்சியடைந்து வீழ்ச்சியை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த காலமாகும். அதே நேரத்தில் பாண்டியரசு, தன்னதிகாரத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்கு வெற்றி தோல்வியுடன் சில முயற்சிகளில் தண்ணீ ஈடுபடுத்தியிருந்த காலமாகும்.⁸⁴ இவ்வாறு இக்கட்டான நிலையிலிருந்த இரு வம்சங்களில் எதுவும் ஓர் இளவரசனைத் தன் வம்சத்தின் சார்பில் இலங்கைக்களுப்பிப் பலப்பரீட்சை பார்க்குமளவிற்கு இருந்திருக்கும் எனலாகாது. அதே நேரத்தில் வம்சம் ஒன்றின் சார்பில் இல்லாது தனிப்பட்ட ஒருவனுக் குறைத்து கலிங்கமாக விளைநிறுத்துக்கூட்டப்பட்டிருந்த திருகோணமலைப் பகுதியில் ஆதிக்கம் பெறவோ அல்லது சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வோ இவனுல் முடிந்திருக்குமெனவும் கொள்ளமுடியாது.
4. இவன் சில வேளைகளில் கலிங்க வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனுக் கிருந்து, அப்பொழுது இலங்கையின் வடபாகத்தில் கலிங்க

⁸⁴. T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பாண்டியர் வரலாறு, ஆரம்பதிப்பு, (சென்னை, 1968), பக். 105-II; செ. குணசிங்கம், பதிஷ்முன்றும் ஞாற்றுண்டுப் பாண்டி நாட்டின் நிர்வாகம் பற்றிய ஆராய்ச்சி, இவஸ்கைப் பல்கலைக் கழகத்து (பேராதனை) எம். ஏ. பரீட்சைக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வு, (பேராதனை, 1970), பதிப்பீக்கப்படாதது, பக். 13-38

வம்சத்தவரின் ஆதிக்கம் காணப்பட்டமையால், அதனைப் பலமாகக் கொண்டு திருகோணமலைப் பகுதியில் தன்னுதிக்க த்தை இவன் ஏற்படுத்தியிருக்க முடியுமா?

5. அப்படியானால், அப்போது இலங்கையின் வடபகுதியில் ஆட்சியாளருகை விளங்கிய கலிங்க அரசன் மாகன், சோடகங்களைப் பொறுத்து எவ்வாறு நடந்து கொண்டான். அதாவது ஒரே வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதற்காகச் சோடகங்களின் அதிகாரத்தை அங்கீகரித்தானு? அல்லது தனது வம்சத்தைச் சேர்ந்த இன்னெருவன் அங்கு அதிகாரம் பெறுவதை விரும்பாதிருந்தானு?

சோடகங்கள் பற்றிய மேற்கூறிய பிரச்சினைகளைத் தற்போதய நிலையில் தீர்த்துக்கொள்ளல் இலகுவன்று. சோடகங்கள் ஒரு கலிங்க வம்ச இளவரசன் என எடுத்துக் கொண்டால் அவன் பெற்றிருந்த நிலைபற்றித் தற்போதய நிலையிற் கூற முடிவது:— கலிங்க மாகனின் ஆட்சி தொடங்குவதற்கு முன், கலிங்க வம்சத்தைச் சேர்ந்தோர் இலங்கையில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தபோது, அவர்களாட்சிக்குப் போதிய ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. இத்தகைய ஒருநிலை கலிங்கமாகனின் ஆட்சிக்கும் ஏற்படாதவாறு, மாகன் வட இலங்கையில் ஆதிக்கம் பெற்ற காலத்தில் அவனுக்கு ஆதரவு அளிப்பதற்காகக் கலிங்க இளவரசர்கள் இலங்கைக்கு வந்து மாகனின் கீழ் துணையாட்சி செய்திருக்கலாம். இத்தகைய வர்களில் ஒருவருக்கவே நாம் இங்கு கவனிக்கின்ற சோடகங்களும் இருக்க வேண்டும்.

குடியேற்ற, பொருளாதார ரீதியாகச் சில ஆக்கழுர்வமானநடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டவருகைக் கருதப்பட்டமையால், குளக் கோட்டன் மிகப் பிரபல்யம் அடைந்து இன்றுவரை மக்கள் மனதில் நிலைபெற்றுவிட்ட ஒருவனுக்கக் காணப்படுகிறுன். அவ்வாறு சிறப்புப் பெற்றமையால், அவனை மையமாகக் கொண்டு பிறப்பட்ட காலத்தில் சில கதைகள் தோற்றம் பெறவும் முடிந்தது. திருகோணமலை பிரடெரிக் கோட்டை வாசவில் உள்ள தூணில் குளக்கோட்டைன் மையமாகக் கொண்டு பொறிக்கப்பட்ட சாசனம்⁸⁵ தரும் கதையும் இத்தன்மையதாகும்.

யாழ்ப்பான வைபவமாலையில் மாத்திரமன்றிக் கோணேசர் கல்வெட்டிலும், குளக்கோட்டன் வன்னியர்களை அழைப்பித்துக்

85. C. Rasamayagam, மு. கு., பக. 378; H. W. Codrington, 'The Inscription At Fort Frederick, Trincomalee', JRASCB, XXX, No. 80, (Colombo, 1927), பக. 448—451

குடியேற்றிய செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. நாம் ஏற்கனவே கவனி த்தவற்றிலிருந்து குளக்கோட்டன் ஒரு வரலாற்று நபராகக் காணப்படுவதாலும் மற்றும் அவன் வன்னிக் குடிகளின் தோற்றம் ஏற்பட்ட காலத்தை மிக நெருங்கியவாகைக் காணப்படுவதாலும் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட வன்னிக்குடிகளின் தோற்றத்துக்குக் குளக்கோட்டனும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும் எனலாம்.

பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியளவில் நடைபெற்ற சில சம்பவங்கள், அதாவது பொல்லனருவை இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சி, வடபகுதியில் ஒரு சுதந்திர தமிழ் இராச்சியம் உருவாகியமை, தமிழ் நாட்டில் இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசின் எழுச்சி ஆகிய சம்பவங்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்தையும் சில விதங்களில் பாதிக்கலாயின. பொல்லனருவை இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியுடன் மன்னை மையமாகக் கொண்டு நடைபெற்று வந்த மத்தியாட்சி சீர்குலைய அதற்குப் பதிலாக மானிய முறையின் இயல்புகளைக் கொண்ட ஓர் அமைப்புத் தோன்றலாயிற்று. ⁸⁶ குறிப்பிடத் தக்க இம்மாற்றம், இதுவரை (சோழராட்சியின் பின்) சிங்கள ராஜதானியின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்து வந்த திருகோணமலை மாவட்டம் இப்போது விடுதலையடையக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்தது. இத்தகைய சூழ்நிலை, தமிழ் நாட்டில் இப்போது எழுச்சிபெற்ற பாண்டியப் பேரரசின் நடவடிக்கைகள் சிலவற்றினால் பலப்படுத்தப்பட்டது என வேண்டும். முதலாவது ஐடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி. பி. 1251—1269/70) இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு அதன் எழுச்சியின் உச்சத்தையடைந்தபோது, அது இலங்கையிலும் சில படையெடுப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. ஐடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் பேரரசனாக இருக்க அவனுடன் துணையாட்சி செய்த ஐடாவர்மன் வீரபாண்டியன் (கி. பி. 1253—1281), இலங்கை மீது படையெடுத்து அப்போதிருந்த இலங்கை மன்னரைத் தோற்கடித்துத் தான் அடைந்த வெற்றியைக் கொண்டாடுமுகமாகக் கோணமாமலையிலும் திரிகூடக்கிரியிலும் பறந்த கொடியில் தனது வம்சத்து இலச்சினையான மீனைப் பொறித்துச் சென்றுள்ளன.

"அரைசு கெழுதாயம் அடைய வாரி காணு மன்னவர் கண்டு கண்டேங்க

86. S. Pathmanathan, The Kingdom of Jaffna (C. A. D. 1250-1450)
Thesis Submitted for the Degree of Doctor of Philosophy, University
of London, (1969), Chapter II, Unpublished.

கோணமாமலையினும் திரிகூடக்கிரியினும்
உருகெழு கொடியிசை இருகயவெழுதி
ஏனை வேந்தனை ஆனை திறைகொண்டு 87

..... என வரும் அவனது
பதினேராம் ஆட்சியாண்டுக்குரிய குடுமியாமலைச் சாசன மெய்க்
கீர்த்திப் பகுதியால் அறியலாம்.

கோணேஸ்வரக் கோவிலுடன் தொடர்புடையதாக நாம் அறிகின்ற அடுத்த தகவல், ‘புவனேகயவாகு’ ஒருவண் அக்கோவி லுக்கு அளித்த தானம் பற்றிக் கோணேசர் கல்வெட்டுத் தரும் தகவலாகும்.⁸⁸ இருந்தும், இத்தகவல் தெளிவில்லாதிருப்பதனு லும் பிற ஆதாரங்களில் இதுபற்றிய தகவல் எதுவும் இல்லாமை யினாலும் இதனை இப்போதய நிலையில் விளங்கிக் கொள்வது கஷ்டமாகும். இதே கல்வெட்டு, ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள், கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்கு அளித்த ஆதரவு பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. இச்செய்தியினைப் பற்றியும் வேறு ஆதாரங்களிலிருந்து எதனையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அது மாத்திரமன்றிக் கோணேசர் கல்வெட்டிலும் இச்செய்தி விளக்கமாகக் கொடுக்கப்படவில்லை.⁸⁹ இதனால் இச்செய்தி எவ்வளவுக்கு நம்பகரமானது என்பது பிரச்சினைக்குரியதாகும். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள், பதின்மூன்றாம் நூற்றுண்டின் இரண்டாம் பாதியில் அதாவது முதலாவது மாற வர்மன் குலசேகரனின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி. பி. 1268—1308) தென்னிந்தியாவில் ராமநாத மாவட்டத்திலுள்ள செவ்விருக்கை நாட்டில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தவர்கள். அவர்கள், பாண்டியப் பேரரசனுக்காக இலங்கையில் படையெடுத்து ஈற்றில் வட இலங்கையில் தமது ஆதிக்கத்தைப் பரப்பிக் கொண்டார்கள்.⁹⁰ வட இலங்கையில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த காலத்தில் திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் அவர்கள் தமது செல்வாக்கை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். ஏறத்தாளச் சமகாலத்துக்குரியதாகக்கொள்ள முடிகின்ற நம்பொத்த என்ற (புனித தலங்கள் பற்றிய) சிங்கள நூல், வட இலங்கையைத் ‘தெமள பட்டினம்’ (தமிழ்ப் பட்டினம்) என

87. K. A. Nilakanta Sastri, The Ceylon Expedition of Jatavarman Vira-pandya, பக். 524; T. Desikachari, Inscriptions (Texts) of the Pudukkottai State, (Pudukkottai, 1929), No. 366

88. கோணேசர் கல்வெட்டு, பக். 22

89. மே. கு.

90. S. Paranavitana, The Arya kingdom in North Ceylon, பக். 207—209; S. Pathmanathan, The Kingdom of Jaffna, Chapter III;
செ. குணசிங்கம், பதின்மூன்றாம் நூற்றுண்டுப் பாண்டி நாட்டின் நிர்வாகம் பற்றிய ஆராய்ச்சி, பக். 74—75

அழைப்பதோடு இத் தெமளப்பட்டினத்துள் அடங்கிய இடங்களுள் ஒன்றுகத் திருகோணமலையையும் குறிப்பிட்டுள்ளது.⁹¹ நம்பொத்த தரும் தகவல் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தால் இக்காலமளவில் வட இலங்கையின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் திருகோணமலை இருந்திருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ளலாம். இதன் அடிப்படையில் கவனிக்கும் போது, திருகோணமலையில் தமது ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள், அங்கிருந்த கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்குத் தமது ஆதரவை அளித்திருப்பார் எனலாம். மேலும் பரராசரேகரன், செகராசசேகரன் எனப்பட்டோர் கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்கு அளித்த தானத்தைப்பற்றியும் கோணேசர் கல்வெட்டுக் குறிப்பிட்டுள்ளது.⁹² இந்தப் பரராசரேகரன், செகராசசேகரன் என்பன யாழ்ப்பாண அரசர்கள் மாறி மாறித் தரித்த சிம்மாசனப் பெயர்களாகும். கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்குத் தானமளித்தவர்களாக ஒரு சில யாழ்ப்பாண மன்னர்களைப் பற்றிக் கோணேசர் கல்வெட்டுக் குறிப்பாகக் கூறியிருந்தால், அவர்களை எந்தளவிற்கும் அடையாளங்கண்டுகொள்வது கஷ்டமாகும். இந்த இடத்தில், பரராசரேகரன் என்ற சிம்மாசனப் பெயர் பெற்றிருந்த ஒருவன், மரபுக்கதை ஒன்றினால் திருகோணமலையுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுவதும் கவனிக்கத் தக்கது.⁹³ அதாவது, இராமேஸ்வரத்தில் சில கோவில்களைக் கட்டுவதற்காக அவன் திருகோணமலையிலிருந்து கற்களை அனுப்பி வைத்தான் என்பதாகும். ஆனால் இக்கதையின் நம்பகரமான தன்மையை விளங்கிக் கொள்ளல் கஷ்டமாகும். இருந்தும் அதன் அடிப்படையுண்மையாக, இக்காலமளவில் யாழ்ப்பாண அரசர் திருகோணமலைப் பகுதியுடனும் தமிழ் நாட்டுடனும் கொண்டிருந்த தொடர்பினை அக்கதை விளக்குவதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். இதனை ஏற்றுக்கொண்டால் யாழ்ப்பாண அரசர் சிலர் கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்குத் தமது ஆதரவை அளித்திருப்பார்கள் எனலாம்.

இவ்வாறு தொடர்ச்சியாகப் பலரின் ஆதரவுக்குள்ளாகியிருந்து வந்த கோணேஸ்வரக் கோவில், பதினாலாம், பதினெந்தாம்

91. கா. இந்திரபாலா, ‘யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தோன்றிய காலமும் குழ்நிலையும்’, இளங்கத்திர், இலங்கை (பேராதனை)ப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு, (1969-70), பக். 45

92. கோணேசர் கல்வெட்டு, பக். 21

93. இராமேஸ்வரத்தில் கிடைத்ததாகக் கொண்டு சில கல்வெட்டுக்களின் உதவியுடன் பரராசரேகரனின் இச் செய்கையினைச் சிலர் எடுத்துக்காட்டுவார். (C. Rasanyakagam, மு. கு., பக். 366; S. Natesan, ‘The Northern Kingdom’, UCHC, I, pt. II, பக். 691-702). இருந்தும் இக்கல்வெட்டுக்கள் ஒன்றும் நமக்குத் தற்போது கிடைக்கவில்லை.

நூற்றுண்டளவில் எத்தகைய சிறப்பு நிலையைப் பெற்றிருந்தது என அறிந்துகொள்ள இக்காலத்துக்குரிய நூல்கள் எதிரும் தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும், பதினேழாம் நூற்றுண்டுக்குரியவரான போர்த்துக்கீசப் பாதிரியார் குவைரேஸ், திருகோணமலை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் அங்கிருந்த கோணேஸ்வரக் கோவில் பற்றிக் கொடுத்துள்ள தகவல், இக்கோவில் இதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் எத்தகைய நிலையில் இருந்தது என்பதைனவிளங்கிக் கொள்ள உதவுகின்றது. ‘கீழைத் தேசத்திலுள்ள கிறிஸ்தவரல்லாத மக்களின் உரோமாபுரி’ என இக்கோவிலை வர்ணித்த குவைரேஸ், அதிகமான பக்தர்களின் கவனத்தை ஈர்ந்த இந்தியக் கோவில்களான இராமேஸ்வரம், காஞ்சிபுரம், திருப்பதி, திருமலை, ஐகந்நாதர், விஜயந்தி ஆகியவற்றுக்குச் சென்ற யாத்திரீகர்களைக் காட்டிலும் கூடுதலானேர் கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்கு வந்து வழிபட்டுச் சென்றனர் எனவும் கூறியுள்ளார்.⁹⁴ (“The Pagode of Triquillimale was at this time the Rome of the gentiles of the Orient, and more frequented by pilgrims than that of Ramanacoir near the Shoals of Chilao, and that of Canjavarao, two days journey from S. Thome, and Tripiti and Tremel in Bisnaga and Jagarnati in Orixa, and Vixante in Bengal”) போர்த்துக்கீசப் பாதிரியாஞான குவைரேஸ், ஓர் இந்துக் கோவிலைப்பற்றி மேற்கண்டவாறு சிறப்பித்துக் கூறியிருப்பது கருத்திற்கொள்ளத் தக்கதொன்றுகும்.

94. Fernao De Queyroz, *The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon*, Translated by S. G. Perera, Book I, (Colombo, 1930), பக். 236

இந்நூலாக்கத்திற்குப் பயன்பட்டவை

அசிலேசபிள்ளை, வே., திருக்கோணசல வைபவம், அ. அளகைக்கோன் என்பவரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. திருக்கோணமலை 1950
அருணைசலம், கா., 'தக்ஷிண கைவாயத் தெய்வீகம்', திருக்கோணசர் ஆலய கும்பாபிஷேக மலர், (திருக்கோணமலை, 1968), பக். 48—51

இந்திரபாலா, கா., இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக்கலை, கொழும்பு 1970; 'யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தோன்றிய காலமும் சூழ நிலையும்', இலங்கதிர், (ஆசிரியர் க. சௌல்வரத்தினம்), இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு, (1969/70), பக். 13—64; 'கந்தளாயிற் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு,' பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை நூற்றுண்டு விழா மலர், (தெல்விப்பழை, 1972), பகுதி II, பக். 1—9

இராமவிங்கத் தம்பிரான் (பதிப்பாசிரியர்), திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரப் பதிகங்கள், முன்றுவது திருமுறை, தருமபுரம் 1955

குணசிங்கம், செ., பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டுப் பாண்டி நாட்டின் நிர்வாகம் பற்றிய ஆராய்ச்சி, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்து (பேராதனை) எம். ஏ. பார்டிசைக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுரை, பேராதனை 1970, (பதிப்பிக்கப்படாதது); 'திருக்கோணமலையில் இருசோழர் காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்,' வீரகேசரி, 17—06—1972; 'திருக்கோணமலை மானுங்கேணி வெள்ளை வில்வத்தடி கோண நாயகர் கோவிலும் அரிய தமிழ்க் கல்வெட்டும்,' தினகரன், 2—07—1972; 'கிடாரத்தில் கண்டெடுத்த காளிஅம்மன் விக்கிரகம்,' வீரகேசரி, 16—07—1972; 'திருமலையில் ராஜராஜனின் காலத்தால் முந்திய கல்வெட்டுக்கள்,' ஈழநாடு, 16—08—1972; 'சிவன் கோவில் கல்வெட்டுக்கள்,' தினகரன், 10—09—1972

சதாசிவ பண்டாரத்தார், T. V., பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், பகுதி I, மூன்றும் பதிப்பு. அண்ணைமலை 1958; பாண்டியர் வரலாறு, ஆரை முன்றும் பதிப்பு, திருமதி சின்னம்மாள் சதாசிவபண்டாரத்தார் வெளியீடு, சென்னை 1968

சன்முகரத்தினையர், ஆ. (பதிப்பாசிரியர்), திருக்கோணசல புராணம், யாழ்ப்பாணம் 1909

சுரவணமுத்து, ஐ., 'சமூத்தின் இணையிலா ஆலயம் திருக்கோணேஸ்வரம்'. திருக்கோணசர் ஆலய கும்பாபிஷேக மலர், பக். 27—31
சபாநாதன், குல., (பதிப்பாசிரியர்), யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, கொழும்பு 1953

சேரமசந்தரத் தம்பிரான் (பதிப்பாசிரியர்), திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், முதல் திருமுறை, அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், முதல் திருமுறை,

தருமபுரம் 1953; திருநாவுக்கரச நாயனர் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், ஆரூந் திருமுறை, தருமபுரம் 1963 ஞானப்பிரகாசர் சுவாமி, யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், அச்சவேலி 1928.

துரைசாமிப்பிள்ளை, சு., 'திருஞான சம்பந்தர் கண்ட திருக்கோணமலை', திருக்கோணசர் ஆலய கும்பாபிஷேக மலர், பக். 43-47

தொம்மானுப்பிள்ளை, எஸ்., 'மாதோட்டக் கல்வெட்டும் சோழர் காலத்து ஈழ மும்', சமூக ஜோதி, மன்னர் மாவட்ட சனசமூக நிலையங்களின் சமாச வெளியீடு, (மன்னர், 1972), பக். 8-10

நடராசா, F. X. C., மட்டக்களப்பு மஹன்மியம், கொழும்பு 1962

பெரியதம்பிப்பிள்ளை, ஏ., 'கன்னியாய்த்திரு', திருக்கோணசர் ஆலய கும்பாபிஷேக மலர், பக். 61-62

விசுவநாதபிள்ளை, (பதிப்பாசிரியர்), திருத்தொண்டர் புராணம், பதின் மூன்றும் பதிப்பு, ருதிரேந்காரி ஸு, ?

விசுவநாதக் குருக்கள், தி., 'கோணமாமலையமர்ந்த கோ', திருக்கோணசர் ஆலய கும்பாபிஷேக மலர், பக். 52-54

கவத்தியலிங்க சேசிகர், பு. பொ. (பதிப்பாசிரியர்), தக்ஷிண கைலாச புராணம், யாழ்ப்பாணம் 1916

வேலுப்பிள்ளை, ஆ., சாசனமும் தமிழும், கண்டி 1971

Adikaram, E. W., Early History of Buddhism in Ceylon, Colombo 1946

Apte, H. N. (Editor), Vayupurana, Poona 1929

Arasaratnam, S., Ceylon, Printed in the United States of America 1964

Balendra, W., 'Trincomalie Bronzes', Tamil Culture, A Quarterly Review dedicated to the Study of Tamiliana, II, No. 2, (April, 1953), பக். 176—198

Basham, A. L., The Wonder that was India Third Edition, Canberra 1967

Bhattachariya, T. N., Hindu Castes and Sects, Calcutta 1896

Braddell, Roland, 'An Introduction to the Study of Ancient Times in the Malay Peninsula and the Straits of Malacca', Journal of the Malayan Branch of the Royal Asiatic Society, XV, part, III, (Singapore, 1937), பக். 64—126

Buddha Prakash, India and the World, Researches in India's Policies, Contacts and Relationships with other Countries and peoples of the world, Virshveshvaranand-Indological Series—31, Hoshiarpur 1964

- Cartman, James, Hinduism in Ceylon, Colombo 1957**
- Chhabra, B. ch., Expansion of Indo-Aryan Culture During Pallava Rule, As Evidenced by Inscriptions, Delhi 1965**
- Clarke, C. Arthur, The Treasure of the Great Reef, London 1964**
- Codrington, H. W., Ceylon Coins and Currency, Memoirs of the Colombo Museum, Series A. No. 3, Colombo 1924; 'The Inscription At Fort Frederick, Trincomalee', Journal of the Royal Asiatic Society Ceylon Branch (JRASCB), XXX, No. 80, (Colombo, 1927), उक्त. 448—451**
- Cooray, P. G., An Introduction to the Geology of Ceylon, Colombo 1967**
- Cowell, E. B. (Editor), The Jataka or Stories of the Buddha's Former Births, Translated (Td.) by W. H. D. Rouse, IV, Cambridge 1901**
- Cowell, E. B. and Neil, R. A. (Editors), The Divyavadana, A Collection of Early Buddhist legends, Cambridge 1886**
- Culavamsa, Being the more Recent Part of the Mahavamsa, Td. by W. Geiger and from the German into English by Mrs. C. Mabel Rickmers, 2 pts., Colombo 1953**
- Desikachari, T., Inscriptions of Pudukkottai State, Sri Brihadamba State Press, Pudukkottai 1929**
- Dey, Nundo Lal, The Geographical Dictionary of Ancient and Medieval India, Calcutta Oriental Series, No. 21, E. 13, Second Edition, London, 1927**
- Dharma, P. C., The Ramayana Polity, Thesis Approved for the Degree of Doctor of Letters by the University of Madras, Madras 1941**
- Dineschandra, Sircar, The Successors of the Satavahanas in Lower Deccan, Calcutta 1939**
- Diskalkar, D. B., 'Ceylon and Lanka are different', The Quarterly Journal of the Mythic Society (QJMS), XVIII, (1927-28), उक्त. 67**
- Ellawala, H., Social History of Early Ceylon, Published by the Dept. of Cultural Affairs, Ceylon 1969**
- Fergusson, James, Tree and Serpent Worship or Illustrations of Mythology and Art in India, London 1873**
- Furer-Haimendorf, The Aboriginal Tribes of Hyderabad, I, London Von Christoph 1943**

- Gerini, G. E. Colonel, Researches On Ptolemy's Geography of Easter Asia,** Asiatic Society Monographs—No. I, London 1909
- Gunaratne, H. S., Rocks and Minerals of Ceylon,** Ceylon National Museums Hand book Series I, Colombo 1967
- Gunawardana, R. A. L. H., 'Ceylon and Malaysia: A Study of Professor S. Paranavitana's Research on the Relations between the Two Regions', University of Ceylon Review (UCR), XXV, Nos. 1 and 2, (April-October, 1967),** ප්‍රක්‍රී. 1—64
- Hettiaratchi, 'A Note on an unpublished Pallava coin', JRASCB (NS), IV, pt. I, (Colombo, 1955),** ප්‍රක්‍රී. 72—78
- Hiuen Tsiang, Buddhist Records of the Western World, Td. by Samuel Beal, Book XI, London ?**
- Hultzsch, E., 'Inscriptions At Manimangalam', South-Indian Inscriptions (SII), Archaeological Survey of India, III, pt. I, (Madras, 1899),** ප්‍රක්‍රී. 48—88
- Indrapala, K. (Editor), Epigraphia Tamilica, Jaffna Archaeological Society Publication Series-No. I, Jaffna 1971**
- Kanapathipillai, K., 'Mankanai Inscription of Gajabahu II', UCR, XX, No. I, (April, 1962),** ප්‍රක්‍රී. 12—14
- Keith Berriedale, 'The Date of the Ramayana', Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britaln and Ireland, (London, 1915),** ප්‍රක්‍රී. 318—28.
- Kibe, M. V. Sirdar, 'Ravana's Lanka Discovered', Proceedings and Transactions of the First Oriental Conference, (Poona, 1920),** ප්‍රක්‍රී. 125—128;
'Ravana's Lanka Located in Central India', Indian Historical Quarterly (IHQ), IV, (1929), ප්‍රක්‍රී. 694—702
- Krishna Iyer, E., 'The Trincomalee Icons', The New Lanka, A Quarterly Review, III, No. I, (October, 1951),** ප්‍රක්‍රී. 45-47
- Krishnasastri, H. (Editor), SII, IV, Madras 1923; V, Madras 1925**
- Law, B. C. (Editor), The Dipavamsa, A Historical Poem of the 4th Century A. D., Saman Press, Maharagama, Ceylon 1959**
- Legge, Fa-Hien's Record of Buddhistic Kingdom, Oxford 1886**
- Liyanagamage, Amaradasa, The Decline of Polonnaruwa and the Rise of Dambadeniya, Colombo 1968**

Lunia, B. N., Evolution of Indian Culture, Agra 1955

Macdonell, A. Arthur, A History of Sanskrit Literature, Fourth Impression, London 1913

Mackay, E. J. H., Further Excavation at Mohenjo-daro, being an Official Account of Archaeological Excavations at Mohenjo-daro carried out by the Govt. of India between the years 1927 and 1931, I, Delhi 1938

The Mahavamsa or The Great Chronicle of Ceylon, Td. by W. Geiger, Pali Text Society (PTS), London 1934

Majumdar, R. C., Ancient Indian Colonies in the Far East, II, Suvarnadvipa, pt. I, Dacca 1937; 'The Overseas Expeditions of King Rajendra Cola', Artibus Asiae, Institute of Fine Arts, New York University, XXIV, (Switzerland, 1961), 115. 338—342

Majumdar, R. C. and The Age of Imperial Unity, The History Pusalker, A. D. (Editors), and Culture of the Indian People, Third Impression, Bombay 1960;

The Classical Age, Second Impression, Bombay 1962; The Vedic Age, Fourth Impression, Bombay 1965.

Malalasekera, G. P. (Editor), Vamsatthappakasini, Commentary on the Mahavamsa, PTS, II, London 1935; Dictionary of Pali Proper Names, Indian Texts Series, London 1937

Martin Haug, (Editor), Aitareya Brahmanam of the Rigveda, The Sacred Books of the Hindus, Allahabad 1922

Max Muller, F. (Editor), The Laws of Manu, Sacred Books of the East, XXV, Oxford 1886

Mendis, G. C., The Early History of Ceylon or The Indian Period of Ceylon History, The Heritage and Life of Ceylon Series, Seventh Impression, Calcutta 1946

Nalinaksa Dutt, 'Religious Developments in India', University of Ceylon History of Ceylon (UCHC), I, pt. I, (Colombo, 1959), 115. 113—124

Natesan, T., 'The Northern Kingdom', UCHC, I, pt. II, (Colombo, 1960), 115. 691-702

Navaratnam, C. S., A Short History of Hinduism in Ceylon and three Essays on the Tamils, Jaffna 1964

Nicholas, C. W., 'Some Offices and Titles in the Early Sinhalese Kingdom', UCR, VIII, No. 2, (April, 1950), 115. 116-28;

‘Brahmanas in the Early Sinhalese Kingdom’, UCR, VIII, No. 4, (October, 1950), ප්‍රක. 259—263; ‘A Historical Topography of Ancient and Medieval Ceylon’, JRASCB (NS), Special Number, VI, (1959), ප්‍රක. 1—187; ‘The Reign of Vijayabahu I’, UCHC, I, pt. II, ප්‍රක. 428—437

Nicholas, C. W. A Concise History of Ceylon, From the Earliest and Times to the Arrival of the Portuguese in Paranavitana, S., 1505, Colombo 1961

Nilakanta Sastri, K. A., The Pandyan Kingdom, from the Earliest Times to the Sixteenth Century, London 1929; ‘The Ceylon Expedition of Jatavarman Virapandya’, Proceedings and Transactions of the Eighth All-India Oriental Conference, (Bangalore, 1937), ප්‍රක. 508—526; History of Srivijaya, Sir William Meyer Lectures, 1946—47, Madras, 1949; A History of South India, From Pre-historic Times to the Fall of Vijayanagar, Third Edition, Oxford 1966; The Colas, Madras University Historical Series, No. 3, Second Edition, Madras 1955

Nobin Chandra Das, A Note on the Geography of Valmiki-Ramayana, Krishnaghar 1896

Paranavitana, S., ‘Pre-Buddhist Religious beliefs in Ceylon’, JRASCB, XXXI, No. 82, (1929), ප්‍රක. 302—328; ‘Archaeological Summary’, Ceylon Journal of Science (CJS), Section G.—Archaeology, Ethnology, etc., II, (Colombo, 1928-33), ප්‍රක. 149—174; ‘Epigraphical Summary’, CJS, II, ප්‍රක. 175—228; ‘Kuccaveli Rock Inscription’, Epigraphia Zeylanica (EZ), III, (London, 1933), No. 13, ප්‍රක. 158—161; ‘A Tamil Slab-Inscription from Palamottai’, EZ, IV, (London, 1943), No. 24, ප්‍රක. 191—196; ‘Tiriyay Rock Inscription’, EZ, IV, No. 18, ප්‍රක. 149—160; ‘Tiriyay Sanskrit Inscription of the Reign of Aggabodhi VI’, EZ, V, (Colombo, 1966), No. 15, ප්‍රක. 174—176; ‘Fragmentary Sanskrit Inscription from Trincomalee’, EZ, V, No. 14, ප්‍රක. 170—173; ‘Aryan Settlements: The Sinhalese’, UCHC, I, pt. I, ප්‍රක. 82—94; ‘Civilization of the Polonnaru Period (Continued): Religion, Literature and Art’, UCHC, I, pt. II, ප්‍රක. 563—612; ‘The Arya Kingdom in North Ceylon’, JRASCB (NS), VII, pt. II,

- (1961), 174—224; *Inscription of Ceylon*, Archaeological Survey of Ceylon, I, Published by the Dept. of Archaeology, Ceylon 1970
- Pargiter, F. E., *Ancient Indian Historical Tradition*, Delhi 1962
- Parker, H., *Ancient Ceylon: An Account of the Aborigines and of Part of the Early Civilization*, London 1909
- Pathmanathan, S., *The Kingdom of Jaffna (C. A. D. 1250—1450)*, Thesis Submitted for the Degree of Doctor of Philosophy, University of London, 1969 (Unpublished); 'The Tamil Inscription From Mankanai', *Pavalar Thuraiappah Pillai Nootandu Vizha Malar*, (Tellippalai, 1972), pt. II, 81-88
- Paul, S. C., 'Pre-Vijayan Legends and Traditions Pertaining to Ceylon', JRASCB, XXXI, No. 82, (1929), 263—285
- Perera, B. J., 'The Foreign Trade and Commerce of Ancient Ceylon-II, Ancient Ceylon and Its Trade with India'. *The Ceylon Historical Journal (CHJ), A Quarterly Review*, I, No. 3, (1951—52), 192—204
- Pieris, P. E., 'Nagadipa and Buddhist Remains in Jaffna', JRASCB, XXVI, No. 70, (1917), 11—30
- Pillay, K. K., *South India and Ceylon*, Madras 1963
- Powell, M. James, *The Civilization of the West, A Brief Introduction*, New York 1967
- Puvanarajan, P., *Geomorphology of the Jaffna Peninsula*, Thesis Submitted for the Degree of Master of Arts, University of Ceylon, Peradeniya 1969
- Queyroz, Fernao de, *The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon*, Td. by S. G. Perera, Book I, Colombo 1930
- Raghavan, M. D., *Tamil Culture in Ceylon, A General Introduction*, Colombo ?
- Ramanatha Ayyar, A. S., 'Cholapuram Records of Sundarasola-Pandyadeva', Travancore Archaeological Series, VI, pt. I, (Trivandrum, 1927), 6—14; II, XIV, Madras 1962
- Ramswami Sastri, K., *Studies in Ramayana*, Kirti Mandir Lecture Series, No. IX, Baroda 1944
- Ramdas, G., 'Ravana's Lanka', IHQ. IV, (1928), 339-346
- Rasanayagam, C., *Ancient Jaffna*, Jaffna 1926
- Seligmann, C. G. and, *The Veddas*, Cambridge 1911
- Seligmann, Z. Brenda
- Sinnatamby, J. R., *Ceylon in Ptolemy's Geography*, Colombo 1968
- Strong, A. S. (Editor), *Mahabodhi Vamsa*, (PTS), London 1891
- Subrahmanya Aiyar, K. V., 'Mannar Koyil Inscription of Jatavarman Sundara-Chola-Pandyadeva', *Epigraphia Indica*, XI, (Calcutta, 1911—12), No. 30, 292—298; II, VII,

- Subramaniam, T. N., South Indian Temple Inscriptions, Madras Govt. Oriental Series No. CLVII, III, pt. II, Madras 1957**
- Swamikannu Pillai, L. D., An Indian Ephemeris A. D. 700 to A. D. 1799, III, A. D. 1000 to A. D. 1199, Published under the Authority of the Govt. of Madras, Madras 1922**
- Swaminathan, K. D., 'An Inscription of Gajabahu II', CHJ, Tenth Anniversary Number, Nos. 1 to 4, (July, 1960 to April, 1961), பக். 43—46**
- Tambimuttu, E. L., Dravida (A History of the Tamils), From Prehistoric Times to A. D. 1800, (Published under the Auspices of the Colombo Tamil Kalagam, 1945**
- Tennent, James Emerson, Ceylon: An Account of the Island Physical, Historical and Topographical, I, London 1859**
- Tripathi, Narayana, 'The Puranic Traditions (about earlier Homes and Migrations of the Indian Aryas', IHQ, X, (Calcutta, 1934), பக். 121—124**
- Tylor, B. Edward, Primitive Culture, Researches into the Development of Mythology, Philosophy, Religion, Language, Art and Custom, II, Second Edition, London 1873**
- Vader, V. H., 'Situation of Ravana's Lamka on the Equator', QJMS, XVII, (Bangalore, 1925—26), பக். 17—22**
- Veluppillai, A., Ceylon Tamil Inscriptions, I, Peradeniya 1971; II, Peradeniya 1972**
- Venkatarama Ayyar, K. R., 'Medieval Trade, Craft, and Merchant Guilds in South India, Journal of Indian History, XXV, (Trivandrum, 1947), pts. 1-3, Nos. 73-75, பக். 269-280**
- Vyas, S. N., India in the Ramayana Age, Delhi 1967**
- Wales, H. G. Quaritch, The Making of Greater India, Second Edition, London 1961**
- Wickremasinghe, D. M. de Z., 'Kantalai Gal-Asana Inscription of Kitti Nissanka Malla (1187—1196 A. D.)', EZ, II, No. 42, (London, 1928), பக். 283—290**
- Wickremasinghe, Martin, 'The Lanka of the Ramayana', The New Lanka, III, No. I, பக். 41—44**
- Wijesekera, Nandadeva, Veddas in Transition, Colombo 1964**
- Williams, Monier, Religious Thought and Life in India, pt. I, Second Edition, London 1885**
- Wolters, O. W., Early Indonesian Commerce, A Study of the Origins of Srivijaya, New York 1967; The Fall of Sri Vijaya in Malay History, London 1970**
- Yule, Colonel Sir Henry, Cathay and the Way Thither, being a Collection of Medieval Notices of China, London 1915**
- Annual Reports on South Indian Epigraphy
Archaeological Survey of Ceylon Annual Reports**

16 Meesapulimala

J

University of Jaffna

61316

Library

